

Giới thiệu Hòa Lý Thanh

Đã bốn năm Hòa Lý Thanh không về nhà, từ bỏ danh xưng Lâm phu nhân đã mười năm. Sau khi về nhà, hai người mới nhận ra, đã lãng phí cả thập kỷ...

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Về nhà

Ánh đèn từ xa rọi đến, chiếc xe việt dã xuyên qua đoạn đường mòn trong rừng, men theo con đường quanh co, động cơ gầm rú, lao về phía đỉnh núi.

Sau khi tắt máy, Hòa Lý Thanh cúi người, tháo đai an toàn. Liếc mắt về phía ghế sau, Quy Sinh và thằng bé Phương Nha đã ngủ từ bao giờ. Cô lắc đầu cười, động tác cũng nhẹ nhàng hơn. Lúc này, nhân viên an ninh cũng đã đi tới, thấy cô lạ mặt, đang định hỏi tình huống thì một ông lão da ngăm đen, dáng người nhỏ bé, từ trong cửa lao ra. Ông chưa nói gì mà chỉ cười, khuôn mặt ngăm đen tươi như hoa, cười hớ cả lợi, lộ ra hàm răng khắp khềnh, rồi la lớn:

- Cuối cùng thì cô cũng đã về rồi!

Hòa Lý Thanh bước xuống xe, bắt chước ông lão, chống tay ở thắt lưng, nhỏ giọng thăm thỉ:

- Được rồi, ông lão à, nhỏ giọng một chút, Quy Sinh đang ngủ!

Dứt lời liền đứng im tại chỗ, nhìn đối phương cười hi hi.

Sau khi Hòa Lý Thanh mở cửa sau ra, ông lão tiến tới nhìn, mở to hai mắt ngạc nhiên, ngờ ngác hỏi:

- Quy Sinh đã lớn thế này rồi sao? Còn đứa bé xấu xí kia là ai?

Nói xong chợt nhớ ra cái gì đó, xoay người lại, trừng mắt nhìn Hòa Lý Thanh:

- Tại cô đấy, mấy năm trời không thèm quay về, đến gác cổng cũng không còn nhận ra cô nữa rồi!

Hòa Lý Thanh khẽ cười, ôm lấy Quy Sinh, thằng bé nằm trên vai cô, lăm bằm mấy câu nhưng cũng không tỉnh dậy. Phương Nha nghe thấy tiếng nói chuyện, cũng đã tỉnh dậy từ lâu, mắt vẫn nhắm, tay nắm lấy góc áo của Hòa Lý Thanh, mấy người cùng đi về phía cổng. Nhóm người gác cổng đang đứng nhìn nhau, ông lão bên bảo họ lái xe vào trong. Thấy nhân viên an ninh kia vẫn lo lắng, đứng im một chỗ, ông lão quay đầu, quát:

- Mau vào nói với quản gia, Lâm phu nhân đã về!

Từ cổng vào nhà phải đi qua một khu vườn nhỏ, đủ loại cây cao thấp, có những loại cô cũng không biết tên. Bọn họ đi trên con đường trải đá cuội, bên cạnh là những bụi cây nhỏ, xa hơn một chút là mấy hàng cây ăn quả. Ông lão thao thao bất tuyệt, nói nếu như không phải lão ngẫu nhiên đi đám gác cổng để uống rượu thì cũng không gặp đúng lúc cô trở về, mấy năm trời cô không về, hoa cỏ trong vườn cao lớn thêm bao nhiêu cô cũng không biết. Lý Hòa Thanh mặc quần jean, đi bốt, giày và ống quần đều lấm lem bùn đất. Ông lão đang cúi đầu đi, nhìn thấy, ánh mắt chua xót, không muốn nhắc lại chuyện cũ với Hòa Lý Thanh nữa, im lặng chẳng nói chẳng rằng. Hòa Lý Thanh biết lão mất hứng, cũng hiểu được nguyên nhân. Thấy trong nhà chính đèn đuốc sáng choang, có người đang chơi dương cầm, lại có tiếng phụ nữ cười nói, vì muốn rời sự chú ý của ông lão đi, cô đành hỏi:

- Hôm nay ở đây có tổ chức tiệc sao? Lão Lâm có ở đây không?

Nghe thấy câu hỏi này, ông lão bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt biến đổi, không trả lời mà lại tiếp tục câu chuyện cây cỏ vừa nãy. Hòa Lý Thanh đổi tay ôm Quy Sinh, trong lòng dấy lên một cảm giác khó tả, nhiều năm qua cũng đã sớm thành thói quen.

Đi ra khỏi lâm viên, vòng qua hậu viện, tiếng cười nói càng thêm rõ ràng. Chén tạc chén thù, đám người cả nam lẫn nữ ăn mặc xa hoa, vui vẻ trò chuyện dưới giàn nho, bọn họ chú ý tới những người đang đi tới, lộ vẻ nghi hoặc. Hòa Lý Thanh không để ý tới bọn họ, đi thẳng tới căn nhà ba tầng phía sau.

Bên trong căn nhà nhỏ, đối diện với cửa là cầu thang, bên cạnh là một phòng bếp nhỏ, đã có thức ăn đặt sẵn trên bàn. Một dì giúp việc từ cầu thang đi xuống, đón lấy Quy Sinh, Phương Nha cũng đã tỉnh táo, nói không muốn ăn, rồi đi theo dì giúp việc lên căn phòng trên tầng.

Sau khi đẩy ông lão ra ngoài, Hòa Lý Thanh cũng đi lên tầng hai. Đối diện với cầu thang là một căn phòng thông thoáng, một chiếc giường lớn, bàn đọc sách, tủ quần áo, cùng với hai kệ sách làm bằng gỗ son, cao đến tận trần nhà, hàng nào cũng để đầy sách, đối diện là một cái cửa sổ sát đất(1). Ngoài những hoa văn trên rèm cửa, toàn bộ căn phòng dường như không có bất kỳ trang trí nào, phòng tắm và ban công đều ở bên ngoài cửa sổ. Không ai biết khi nào cô sẽ trở về, dì giúp việc chỉ kịp thay chăn gối và chuẩn bị đồ ngủ, bàn đọc sách và kệ sách vẫn phủ bụi, không khí tràn ngập mùi thời gian.

(1) Cửa sổ sắt đất hay cửa sổ kiểu Pháp: là loại cửa sổ sắt sàn nhà, y như cửa ra vào, có thể chỉ để lấy ánh sáng hoặc để đi ra ban công nếu có.

Hòa Lý Thanh quay đầu, bước về phía cửa ban công, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, thấy phía xa xa, bên trên bóng của những tán cây, ánh trắng bàng bạc hòa cùng với ánh sáng từ những khung cửa. Trong lòng cô chợt nghĩ, cuộc sống này, năm này qua năm khác, liệu có ý nghĩa gì.

Lâm Đồng Chương đang ở ban công của một căn nhà khác, phía bên kia khu vườn, lạnh lùng nhìn về phía căn nhà đã bốn năm rồi mới sáng đèn kia. Vừa rồi, khi quần gia tới, nói phu nhân đã trở lại, anh đã suýt nữa bật cười thành tiếng. Một người vợ bốn năm trời không thèm trở về nhà, mà còn đáng được gọi là phu nhân không. Bốn năm trước vì sao lại trở về, chẳng lẽ chỉ để si nhục thôi ư.

Lý Tùng mang tới một đĩa đồ ăn nhẹ, đi về phía Lâm Khương đang chơi vui vẻ:

- Lâm Khương, Lâm Khương.

Thấy Lâm Khương nhìn quần bài trên tay, không để ý đến cậu ta, cậu ta bèn đẩy những người bên cạnh ra, chen vào ghế salon, ghé vào tai Lâm Khương, thì thầm:

- Vừa nãy tôi sang chỗ cha cậu, quần gia có đến nói gì đó khiến sắc mặt cha cậu trở nên rất khó coi.

Lâm Khương dừng lại, nghiêng đầu nhìn Lý Tùng, chờ cậu ta nói tiếp. Dường như Lý Tùng biết được bí mật gì, ra vẻ thấp giọng nói:

- Mẹ tôi ở phía sau hậu viện, tình cờ gặp một người phụ nữ lồi thối, vóc người rất cao, mang theo hai đứa nhỏ, đi về phía ngôi nhà kính bên kia, còn có cả lão Trương coi vườn đi cùng.

Cậu ta suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Không chỉ có mẹ tôi, có rất nhiều người ở đó đều thấy, nhưng trời hôm nay tối trời, không nhìn rõ mặt.

Lâm Khương cũng không đáp lời, chỉ bảo cậu ta tới xem Lâm Hòa đang làm gì.

Lý Tùng nhún nhún vai, chen qua đám trẻ con xung quanh, nhìn qua bốn phía, cũng không thấy bóng dáng của Lâm Hòa, chỉ thấy cô người hầu đang cẩn thận cầm hai chiếc bánh ngọt, đi về phía phòng giải trí. Đi theo sau, Lý Tùng mới tìm thấy Lâm Hòa đang nằm nhắm mắt trên ghế salon lớn trong phòng, không rõ đang ngủ hay thức, mái tóc dài đã che khuất nửa khuôn mặt. Lý Tùng đi tới, ngồi xuống bên cạnh, vừa nhìn chăm chăm Lâm Hòa, vừa nhai hạt sésy rôm rộp. Lâm Hòa hé mắt nhìn lên rồi lại nhắm mắt lại. Chu Mật nói với Lý Tùng:

- Cậu tới đây làm gì? Đồ tham ăn.

- Cậu nói thế là có ý tứ gì hả? Cậu ăn chẳng kém tôi mà dám nói tôi là tham ăn?!

Lý Tùng trừng mắt phản bác, Chu Mật cũng giương đôi mắt nhỏ lên đấu lại.

Lâm Hòa thấy bọn họ quá ồn ào, vung tay ra hiệu họ biến đi, lật người, muốn tiếp tục nghỉ ngơi. Lý Tùng làm như không nhìn thấy, đem chuyện vừa nói với Lâm Khương nói lại, vì Lâm Hòa dễ tính hơn nên cậu ta cũng tám thêm một chút:

- Cậu đoán xem người phụ nữ kia là ai, tại sao sắc mặt cha cậu lại như thế nhỉ? Có quan hệ gì với ông lão kỳ quái kia không?

Lâm Hòa quay lưng về phía họ, mở đôi mắt sáng trong ra, hỏi:

- Cậu nói cô ta đi về phía căn nhà phía sau?

Lý Tùng thấy rốt cuộc cũng có người đáp lời, rất hưng phấn đáp lại:

- Đúng vậy, đúng vậy, còn có hai đứa trẻ nữa, một đứa ôm trên tay, tầm bốn năm tuổi, một đứa đi theo sau, nhìn đáng vẻ chắc khoảng mười tuổi.

Lâm Hòa nghe rồi, khoé miệng hạ xuống, nhắm mắt lại, không đáp lời nữa, trong ngực thoáng đau thắt. Lý Tùng nói thêm dăm ba câu, thấy không có ai đáp lời, đành chán nản đi ra ngoài, trong phòng cũng không mở nhạc, chỉ còn tiếng Chu Mật nhai đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mẹ

Ngày thứ hai, Hòa Lý Thanh mơ màng tỉnh giấc, ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim hòa cùng tiếng côn trùng kêu, còn có tiếng trẻ con đang chơi đùa trên tầng. Sau khi rửa mặt, Hòa Lý Thanh gọi lũ trẻ, Quý Sinh cùng Phương Nha la hét, từ trên lầu chạy xuống, sau khi bị dạy dỗ một trận, ngoan ngoãn đi

đánh răng rửa mặt.

Hòa Lý Thanh đi xuống tầng một, đi giúp việc đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, nói với cô rằng Lâm tiên sinh có dặn dò, buổi trưa qua nhà chính ăn cơm. Hòa Lý Thanh nghe xong cũng chỉ mỉm cười, tỏ ý đã biết. Mái tóc của cô không khác gì tảo biển, được buộc gọn về phía sau, để lộ vầng trán sáng sủa, mịn màng. Cô mặc chiếc áo len cũ, đôi mắt to với đường mí rõ nét, nhìn không hề giống một phụ nữ đã ba mấy tuổi. Đi giúp việc đã gặp rất nhiều khách ở đây, cũng không phải chưa từng thấy người đẹp, nhưng không người nào có đôi mắt như vậy, trong sáng như mắt trẻ thơ.

Chờ đến khi Quy Sinh và Phương Nha đi xuống, Hòa Lý Thanh đã ăn gần xong. Bỗng nhiên Quy Sinh lên tiếng hỏi:

- Mẹ, sáng hôm nay vẫn chạy bộ chứ?

Hòa Lý Thanh chưa kịp nói gì, Phương Nha vừa nhai bánh bao vừa nói:

- Chạy, không chạy sao được?

Hòa Lý Thanh không trả lời, chỉ nhìn đám bánh bao Phương Nha vừa phun ra, vương vãi khắp nơi. Phương Nha không nghe thấy tiếng của Hòa Lý Thanh, ngược mắt nhìn lên mặt bàn, nó lập tức nhận ra sai lầm, nhai kỹ nuốt chậm, không dám lên tiếng nữa. Quy Sinh nhìn anh Phương Nha đang chán nản, khúc khích cười, tự giác uống sữa đậu nành.

-oOo-

Hòa Lý Thanh dừng lại bên cây long não trên đỉnh núi, bọn trẻ ở phía sau cứ chạy được mấy bước lại đi mấy bước, một lúc lại ngồi xõm xuống, bị mấy con côn trùng nhỏ trong bụi cây ven đường hấp dẫn, lúc thì lại giờ tay, muốn hái hoa quả phía trên mấy cành cây cao, nên bị tụt lại một đoạn khá xa. Hòa Lý Thanh cũng để mặc chúng. Cô gặp Phương Nha khi đang đi làm tình nguyện ở Quý Châu. Một đứa trẻ mười hai tuổi, đáng người gầy gò, đi theo đoàn tình nguyện, họ đi thì đi, dừng thì dừng, không cần ai chăm sóc. Mỗi lần rời khỏi một thôn, nó luôn nghĩ ra cách ngồi sau cái rương nào đó hay trốn vào trong hòm thuốc men để theo đi. Cô vốn không để ý đến mấy chuyện vặt vãnh này, nhưng nó hay đi chơi cùng với Quy Sinh, Quy Sinh thỉnh thoảng cũng nhắc tới anh Phương Nha. Hỏi thăm mới biết, cha mẹ của thằng bé đi về phương Nam để làm ăn, rồi phạm tội nên đã bị kết án. Nó sống cùng bà nội hai năm, nửa năm trước bà nội nó có tới đây để chữa bệnh, lúc đó Hòa Lý Thanh cũng đã gặp qua. Một tháng sau, bà nội không may qua đời, sau đó nó bám lấy đoàn tình nguyện, không rời nửa bước. Về phía mấy người tình nguyện, họ cũng mềm lòng, mắt nhắm mắt mở, để mặc cho nó đi theo suốt nửa tỉnh thành. Hỏi nó, nó cũng chỉ nói muốn đi theo, cũng không chịu nói tại sao lại muốn đi theo, làm như đoàn tình nguyện đã trở thành ngọn hải đăng của cuộc đời nó. Hòa Lý Thanh cũng đỡ khóc đỡ cười, đành đem theo nó bên mình. Cũng may, mặc dù nó vẫn còn nhỏ tuổi nhưng cũng có thể chăm sóc tốt cho chính mình và để ý đến Quy Sinh.

Từ bên này, có thể nhìn thấy ngôi nhà thấp thoáng sau những bụi cây trên sườn núi. Ngôi nhà này là do ông nội xây dựng từ những năm ông còn sống. Không phải là một căn biệt thự, nhìn bên ngoài chỉ như những căn nhà nhỏ bình thường, nhưng ông nội lại thích nơi này nhất, là bởi vì khu vườn rộng lớn kia, ông thích tản bộ, nhà kính kia cũng được xây dựng theo sở thích của ông. Nơi này cách thành phố cũng khá xa, có thể tránh tiếp xúc với nhiều người.

Ông nội chính là ông nội của Lâm Đồng Chương. Đến khi kết hôn, ông đem khu vườn mình thích nhất tặng cho Hòa Lý Thanh làm một phần quà cưới, tuy ngôi nhà không đáng giá bao nhiêu tiền nhưng chủ yếu chính là tấm lòng. Các anh em họ của Lâm Đồng Chương khi đó đều ghen tị với anh, nói anh cưới được báu vật trong lòng của ông nội. Cô còn nhớ rõ, hôm đó là ngày cưới, ông nội ngồi trên ghế cao, nhìn dáng người cao ráo thanh tú của cô, mắt cũng đỏ lên, nhỏ giọng nói:

- Cháu gái, ông nội xin lỗi gia đình cháu. Ông nội biết cháu cũng không muốn chung sống với Đồng Chương, khiến cháu phải chịu thiệt thòi rồi.

Ông dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Đồng Chương đã hứa với ông sẽ đối xử với cháu thật tốt. Cháu hãy sống thử cùng nó xem sao.

Mặc dù, ban đầu cô không phải tui thân như họ nghĩ, nhưng cũng không hiểu được ẩn ý trong lời nói của ông nội. Có ai ngờ, cô kết hôn chưa được nửa năm, ông nội đã qua đời, thì ra là vì ông không yên lòng khi để cô phải một mình đơn độc trong ngôi nhà này, nên muốn Lâm Đồng Chương ra mặt, vì cô mà che gió che mưa.

Có tiếng ồn ào truyền đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hòa Lý Thanh. Cô đi tới, thấy có mấy đứa con trai, con gái tầm mười lăm, mười sáu tuổi, đi xe đạp, vây lấy Phương Nha và Quy Sinh, la hét ồn ào, đáng về vô cùng phách lối. Phương Nha thấy vậy, kéo Quy Sinh chạy về phía này:

- Di Thanh, bọn họ không cho chúng con chơi ở chỗ này!

Phương Nha vừa đen vừa gầy, lại thêm đôi mắt ti hí đen nhánh, đảo liên tục, làm cho đám con ông cháu cha kia lầm tưởng nó là trẻ con ở trong thôn làng dưới chân núi, cũng không thèm để ý đến nhóc Quy Sinh trắng bóc đang đứng bên cạnh. Hòa Lý Thanh đi qua khúc quanh, bọn chúng mới biết là có người lớn đi cùng. Hòa Lý Thanh cao một mét bảy ba, không thấp hơn đàn ông bao nhiêu, lại thêm phong thái kia cũng không hề giống những người dưới chân núi. Lúc này, bọn chúng mới lắp bắp, không biết nên ứng phó ra sao, sợ đụng phải người đến tham gia bữa tiệc hôm qua.

Hòa Lý Thanh nhìn qua bọn chúng mấy lần, cuối cùng nhìn thẳng vào Lâm Khương, sắc mặt nghiêm nghị, không nói gì. Lâm Khương tái mặt, nhìn ra chỗ khác. Đám còn lại cũng lo lắng, không hiểu tình huống này là như thế nào. Một lát sau, Hòa Lý Thanh thu hồi ánh mắt, dắt tay con trai đi xuống sườn núi.

Lý Tùng không nhìn sắc mặt mọi người, đi tới bên cạnh Lâm Khương:

- Chính là cô ta, chính là cô ta. Trông thật xinh đẹp, còn đẹp hơn cả Triệu Đồng.

Lâm Khương tái mặt, quát:

- Câm miệng!

Lý Tùng nhìn cậu ta, không dám nói gì thêm nữa. Trong giới thượng lưu, Triệu Đồng được coi là một ả gái điểm hạng sang, ả có thể giúp ông chủ nắm bắt được các thông tin thật giả, rất có ích cho việc kêu gọi đầu tư của công ty. So sánh ả với Hòa Lý Thanh, trong lòng Lâm Khương cảm thấy khó chịu.

- A, ánh mắt của cô ta rất giống Lâm Hòa!

Lý Tùng cứ cảm thấy người phụ nữ đó có vẻ rất quen, thì ra ánh mắt của cô cũng giống như mắt mèo.

-oOo-

- Ngọc quế, ngọc trúc, ngọc kim, mã lan, mã tần, mã thái...

Chuyện vừa rồi không hề làm cho Quy Sinh bận tâm chút nào, vừa dạy Phương Nha bài hát tên thuốc tự sáng tác, vừa đi theo Hòa Lý Thanh quay lại sườn núi. Sau khi để lũ trẻ chơi ở trong vườn, cô đi hỏi bảo vệ, tìm nơi để xe, dỡ mấy túi thảo dược mang về từ Quý Châu cùng với hành lý ra. Trở lại căn nhà, cô mở cánh cửa nhỏ phía bên phải cầu thang, đó là một phòng để thuốc có trần nhà rất cao. Phía ngoài của phòng thuốc này cao có ba thước, chỉ để được một tầng thuốc, bên trên là phòng ngủ ở tầng hai. Phía bên trong cao đến gần mười thước, có trần làm bằng kính, trên tường là những kệ thuốc cao thấp, tất cả có ba tầng, xếp thành hình vòng cung. Tầng hai và tầng ba có hành lang với tay vịn và thang gỗ để trèo lên. Hòa Lý Thanh nhìn xung quanh, rồi mỉm cười, tám huyết mười năm của cô đều đặt hết ở nơi này.

Gần quá trưa, đi giúp việc đi đến gõ cửa, gọi cô qua nhà chính dùng cơm trưa. Dẫn theo hai đứa trẻ đang chơi đùa trong nhà kính, Hòa Lý Thanh đi về phía tiền viện.

Vừa vào phòng ăn trong nhà chính, Quy Sinh chạy lên phía trước, thấy trên chiếc bàn ăn dài đã có mấy người ngồi, ngẩng ngốc đứng nhìn. Hòa Lý Thanh vừa đi vào vừa nói:

- Quy Sinh, mau chào mọi người!

Quy Sinh nhìn quanh một lượt, rồi nhìn thẳng về phía Lâm Đồng Chương, cất tiếng chào:

- Cha!

Lâm Đồng Chương không nhìn con trai, về mặt lạnh lùng nhìn Hòa Lý Thanh. Sau khi ngồi xuống, Hòa Lý Thanh thờ ơ, không biết đang suy nghĩ cái gì. Lâm Đồng Chương quay sang nhìn Lâm Hòa, ánh mắt của nó giống hệt Hòa Lý Thanh, rồi chỉ ừ một tiếng. Quy Sinh hí mắt cười, chạy đến gần Lâm Khương, Lâm Hòa, vui vẻ cất tiếng chào anh chị. Lâm Hòa miễn cưỡng cười một cái, không trả lời, Lâm Khương còn không thèm nhìn Quy Sinh. Quy Sinh nghi hoặc, nhìn về phía mẹ, thấy mẹ cũng không thèm để ý đến nó, nó đành phải đi đến ngồi bên cạnh Phương Nha, khẽ làm bầm mấy câu mà chỉ có mình nó mới hiểu. Lâm Đồng Chương nhìn thấy hai đứa con không lên tiếng, điều chỉnh nét mặt, nhẹ nhàng nói:

- Hòa nhi, Khương tử, sao không chào mọi người?

Lâm Hòa há miệng, cuối cùng lại không nói được câu gì, chỉ thấy mũi hơi ửng đỏ, còn Lâm Khương từ đầu đến cuối không hề thay đổi nét mặt. Hòa Lý Thanh cũng chỉ ngồi nhìn chằm chằm bát đĩa trước mặt, không biểu lộ gì, như thể chờ ăn cơm là một chuyện vô cùng nghiêm túc. Thấy vậy, Lâm Đồng Chương không nói gì nữa, thừa dịp đi giúp việc mang thức ăn lên, anh nhìn gò má Hòa Lý Thanh, trong lòng chua xót lẫn thương yêu. Người này chính là Hòa Lý Thanh, một Hòa Lý Thanh vừa bướng bỉnh vừa tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Không đủ tư cách

Bầu không khí lạnh lùng làm cho mọi người không còn khẩu vị ăn uống, chỉ mới ăn được một lúc, Lâm Đồng Chương đã buông đĩa xuống, bình tĩnh hỏi:

- Sao lần này cô lại trở về?

Hòa Lý Thanh không trả lời ngay mà khẽ cười hi hi, rồi nói:

- Tôi thật sự không có ý định gì mà, làm như tôi phải có mưu đồ gì mới trở về không bằng.

Nói đến đây, chính cô cũng cảm thấy vô lý.

- Tôi trở về để làm mấy phương thuốc mới, thử xem có hiệu quả hay không, với lại cũng có một số việc cần phải thảo luận.

Lâm Đồng Chương mấp máy miệng, muốn cười mà không cười được, nói:

- Cũng đúng, trở về nói cho rõ ràng.

Dứt lời, anh lập tức đi lên tầng. Không còn người duy trì, Lâm Hòa, Lâm Khương cũng giải tán. Hòa Lý Thanh khẽ mím môi, cười tự giễu. Quy Sinh còn đang bị Phương Nha dạy dỗ, lúc ăn cơm không được phép nói chuyện.

Sau khi ăn xong, Hòa Lý Thanh bắt hai thằng bé vào trong vườn tẩn bộ cho tiêu cơm, không cho chạy nhảy lung tung. Dặn dò xong, hai đứa cầm trái táo đi ra ngoài, Hòa Lý Thanh ngồi trong phòng khách, chờ Lâm Đồng Chương xuống nói chuyện, cô không thể đợi nữa, nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Cô ngẩng đầu nhìn quanh, bỗng ngăn người trước chiếc đồng hồ quả lắc trong phòng khách. Nếu không nhìn vào bảng số mà chỉ nghe tiếng quả lắc, không ai biết là cái đồng hồ này đã hỏng, cũng không biết rằng nó đã mất kim chỉ giây. Trước đây, mọi người trong nhà họ Lâm đều dặn dò con cái không được chơi với cô, vì thế cũng không có ai trả lời cho cô biết tại sao lại như vậy, cho đến khi Lâu Tuấn Bình tới nhà họ Lâm chơi vào mấy ngày nghỉ. Hai đứa trẻ đều vô cảm, tự nhiên đến gần nhau, cũng chỉ với anh ta, Hòa Lý Thanh mới có thể nói ra những tâm sự trong lòng. Đã rất lâu không nhìn thấy chiếc đồng hồ cổ này, lần trước ngăn người nhìn nó đã là hơn bốn năm về trước, lúc cô mang thai Quy Sinh, vừa về tới đây, còn chưa kịp mở miệng, Lâm Đồng Chương nhìn thấy cô đã giận tái mặt, đến mức chỉ muốn cầm bàn cờ đập chết cô. Còn cô chỉ cười cười, ánh mắt lơ đãng nhìn cái đồng hồ phía sau Lâm Đồng Chương. Dĩ nhiên, hai năm không gặp, thấy vợ đột nhiên mang thai, lại muốn quay về nhà dưỡng thai, ai có thể không tức giận. Từ lúc đó cho đến khi sinh nở, cô ở trong căn nhà phía sau. Thời gian này, Lâm Đồng Chương không hề đến gặp cô. Cái tên Quy Sinh là do cô đặt, dựa theo phương ngữ của phía bắc huyện Cam Túc, cô cũng chưa từng giải thích với ai ý nghĩ của nó.

Phải chờ rất lâu, Lâm Đồng Chương mới xuống. Anh từ trên tầng đã thấy Hòa Lý Thanh lại đang ngăn người, trong lòng rất giận. Từ nhỏ đã như vậy, dường như chưa từng có chuyện gì khiến cô phải bận tâm, cho dù là con trai con gái của cô, mười lăm tuổi cũng là mười lăm năm, nhưng số ngày cô ở cùng với chúng cộng lại còn chưa đủ một năm. Cô không để ý đến chúng, phần lớn là vì hận anh. Mà sợ rằng hận thì ít, cái chính là cô vô tâm. Một người vô tâm như vậy mà có thể mang theo một đứa ngoài giá thú bên người mấy năm, như thể chỉ có nó mới là con ruột của cô.

Lâm Đồng Chương ngồi vào ghế sofa trong phòng khách, Hòa Lý Thanh giật mình tỉnh ra, a một tiếng rồi lập tức đi tới. Cô ngồi vào ghế sofa bên đối diện, mỉm cười nói:

- Làm tôi giật cả mình. Hòa nhi với Khương tử đã lớn như vậy rồi, Khương tử còn cao cả hơn tôi nữa.

Lâm Đồng Chương vẫn ngồi nghịch điện thoại di động, mím môi không trả lời. Một lát sau, Hòa Lý Thanh cất lời:

- Tôi muốn ly hôn.

Lâm Đồng Chương dừng tay, nói:

- Theo di chúc của ông nội, trước khi hai đứa trẻ trưởng thành, tôi không thể ly hôn với cô, nếu không tất cả cổ phần sẽ được đem đi quyên góp.

Sắc mặt anh không thay đổi, chỉ điều chỉnh lại tư thế ngồi.

- Mặc dù cô không quan tâm đến chuyện có bị đem đi quyên góp hay không, nhưng tiền mấy năm nay cô ở bên ngoài hoang phí đều là từ những cổ phần đó mà ra. Nếu cô nhẫn tâm để ông nội phải thất vọng thì cứ việc đi.

Dứt lời, anh cảm thấy như có ai đó vừa rút hết sức lực của mình, nhưng anh vẫn không biểu lộ, không để người khác nhìn ra dù chỉ một chút.

Hòa Lý Thanh không nói gì nữa, đứng lên cười mấy tiếng rồi rời đi. Lâm Hòa ở bên ngoài cửa sổ, nắm chặt lấy cây cò trên mặt đất, một lúc lâu sau vẫn chưa đứng dậy.

Qua mấy ngày, kỳ nghỉ của mọi người cũng kết thúc, Lâm Đồng Chương phải về thành phố để đi làm, Lâm Hòa, Lâm Khương cũng phải đi học, nhà chính đành bỏ không. Hai đứa bé không hiểu suy nghĩ của người lớn, không thích không khí quá yên tĩnh như thế này, suốt ngày quẩn lấy mẹ đòi vào trong thành phố thăm thú. Hòa Lý Thanh dùng vẻ mặt nào cũng vô dụng, Quy Sinh đã mấy năm không gặp lại cha và anh chị, sao có thể không quan tâm đến.

Hòa Lý Thanh không làm được gì khác, đành bỏ dở việc điều chế phương thuốc mới, lái xe chở hai đứa vào thành phố. Mấy năm không quay về, đường xá cũng thay đổi rất nhiều, suýt chút nữa thì không tìm được đường. Bọn họ đi tới công trường học, nghe nói bên trong trường đang có hoạt động, không cảm người ngoài ra vào, hai đứa trẻ nhảy lên vui mừng, chạy ở phía trước, còn cô đi chậm chậm ở phía sau.

Cô cũng đã từng học ở ngôi trường này hai năm, Lâm Đồng Chương lớn hơn cô năm, sáu tuổi, nên không có cơ hội học cùng trường, còn Lâu Tuấn Bình vì cô mà chuyển trường tới đây. Cô có được một người bạn có thể tâm sự, suốt ngày không ngừng nói về Lâm Đồng Chương, nào là tới qua anh mặc quần áo gì về nhà, rồi Lâm Đồng Chương thích chơi bóng rổ ở trong sân như thế nào, rằng cô ngồi đọc sách ở dưới giàn nho, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy cơ bắp của anh. Mỗi lần như vậy, khuôn mặt Lâu Tuấn Bình đều trở nên thiếu kiên nhẫn, nhưng cô không nhận ra, vẫn cứ nói không ngừng.

-o0o-

- Sao mà lại tới đây?

Vừa rồi, Lâm Khương đang chạy trên đường, bỗng nghe thấy tiếng trẻ con gọi tên của cậu, cứ nghĩ là nghe nhầm, thì ra đúng là bọn họ.

- Quy Sinh muốn tới xem trường học của anh chị nó một chút.

Hòa Lý Thanh cười nói. Lâm Khương nghe thấy, giận đến nỗi hơi thở cũng trở nên nặng nề, nhìn lại mẹ đẻ, vẻ mặt cô như thể vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra, cậu thật sự bất bình thay cha mình. Quy Sinh vẫn ở bên cạnh cậu, hỏi cái này cái kia, cậu tức giận:

- Ai là anh trai của đứa ngoài giá thú như nó! Nó không phải là con trai của cha tôi!

- Lâm Khương!

Lâm Hòa ở cách đó không xa, quát lên, Hòa Lý Thanh giờ tay, tát Lâm Khương một cái, lạng lừng nói:

- Con đang nói linh tinh gì ở trước mặt Quy Sinh đấy hả?!

Quy sinh đang ngây người nhìn họ, thấy mẹ đang nổi giận, nó ôm lấy đầu gối của Hòa Lý Thanh, ngẩng đầu lên, đôi mắt ngây ngô nhìn mẹ, nói:

- Mẹ đừng tức giận nữa, anh biết sai rồi!

Hòa Lý Thanh sợ Lâm Khương nói thêm gì nữa, khẽ bảo Phương Nha đưa Quy Sinh đi ra xa. Sau đó, cô hạ giọng:

- Chuyện của người lớn, con không hiểu đâu. Con mới lớn từng này mà miệng đã nói con ngoài giá thú cái gì chứ.

Lâm Khương nhìn dáng vẻ đau lòng của cô đối với Quy Sinh, chợt cảm thấy tức giận:

- Có phải chỉ có mình nó là con trai của bà không, nếu như chỉ có nó, thì bà lấy tư cách gì để dạy dỗ tôi? Bà là gì?

Nói tới đây, mũi cậu cảm thấy tê tê, không muốn yếu thế, đôi mắt đỏ ửng nhìn Hòa Lý Thanh:

- Nếu bà là mẹ tôi, vậy những năm qua bà ở nơi nào? Nếu bà không phải thì bà quan tâm đến tôi làm cái gì, bây giờ còn dạy dỗ cái gì, bà có tư cách sao?!

Lâm Hòa chạy đến, khẽ kéo cánh tay của Lâm Khương, nhưng cậu không để ý tới, tiếp tục nói:

- Tôi rất hiếu kỳ, tại sao bà có thể không biết xấu hổ đến như thế? Bà đã làm những gì mà bây giờ lại ở đây diễn trò mẹ con?

Nghe những lời này, Hòa Lý Thanh khẽ run lên, con người mở to, bên trong tràn ngập đau đớn, nhìn Lâm Khương không chớp. Rồi cô quay đầu, hỏi ý Lâm Hòa, hỏi xem có phải Lâm Hòa cũng nghĩ như vậy không. Nhưng Lâm Hòa không nhìn cô, chỉ cúi gằm mặt xuống.

Hòa Lý Thanh nghiêng đầu, hỏi:

- Mấy năm nay cha các con đều dạy dỗ các con như thế này?

Dứt lời, cô cũng không nói thêm gì nữa.

-o0o-

Trở lại trong xe, cô chợt nhớ ra đồ ăn mang từ nhà đến vẫn chưa đưa cho bọn trẻ, để lại bọn Quy Sinh vẫn còn bàng hoàng, ngây ngô ngồi ở ghế sau, cô cầm lấy mấy bọc lớn, đi về phía kí túc xá.

Ký túc xá ở trường trung học gồm hai tòa nhà, ngoài tường phủ kín dây thường xuân, sau khi hỏi quản lý khu ký túc phòng của Lâm Hòa, cô tìm được đèn trước cửa. Cửa phòng không khóa, cô gọi Lâm Hòa mấy tiếng nhưng không có ai trả lời, cô cho là con bé vẫn chưa quay về, định đem đồ về thì thấy có mùi lạ từ trong phòng truyền ra. Cô đẩy cửa bước vào...

Lâm Hòa đang hút cần sa.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lâm phu nhân

Hòa Lý Thanh hoảng hốt, chạy ra ngoài cổng trường. Sau cuộc nói chuyện vừa rồi với Lâm Hòa, sự áy náy và nỗi tuyệt vọng như lũ quết, đổ ập lên đầu

cô. Cô gần như không thể hít thở được, tựa như mùa đông năm lớp mười ấy, khi cô rơi xuống lỗ băng thủng trên con kênh trong thành phố, đau đớn như băng lạnh thấm vào tận xương tủy. Lâm Hòa nói, nó hút cần sa không chỉ mỗi ngày một ngày hai, Lâm Hòa nói, với trình độ chơi bời của Lâm Khương, nó chẳng thèm để ý đến mấy loại cần sa này, Lâm Hòa nói, ‘Cha tôi không biết, trong mắt cha, chúng tôi rất ngoan’, Lâm Hòa nói, ‘Nhưng nếu chúng tôi có được một người mẹ, thì những điều này làm sao có thể giấu giếm được người nhà’, Lâm Hòa còn nói, ‘Từ mẹ này không phải chỉ bà đâu’. Tất cả đều là do chính Lâm Hòa nói...

Luật sư vừa bước ra khỏi cửa, thư ký lập tức nhắc điện thoại, gọi vào trong phòng làm việc của Lâm Đồng Chương, nói có một người họ Hòa, đang ở dưới tầng chờ gặp. Lâm Đồng Chương xoay xoay chiếc đồng hồ đeo tay, cho người dẫn cô lên.

Hòa Lý Thanh ngồi trên ghế sofa ở sảnh lớn, người qua người lại, thỉnh thoảng lại có nhân viên trong công ty liếc nhìn về phía cô. Dáng người cao ráo, ngoại hình cũng không tồi, lại dặt theo hai đứa trẻ con, một trường hợp không dễ gặp ở các trung tâm thương mại lớn như thế này. Hòa Lý Thanh vẫn còn rất hoang mang, từ lúc quay lại đến giờ, cô luôn mơ màng, không biết mình đang ở đâu...

Đi theo thư ký lên tầng, lúc trong thang máy, thỉnh thoảng vẫn có người lên nhìn, nhưng cô không quan tâm. Hai đứa bé rất ít khi được đi vào những nơi như thế này, nhờ giọng riu rít chuyện trò, ngay cả quang cảnh bên ngoài thang máy lồng kính cũng cảm thấy mới mẻ.

Cô ngồi đối diện Lâm Đồng Chương, kể cho anh nghe chuyện vừa rồi ở trường học cùng những lời Lâm Hòa nói, chính xác từng câu từng chữ, mà từng câu từng chữ ấy chẳng khác nào máy điện báo, đang đục lỗ trong trái tim cô. Nói xong, cô ngược nhìn Lâm Đồng Chương, anh không hề khiếp sợ hay kinh ngạc như trong tưởng tượng của cô. Trên bàn làm việc của anh là tấm ảnh lúc Lâm Hòa, Lâm Khương tốt nghiệp tiểu học, ba người cùng đi xem lễ hội ở Tây Ban Nha. Biết bọn trẻ buồn phiền vì người mẹ không làm tròn trách nhiệm, cho nên anh luôn cố gắng yêu thương bọn chúng hơn, quan tâm đến thành tích và suy nghĩ của chúng, nhưng lại không biết chúng oán hận mẹ đến như vậy, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ khi làm mẹ đau khổ. Anh ngẩng đầu nhìn Hòa Lý Thanh, cô cũng nhìn thẳng vào mắt anh, vọng tưởng sẽ tìm được trong mắt anh câu phủ định, bác bỏ lời nói của con cô, bác bỏ lời nói rằng cô không có tư cách. Lâm Đồng Chương mở miệng, nói một câu tựa như một cước, đập cô xuống vực sâu, kinh hãi đến nổi cả da gà.

- Sáng sớm hôm nay, có một cô gái đến báo cảnh sát, tố cáo Lâm Khương cưỡng bạo.

Sau một hồi lâu không có ai nói gì, chiếc điện thoại trên mặt bàn đột nhiên đổ chuông, khiến Hòa Lý Thanh giật mình. Thư ký nói Trương Tiểu Thư đã tới, hỏi xem cô ấy nên ở bên ngoài chờ hay có thể đi vào luôn. Lâm Đồng Chương còn chưa kịp trả lời, cửa phòng làm việc đã bị mở ra, một cô gái trẻ, tóc búi cao, vung vẩy cánh tay đi vào, chưa nhìn xem trong phòng làm việc có người hay không, đã nhìn về phía Lâm Đồng Chương, gọi:

- Anh Lâm, anh Lâm! Em đã viết xong luận văn rồi, khi nào chúng ta sẽ sang Pháp chơi?

Chưa dứt lời, cô ta chợt thấy Hòa Lý Thanh, nửa câu sau cũng nói nhỏ dần. Cô ta nghi hoặc nhìn hai người, nói:

- Tiểu Diệp nói anh không phải nói chuyện công việc mà!

Sau đó, cô ta quay sang nhìn Hòa Lý Thanh, khẽ cười, để lộ hàm răng trắng đều:

- Tôi tên là Trương Tinh. Xin hỏi chị là?

Hòa Lý Thanh chớp mắt, cẩn thận đánh giá, trẻ tuổi đầy sức sống, ngây thơ hồn nhiên. Sau đó cô mỉm cười nói:

- Hòa Lý Thanh.

Lâm Đồng Chương từ đầu đến cuối không nói một câu nào, Trương Tinh thấy không khí có phần khác lạ, không nói gì nữa, muốn đi ra ngoài ngồi chờ. Lâm Đồng Chương nhẹ nhàng gật đầu, hai người cùng nhìn nhau mỉm cười, sau đó cô ta quay người đi ra.

Lúc này, Lâm Đồng Chương mới nghiêm túc nói cho Hòa Lý Thanh nghe về cuộc điện thoại từ đồn công an gọi tới. Cô gái kia là bạn học của Lâm Khương, nói rằng hai ngày trước, trong buổi tiệc cuối tuần, cô ta chỉ uống nước ngọt, không hề đụng đến rượu, nhưng khi tỉnh lại thì đã ở trong một quán trọ nhỏ, chỉ có một chút ấn tượng mơ hồ với chuyện đã xảy ra tối hôm trước, dẫn đo hai ngày mới quyết định báo cảnh sát.

Trong lúc anh kể lại tất cả, Hòa Lý Thanh thần thần nhìn chăm chăm khung ảnh trên mặt bàn, ở góc độ của cô không thể nhìn thấy bức ảnh, nhưng trong đó nhất định là hình của các con trong mười mấy năm cô bỏ lỡ.

- Lâm Khương đâu? – Hòa Lý Thanh hỏi.

- Đã bị đưa tới đồn công an, có lẽ cô vừa rời khỏi đó thì cảnh sát đến.

Ngay trước mặt nhiều bạn học như vậy mà bị bắt đi, Lâm Khương liệu có trở nên luống cuống giống cô không. Hòa Lý Thanh trầm nghĩ.

Lúc cô từ trong phòng làm việc đi ra, Trương Tinh cùng với mấy thư ký đang chơi đùa với Quy Sinh và Phương Nha ngồi trên ghế sofa. Phương Nha già dặn hơn, không thèm để ý đến bọn họ, còn Quy Sinh bị chọc cho cười ha ha, tiếc mất thấy cô đi ra, lập tức chạy tới, ôm lấy đầu gối cô, kêu đói. Phương Nha cũng chạy đến, nói vừa nãy mới chỉ ăn nhẹ, bây giờ cũng thấy đói. Quy Sinh hí hóp mắt cười, hai hàng lông mi dày cong lên, khiến những người bên cạnh nhìn thấy cũng muốn cười theo. Lâm Đồng Chương nghe thấy tiếng cười liền đi ra, Quy Sinh quay đầu, nhìn thấy thân hình cao lớn của anh, vội chạy tới, nhón chân kéo áo Lâm Đồng Chương, gọi:

- Cha, cha, bé con!

Những người bên cạnh đang mỉm cười lập tức cứng mặt, quay sang nhìn nhau, sợ mình nghe nhầm. Mấy thư ký nhanh chóng giải tán, chỉ còn lại Trương Tinh đứng đó, nghi ngờ nhìn hai người. Lâm Đồng Chương cúi đầu, nhìn bộ dáng làm nũng của Quy Sinh, không đành lòng để cho thằng bé thất vọng, đành khom lưng bế nó lên. Quy Sinh hài lòng, ôm lấy cổ cha, dường như lập tức không còn cảm thấy đói bụng nữa. Lâm Đồng Chương nói với Trương Tinh:

- Lát nữa sẽ nói rõ với em sau.

Hòa Lý Thanh như vừa tỉnh lại từ chuyện của Lâm Khương, đưa tay ôm lấy Quy Sinh, nói đến lúc phải về nhà rồi. Quy Sinh còn chưa muốn buông tay, nhưng thấy mắt mẹ không thoải mái giống như bình thường, có lẽ là mẹ không vui, nó không ăn vạ nữa, ngoan ngoãn nằm trên vai mẹ, quay đầu vẫy tay với mọi người, nói:

- Cha, hẹn gặp lại. Di Tiểu Diệp, hẹn gặp lại ...

Diêm danh không thiếu một ai, mọi người đều cảm thán, đúng là đứa trẻ đơn giản.

Hòa Lý Thanh vừa đi qua khúc quanh, Lâm Đồng Chương đã kéo lấy Trương Tinh. Trương Tinh lắc lắc tay của hai người, vui vẻ nói:

- Đúng là một đứa trẻ đáng yêu! Có phải Lâm Khương lúc bé cũng như vậy, không giống như bây giờ?

Vừa nói cô ta vừa bắt chước vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Khương. Lâm Đồng Chương không nói gì, chỉ trêu đùa, kẹp mũi, véo má cô ta.

Cô ta nhăn mũi lại, Lâm Đồng Chương suy nghĩ, đang định mở miệng bảo cô ta đi vào phòng làm việc, giải thích chuyện của Hòa Lý Thanh, bỗng nhìn thấy trường phòng kế toán Nhạc đi tới, lại còn lớn tiếng nói:

- Lão Lâm, đó không phải là tiểu Hòa, vợ của cậu sao? Mấy năm trời không gặp, cô ấy hình như còn cao hơn cả lúc trước.

Toàn bộ phòng thư ký và cả Trương Tinh đều nghe thấy, trong lòng mọi người đều thầm oa lên một tiếng. Không phải nói là đã sống riêng nhiều năm, gần như đã ly hôn sao, thế nào là lại xuất hiện vào lúc này, cứ tưởng là một cụ già, mặt lão hóa xấu xí, ai ngờ khuôn mặt kia, thanh tú không khác gì đám tiểu tam.

Trương Tinh nhìn Lâm Đồng Chương không lên tiếng. Anh thở hắt ra, bỗng nhiên cảm thấy phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Quá khứ

Sau khi đưa lũ trẻ về nhà, Hòa Lý Thanh không trở lại căn nhà nhỏ ngay mà ngồi ở phòng khách trong nhà chính, cô không biết mình phải đi bước kế tiếp như thế nào. Những năm trước đây, cô chưa từng phải nghĩ đến những vấn đề như vậy, mặc số phận như lục bình trôi, theo dòng nước chảy đến đâu thì đến, không cần biết ở đâu, cũng không cần có kế hoạch gì. Khi còn trẻ, trong đầu lúc nào cũng chỉ có toàn chuyện liên quan đến Lâm Đồng Chương, sau đó lại đi hành nghề y cùng với Quy Sinh. Mặc dù cô vẫn thường nhớ tới Lâm Hòa, Lâm Khương, nhưng trong tiềm thức, cô luôn cho rằng bọn chúng không cần đến cô, cũng giống như cô không cần ở bên cạnh bọn chúng. Chúng không cần thì có thể không cho chúng được sao?

Đến chạng vạng tối, tài xế lái xe đưa Lâm Hòa, Lâm Khương quay về. Lâm Đồng Chương cũng gọi điện thoại, nói rằng cảnh sát đưa Lâm Khương từ văn phòng của trường đi, nên cũng không có quá nhiều người biết, với lại vẫn chưa có chứng cứ xác thực, sau khi lấy lời khai xong, bọn họ đã lập tức thả người. Lâm Đồng Chương đã nói với họ vài câu, cho dù có chứng cứ hay không, có lẽ kết quả cũng chỉ có một. Anh còn nói, trong thời gian này, không được cho bọn trẻ ra ngoài, nên ở lại đây, đợi qua cơn sóng gió này đã.

Mặt Hòa Lý Thanh trắng bệch, cúp điện thoại, hai đứa trẻ đứng trước mặt cô im lặng, cô ngẩng đầu nhìn bọn chúng. Ánh mắt của Lâm Hòa rất giống cô, ngay cả biểu cảm khuôn mặt khi căng thẳng, mi mắt với lông mày căng ra cũng rất giống. Mặc dù đã bắt đầu phát triển chiều cao, nhưng tuổi còn nhỏ, vẫn còn nét mũm mĩm của trẻ con, hai má căng tròn thành một đường cung mượt mà, khi cười lên nhìn giống hệt trái táo, chiếc mũi thanh tú, đôi môi đầy đặn, sau mấy năm nữa chắc chắn sẽ vô cùng xinh đẹp. Còn Lâm Khương thì giống cha của nó nhiều hơn, khi nó mới sinh ra, bà Lâm (mẹ của Lâm Đồng Chương) vẫn thường sờ theo đường lông mày của nó, nói cặp lông mày này lớn lên sẽ có tướng chủ tịch, bây giờ quả nhiên là như vậy, lại còn chiếc cằm quăn rũ phải đẹp, ngũ quan vừa mang nét ngây thơ lại vừa tuấn tú, một đứa trẻ như thế này làm sao có thể làm ra những chuyện bẩn thỉu kia được. Làm sao nó có thể như vậy?

Hòa Lý Thanh đứng lên, bước hai bước về phía Lâm Khương, nhìn chằm chằm vào mắt của cậu, không để ý đến Lâm Hòa còn đang đứng bên cạnh, cô hỏi:

- Con trả lời mẹ một câu, chuyện này có phải do con làm hay không?

Lâm Khương cười khẩy, không bận tâm, Hòa Lý Thanh hỏi lại một lần nữa:

- Con nói đi, con có làm hay không, con nói gì mẹ cũng sẽ tin.

- Có.

Lâm Khương khẽ nâng cằm lên, thản nhiên trả lời.

Hòa Lý Thanh bước ra đằng sau lưng, đập vào đầu gối cậu một cái, Lâm Khương quỳ gập xuống, Lâm Hòa sợ hãi, bước lên hai bước. Lâm Khương muốn đứng lên đánh trả, nhưng bấp chân lại bị Hòa Lý Thanh khống chế, hai tay bị khóa ở sau lưng. Hòa Lý Thanh nói:

- Nghe nói bản lĩnh của con là do cha con dạy? Vừa hay, mẹ cũng vậy.

Mặt Lâm Khương đỏ bừng, hai mắt vẫn lên tia máu, liều mạng giãy giụa. Cô quát:

- Cho nên, những chuyện bẩn thỉu như thế, con cũng học từ cha con sao?!

Cô nói những lời này là để cho đứa con trai không nghe lời của cô nghe, nhưng nghĩ lại những gì đã từng xảy ra, toàn thân cô run rẩy, những năm tháng vốn đã bị khóa chặt bỗng mở ra, ký ức ào ạt ập về ...

Nhà họ Hòa của cô và nhà họ Lâm vốn rất thân thiết, ông nội của hai người là chiến hữu, đã quen biết nhau từ lâu. Khi đó ông nội Hòa Lý Thanh đã qua đời, mà đời con cháu không còn sống đơn giản như trước, chỉ một ổ bánh mì nhỏ cũng có thể chia làm nhiều phần. Một khi xuất hiện bánh nướng, bánh ngọt lớn, mọi người đều muốn được chia phần nhiều hơn. Không biết nhà họ Hòa đã bí mật kinh doanh cái gì, dù tiếng tăm bên ngoài trong sạch nhưng địa vị thì lên rất nhanh, khiến cho không ít người ghen ghét, muốn đập đổ nhà họ Hòa, trong đó có Lâm Hưng An. Thời đó chưa có mạng internet để cập nhật thông tin như bây giờ, chỉ cần một lá thư tố cáo cùng với một bằng chứng xác thực là có thể thực hiện. Mà nói đến bằng chứng, Lâm Hưng An đã dụ dỗ Lâm Đồng Chương đến nhà họ Hòa chơi, rồi đặt thủ nhồi bông vào khe hở giữa bức tường và quyển lịch trong phòng khách, có ai lại đi để phòng một đứa trẻ con chứ? Phá hoại cả một gia đình hạnh phúc cũng như đập đổ hình tượng gia đình kiểu mẫu rồi mới chịu buông tay.

Khi đó, Hòa Lý Thanh mới bảy tuổi, đã theo một Trung y nổi tiếng trong nước ở nhà bên cạnh, học đề cương các loại thảo dược. Cha mẹ cô không cam lòng chịu thất bại, chỉ mang theo anh trai cô, định trốn ra nước ngoài sinh sống, khi xe đang đi trên đường cao tốc, bất ngờ va chạm với một chiếc xe tải. Hòa Lý Thanh không biết gì, vẫn đang ở trong sân phơi thảo dược, bỗng như nghe thấy tiếng phanh xe từ xa vọng đến, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy ánh mặt trời chói chang.

Ông nội Lâm lúc ấy đã quay trở lại thành phố, tức giận đến mức muốn cầm cây trượng, đánh chết tên nghiệt tử, Lâm Hưng An vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu nhận sai. Hòa Lý Thanh được mang đến nhà họ Lâm, đang ngồi trước cái tủ cạnh giường trong phòng của khách, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, đầm từng nhát từng nhát vào thành giường, vừa đầm vừa nói:

- Không được khóc, không được khóc, mẹ ơi, con không có khóc.

Gò má trắng nõn đỏ bừng vì cố kìm nén, từng giọt từng giọt nước mắt, lách tách rơi xuống nền nhà lát gạch men.

Ông nội Lâm không thể cứ tiếp tục giảng giải đạo lý nào là phải chính trực hay sống phải có tình nghĩa với đứa con trai đã tuổi tráng niên nữa, ông dẫn theo Hòa Lý Thanh, trở lại khu vườn này, một già một trẻ sống qua ngày. Những người khác không dám nhắc đến chuyện nhà họ Hòa trước mặt ông, dĩ nhiên Hòa Lý Thanh cũng không có bạn chơi cùng. Sau đó, mỗi năm, Lâm Đồng Chương cũng quay trở về sườn núi này mấy lần, anh phát hiện cô em gái này càng trưởng thành lại càng xinh đẹp, các đường nét trên khuôn mặt lại càng tinh tế, thoát tục, thỉnh thoảng cũng quan tâm đến chuyện học hành của cô. Từ khi lên bảy tuổi, Hòa Lý Thanh chưa từng có bạn chơi, cả ngày chỉ biết hiếu thuận với ông nội Lâm và nghiên cứu thảo dược. Trong mắt cô, Lâm Đồng Chương là người duy nhất cô có thể gần gũi.

Sau đó là Lâu Tuấn Bình ...

Ngày đó, cô ngồi xuống bên cạnh dòng suối trên núi, nước suối chảy róc rách, len lỏi qua chân cô. Những tia nắng màu cam của buổi hoàng hôn chiếu xuống mặt nước, ánh lên từng luồng sáng màu bạc, vàng lóng lánh xen lẫn nhau, chiếu xuống rừng cây, rải những mảnh sáng nhỏ khắp mặt đất. Lâu Tuấn Bình đang ở trên gò đất khô, đằng sau hàng rào chắn phía xa, ngồi một bên nhóm bếp củi để chuẩn bị nướng khoai. Anh lấy ra mấy củ khoai lang, trộn với bùn nhão rồi ném vào bếp lửa. Cô ở bên này kêu la, Lâm Đồng Chương và Lâu Tuấn Bình thỉnh thoảng cũng ừ à mấy câu, nếu không thì lơ đãng, không thèm trả lời.

Mùa đông năm lớp mười ấy, một mình cô đi trượt băng, bị rơi xuống con kênh trong thành phố, nước lạnh thấu xương. Ông nội đã đi thăm chiến hữu ở tỉnh khác, cô phải đi một mình từ đầu này đến đầu kia thành phố mới về đến nhà, uống bát canh gừng rồi đi ngủ. Nửa đêm tỉnh dậy, không trong nhà không chỉ có mình cô, còn có Lâm Đồng Chương, anh cùng đám con ông cháu cha khác ở trong thành phố đang uống rượu nhưng hươu. ...

Bóng đêm mờ ảo như khói sương che phủ ánh mắt, cô chỉ nghe thấy tiếng thở gấp, anh ở trên người cô, vùi đầu ngửi cô và tóc cô. Toàn thân Hòa Lý Thanh đang sốt, gần như sắp ngất xỉu, cô dùng hết sức bình sinh để đẩy anh ra, cũng cố la hét thật lớn, nhưng chỉ có mấy tiếng ư ư phát ra từ cổ họng, đối với Lâm Đồng Chương, những âm thanh mơ hồ đó lại như những tiếng thầm thì. ...

Đã rất lâu rồi, cô mới nhớ lại đêm hôm đó, chẳng khác nào trải qua một đêm tăm tối cùng với đám rắn độc.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Quá khứ 2

Khi cô tỉnh lại, Lâm Đồng Chương đã quỳ ở thư phòng của ông nội được mười mấy tiếng đồng hồ. Ông nội đứng ngay trước mặt anh, đau đớn nhìn ra ngoài cửa sổ. Vì muốn đền bù cho Hòa Lý Thanh, ông mới đem cô đến nơi này, thương yêu cô hơn hẳn các cháu ruột của ông, hi vọng cô có thể lớn lên mà không phải lo lắng hay buồn phiền. Không hề nghĩ rằng, cô vừa lớn lên đã phải chịu tổn thương như vậy, lại bị chính cháu của ông làm nhục.

Lâm Đồng Chương đuổi thẳng cái lưng đã quá mỏi, chống tay ở ngang eo, giữ lấy phần lưng bị thương, hít vào một hơi, làm ông nội chú ý, quay lại quát một tiếng. Anh cúi đầu, kiên định nhắc lại một lần nữa:

- Ông nội, cháu đã biết sai rồi. Chuyện tối hôm qua là ngoài ý muốn, nhưng cháu cũng thật lòng thích cô ấy.

Anh mím chặt môi lại, rồi tiếp tục:

- Cháu muốn kết hôn với cô ấy.

Ông nội Lâm giật dừ, cười thành tiếng:

- Mày thích con bé, mày đã hỏi qua ý của con bé chưa?! Dựa vào những gì mày đã gây ra, mày có tư cách gì mà nói thích nó?!

Lâm Đồng Chương cảm thấy oan ức. Rõ ràng là do anh uống quá nhiều, đến nỗi vào nhầm phòng, đầu óc quay cuồng, cứ nghĩ là mình đang nằm mơ, nhưng, anh lại không thể giải thích được. Mặc dù anh sống tùy tiện, yêu đương chơi bời, nhưng từ nhỏ anh đã được giáo dục, phải biết chịu trách nhiệm, không được trốn tránh.

Khi ngồi bên cạnh ao đánh cờ, ông nội nhìn cô bằng ánh mắt hối lỗi, làm cô cảm thấy đau lòng hơn. Ông hỏi cô, có thể tha thứ cho Lâm Đồng Chương không, nếu không chấp nhận lời xin lỗi của anh, ông sẽ đưa ra pháp luật, tuyệt đối không để cho nhà họ Lâm nhúng tay vào. Nói xong, ông cúi đầu, vịn vế quân cờ trong tay, cô thầm nghĩ, sao cô có thể làm cho ông phải khó xử được? Nhưng, chính cô cũng thích Lâm Đồng Chương, người cô thích sao có thể làm ra một chuyện như vậy?

Đến ngày hôm nay, Hòa Lý Thanh mới nhận ra, có lẽ năm đó, khi Lâm Đồng Chương mới hai mươi, hai một tuổi, anh nói thích cô cũng chỉ là tình thế bất buộc. Cô không thể trách anh được, bởi vì chính cô cũng cam tâm tình nguyện. Một cô gái mười lăm tuổi lại có thể lấy được người mình yêu, mình quan tâm, thì cho dù bị lừa gạt cũng cảm thấy vui vẻ, coi việc cả ngày bám lấy anh là một sự hi sinh vì tình yêu, chỉ cần như vậy đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Lâu Tuấn Bình không biết chuyện của họ bắt đầu như thế nào, nhưng thấy cô vui vẻ hơn trước đây, nụ cười tươi sáng hơn, anh cũng cảm thấy hạnh phúc cho cô.

Cô mang thai cặp sinh đôi Lâm Hòa, Lâm Khương chính vào đầu mùa xuân năm sau.

Ông nội thấy cháu bỗng nhiên rất hay thèm ngủ, vội gọi bác sĩ đến nhà khám, lại càng hoang mang khi nghe tin cháu gái đã mang thai. Ông giận đến tái mặt, thờ không nổi, suốt té xỉu.

Lâm Đồng Chương lại phải chịu một trận roi, rồi bị phạt quỳ hai ngày. Ông nội cũng vì vậy mà yếu dần, rồi qua đời, không kịp chờ đến ngày được bế chất nội.

Mặc dù bà Lâm không thích Hòa Lý Thanh, bà cũng biết, nhà họ Lâm thiếu nợ cô, nếu còn để cô bên người, sớm muộn cũng sẽ có chuyện xảy ra, rồi lại thành làm ơn mắc oán. Nhưng, ba mươi một tuổi bà mới sinh được Lâm Đồng Chương, bây giờ đã hơn năm mươi tuổi, cũng đến tuổi muốn bế cháu trai rồi. Còn Hòa Lý Thanh, tất cả trên dưới nhà họ Lâm, không một ai quan tâm một cô bé mười lăm tuổi như cô có muốn sinh hay không, bà Lâm còn lấy danh nghĩa ông nội, cảnh cáo cô, không được động đến cháu trai bà, nếu có bất kỳ sai sót gì xảy ra, thì cô phải cút khỏi nhà họ Lâm.

Lâm Đồng Chương quỳ gối trên giường của Hòa Lý Thanh, vừa hôn dọc theo trán, mũi rồi gò má của cô, vừa hỏi:

- Em có muốn sinh con không?

Hơi thở của anh phả lên tóc cô, vương vẩn bên tai cô, làm cô bật cười vì nhột. Cô không đáp lời, anh liền vùi mặt xuống chiếc gối bên cạnh, kè miệng bên tai cô, nói rằng cô không thể không đồng ý. Khi đó, gió xuân từ ngoài ban công thổi vào, mơn trớn trên gò má căng mọng của cô, bên cửa sổ tiếng chuông gió trong trẻo vang lên, âm thanh leng keng truyền đi rất xa, xa đến mức đập vào con điều đang bay trên không trung, rồi rơi xuống ngọn cây lê, cuốn theo một đám hoa lê rơi xuống.

Lâm Hòa, Lâm Khương ra đời chưa được nửa năm, cô báo cho mọi người mình sắp thi tốt nghiệp trung học, và đã đăng ký vào đại học y để nghiên cứu về y học. Đối với những người khác, đó cũng lắm chỉ là câu cô thuận miệng nói ra, có ai ngờ, cô lại bỏ ra bao nhiêu nỗ lực. Ở nhà, bà Lâm gặp ai cũng nói, tại cô không đủ sữa, báo hại cháu trai cháu gái của bà cũng chậm lớn, nói cô chỉ biết đọc sách, không chăm sóc tốt cho con bà, con bà làm việc ở công ty đã đủ mệt mỏi, mà cô không thêm quan tâm đến anh một chút. Lâm Đồng Chương bảo cô đừng để ý, cô chỉ cười hì hì, nói rằng cô cũng không bận tâm, dù sao bà cũng nói đúng.

Thật lòng, cô rất thích Trung y và cả Lâm Đồng Chương, nhưng với Lâm Đồng Chương, cô chỉ là mới mẻ, liệu có thể kéo dài được bao lâu đây? Một lần uống rượu nhưng hươu rồi làm ra chuyện như vậy, anh không đụng đến nó lần thứ hai. Anh đã từng kiên trì lái xe hai tháng ròng rã, đi qua nửa lãnh

thở Trung Quốc, rồi rèn luyện trong doanh trại kỵ binh Mông Cổ hơn bảy mươi lăm ngày, mỗi chuyện anh đã làm, sau khi đạt được đến mức độ tốt nhất, anh sẽ bỏ cuộc, không làm lại lần thứ hai. Anh nói, cả thêm chóng chán. Nếu vậy, cô đã sinh con cho anh liệu có phải anh đã đạt đến giới hạn của việc chinh phục cô? Trong đầu Hòa Lý Thanh này ra suy nghĩ như vậy sau nhiều lần cô từ trường học gọi điện thoại về nhà nhưng không gặp được anh. Có lẽ cô đã sớm trở thành món đồ chơi bỏ đi.

Cô nghĩ vậy và Lâm Đồng Chương cũng làm đúng như thế.

Cô ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà, nhìn chăm chăm vào đài phun nước trong sân. Đây là nơi anh mua để làm phòng cưới trong thành phố, nói rằng chờ thêm mấy năm nữa, khi cô đủ tuổi thì sẽ tổ chức tiệc cưới ở đây. Cô không thích nơi này, nơi này rất lớn, nhưng lại ít cây cối, giống như sống trong một dây chuyền sản xuất đồng bộ. Nhưng, sao anh lại dẫn người kia đi vào đây? Tại sao lại là ở nơi này?

Cô ở bên ngoài đợi mấy tiếng đồng hồ, lúc đứng lên định đi về thì trước mắt bỗng tối sầm, loạng choạng vịn vào cột đá trước cửa, sau đó bước chậm chậm ra ngoài. Lâm Đồng Chương cời trần đứng cạnh cửa sổ trên tầng hai, nét mặt căng thẳng, vừa thất vọng lại vừa đau khổ, đây là cô gái anh yêu. Rốt cuộc ai mới là người không hiểu yêu là gì, ai mới là người không biết quý trọng? Liệu cô có cảm thấy đau khổ không? Hay là cô sẽ không quan tâm.

Anh yêu cô, bắt đầu từ khi nào? Từ buổi sáng sớm hôm ấy, khi cô kéo anh đứng dưới tán cây, hay là từ lúc cô nhìn anh mỉm cười, môi cong lên thành hình vòng cung rạng rỡ, hay chính là từ lúc cô chạy về phía anh, đuôi tóc tung bay. Mặc dù chuyện của anh và cô bắt đầu như vậy, anh cũng không nghĩ rằng sẽ có ngày kết thúc, nhưng biểu hiện của cô, là thuận theo hy vọng của người khác chứ không phải là mong muốn của cô? Cô luôn mỉm cười, nhưng thực chất không hề quan tâm tới?

Từ đó bắt đầu chuỗi ngày xa cách, từ năm này qua năm khác...

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Xung đột

Quy Sinh đợi rất lâu rồi mà chưa thấy mẹ quay lại, nó lúi kúi kéo Phuong Nha chạy tới nhà chính. Mẹ đang ngồi tựa vào ghế sofa, còn anh trai thì đang quỳ dưới đất. Lần trước, nó không cẩn thận, lỡ đẩy Hồ Hồ ngã xuống cầu thang, Hồ Hồ bị đập đầu xuống, chảy rất nhiều máu. Nó sợ quá, không dám thừa nhận, chỉ nói không phải con không phải con, mẹ cũng bắt nó quỳ xuống như thế này, muốn nó tự suy nghĩ xem mình sai ở đâu. Từ đó, nó cũng không dám nói dối nữa.

Mắt của anh trai đã ứng đỏ, chắc chắn cũng biết sai lầm của mình.

Quy Sinh chạy đến bên cạnh Lâm Khương, quỳ xuống đất, làm mọi người sửng sốt. Hòa Lý Thanh cúi đầu nhìn nó bằng đôi mắt mệt mỏi. Quy Sinh dùng giọng trẻ con của nó nói:

- Mẹ, anh biết sai rồi, anh sẽ không dám nói dối nữa đâu.

Hòa Lý Thanh nhìn Quy Sinh không hiểu, thấp giọng đáp:

- Mẹ cũng hi vọng là anh con đang nói dối, Quy Sinh ạ.

Cô nhìn qua hai đứa con lớn, rồi cụp mắt xuống nói:

- Sao các con lại chọn cách làm tổn thương chính mình vì lỗi lầm của người khác thế? Mẹ là một người mẹ không đủ tư cách, các con làm như vậy để trừng phạt ai?

Nói xong, cô phát tay cho chúng đi.

Lâm Hòa sực sật mũi, quay người đi lên tầng, Lâm Khương vẫn cứng nhắc, không động đậy. Hòa Lý Thanh ôm lấy Quy Sinh, đặt lên đầu gối, cầm tì lên đỉnh đầu của nó, nói với Lâm Khương:

- Mẹ rất xin lỗi các con, cho dù mẹ có bao nhiêu nỗi khổ tâm hay nguyên nhân, thì cũng không có lý do gì lại không hỏi han đến các con nhiều năm như vậy. Lúc sinh các con, mẹ cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, cũng chưa hiểu chuyện như các con bây giờ. Các con hãy hiểu cho những sai lầm trước kia của mẹ.

Lâm Khương cười lạnh, nói:

- Không dám. Là chúng tôi không xứng là con của bà, bà quá lo lắng rồi.

Lâm Đồng Chương vừa về đến nhà, đã thấy cảnh ba mẹ con người ngồi người quỳ. Quy Sinh thấy anh đi vào, đẩy tay mẹ ra, vội vã chạy về phía anh. Lâm Đồng Chương thấy nó chạy vội tới, đành phải cúi người xuống bế nó lên tay. Quy Sinh lập tức ôm lấy cổ cha, còn dùng giọng đáng thương thì thầm:

- Cha, anh làm cho mẹ tức giận nhưng anh đã biết sai rồi.

Nó nghiêng đầu, làm nũng với cha, chợt nhìn thấy phía sau lưng có một bà lão đang nhìn nó chăm chăm, làm nó giật mình hoảng sợ. Lâm Đồng Chương thấy sắc mặt nó thay đổi, quay đầu nói với bà lão:

- Mẹ, đừng nhìn trẻ con như vậy.

Lâm lão phu nhân quay sang, trừng mắt nhìn anh. Đi vào phòng, thấy cháu trai đang quỳ trên mặt đất, bà vội đi tới, lôi cháu trai đứng dậy, cau mày đau lòng, luôn miệng hỏi đầu gối có đau không, có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không. Bà xoay người nhìn Hòa Lý Thanh, giận dữ bước tới gần, định giơ tay đánh cô. Hòa Lý Thanh chưa ngẩng đầu đã đưa tay bắt lấy cổ tay bà, bình tĩnh nhìn lại. Lâm lão phu nhân mắng:

- Cô còn biết quay về sao? Còn biết dạy con? Bao nhiêu năm qua cô đã làm cái gì? Bây giờ về bắt con quỳ là nó phải quỳ, bắt nó nhận sai thì phải nhận sai, cô dựa vào cái gì? Đây là cháu trai tôi!

Ý tứ trong lời nói của bà cũng giống như trong lời Lâm Khương nói lúc ban ngày. Thấy sắc mặt Hòa Lý Thanh không thay đổi, bà tức giận, quay đầu tìm Lâm Đồng Chương, nhìn thấy đứa trẻ đang nép trong ngực anh, cười lạnh nói:

- Thì ra là đi ra ngoài để nuôi đứa ngoài giá thú kia.

Bà chưa dứt lời, Hòa Lý Thanh đã lớn tiếng, nói với Quy Sinh:

- Quy Sinh, bịt tai lại!

Quy Sinh lập tức buông cổ Lâm Đồng Chương ra, đôi tay mồm mồm che lỗ tai lại, khiến Lâm Đồng Chương cảm thấy buồn cười.

Lâm lão phu nhân lại càng nói nhiều, lời nói ra còn hơn cả bắn súng liên thanh. Hòa Lý Thanh buộc phải ngắt lời bà, nói:

- Mẹ, Lâm Khương đã làm chuyện sai trái, là một sai lầm rất lớn.

Lâm lão phu nhân nói lại cô:

- Tôi biết cô đang nói đến chuyện ở đồn công an, nhưng chuyện này đã qua rồi. Lâm Khương muốn tìm ai mà chẳng được, sao lại phải đi cưỡng bức người khác, rõ ràng là có người đã đặt bẫy cháu ta.

Vừa nói, bà vừa xoa đầu Lâm Khương, rồi nói tiếp:

- Lâm Khương là do tôi nuôi lớn, tôi lại không biết nó là người như thế nào ư? Không so sánh được với cô, ra bên ngoài chữa bệnh cứu người, để rồi mới một năm đã cho Đồng Chương bị cấm sùng!

- Đủ rồi!

Lâm Đồng Chương và Lâm Khương cùng quát lên, sau đó mặt Lâm Khương tái nhợt, gạt tay bà nội, chạy lên tầng.

Quy Sinh thấy mọi người đều không nói gì, cũng không dám lên tiếng, quay đầu nhìn xung quanh, thấy Phương Nha đang đứng ở trong phòng ăn, giơ tay vẫy nó. Không đợi nó cất lời, Lâm Đồng Chương đã đặt nó xuống, xoay người kéo Lâm lão phu nhân đi ra ngoài cửa. Lâm lão phu nhân kéo lại chiếc khăn choàng bị trượt xuống vai, miễn cưỡng đi theo.

Ra đến cửa, Lâm lão phu nhân tức giận nói:

- Năm đó vừa sinh con xong, cô ta đã không an phận. Nói chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, không tiện chăm sóc con đã đành, đến khi lên đại học cũng không ở nhà, cô ta thực sự làm mẹ được mấy ngày! Trước khi kết hôn đã không an phận rồi, bảo con đừng kết hôn với cô ta mà con không chịu nghe.

Bà ngẩng đầu nhìn dáng người cao lớn của Lâm Đồng Chương, đau lòng nói:

- Bây giờ không được thì ly hôn đi, con ở một mình bao nhiêu năm rồi. Bạn gái con bây giờ là Trương Tinh đúng không? Là nghiên cứu sinh? Gia cảnh như thế nào không quan trọng, gia đình bình thường là được.

Lâm Đồng Chương nhìn ra xa, nói:

- Trong lòng con tự có tính toán.

Nghe xong Lâm lão phu nhân lại càng tức giận hơn, chỉ tay lên đầu anh cầu nhàu:

- Tính toán, tính toán! Con nhìn rộng ra một chút cho mẹ, ai mà không biết con có người vợ ‘có một không hai’? Bỏ nhà đi còn chưa đủ, lại còn sinh ra một đứa trẻ không biết là của ai? Con còn ngại chưa đủ mất mặt sao? Thế diện nhà họ Lâm cũng đã mất hết rồi!

Hòa Lý Thanh quay người, thở dài một hơi, thấy Quy Sinh vẫn đang ôm đầu, đợi Phương Nha dứt cho ăn, cô lặng người đứng nhìn nó. Quy Sinh vẫn ôm

đầu, nói:

- Mẹ, mẹ chưa cho con bỏ tay xuống! Nhưng mà con đói bụng rồi!

Hòa Lý Thanh phì cười, vỗ nhẹ lên mặt nó.

Lâm Đồng Chương đứng dựa vào cửa nhìn cô cười, tự coi thường bản thân mình.

Làm gì có cái di chúc nào nói không được li hôn, sao ông nội có thể lập di chúc để bắt cô không được rời khỏi đây. Chính xác là ông nội không cho phép anh yêu cầu ly hôn với cô. Thật ra, anh đã từng muốn buông tay, để cho cô rời đi, trước khi kết hôn, anh đã làm cô mất hết hi vọng, nhưng vẫn theo ý nguyện của ông nội mà kết hôn. Trái tim cô không ở đây, anh chỉ còn có thể dùng cách này để trói buộc cô, chỉ còn cách này để cô có thể nhớ tới anh.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Em trai

Lâm Đồng Chương ngồi thẩn thờ trong thư phòng, đến rạng sáng mới cảm thấy buồn ngủ. Anh ngủ đến sáng, bỗng nghe thấy tiếng còi xe vang lên, đi ra cửa sổ nhìn xuống, chiếc xe việt dã của Hòa Lý Thanh đã rẽ sang con đường xuống núi.

Lúc đi xuống tầng, thấy Lâm Hòa đang ngồi trên chiếc thảm dưới phòng khách chơi trò chơi, anh cũng ngồi xuống bên cạnh, lấy trong kệ ti vi ra một cái tay cầm khác, nhân lúc Lâm Hòa vừa kết thúc ván đấu, đổi sang mô thức đấu hai người. Lâm Hòa không nhìn anh, vẫn quay về phía màn hình, chào một tiếng ‘cha’, sau đó không nói gì nữa. Lâm Đồng Chương nghĩ thầm, đây quả là vấn đề khó khăn.

Đang chuẩn bị cùng Lâm Hòa nói chuyện một lúc, thì ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào của Quy Sinh, không biết đang hát đồng dao của địa phương nào. Phuong Nha kéo nó lại, để nó đi vào trong nhà chính. Hôm nay là ngày hẹn nói chuyện cùng với ba mẹ nên Phuong Nha cảm di động của Hòa Lý Thanh mua cho, chạy ra chỗ khác nghe điện thoại.

Quy Sinh chạy về phía Lâm Đồng Chương, rồi nhảy lên lưng của anh nằm, ôm lấy bả vai, đầu ghé sát vào đầu anh, luôn miệng hỏi:

- Cha, hai người đang làm gì vậy?

Lâm Đồng Chương chỉ liếc mắt nhìn nó một cái, không trả lời. Quy Sinh lại kéo cánh tay anh lên như cái công vòm, rồi luồn về phía trước, chui vào trong ngực Lâm Đồng Chương. Hai mắt nó nhìn chăm chăm vào những ngón tay linh hoạt trên tay cầm của anh, rồi ngẩng đầu nhìn màn hình, không chớp mắt. Nó móc từ trong túi ra mấy quả óc chó cho vào miệng, sau đó lại cầm một quả, đưa đến gần miệng của Lâm Đồng Chương, anh nhìn qua rồi há miệng ăn. Quy Sinh cười híp mắt, lấy một quả hồ đào nữa, đưa đến gần miệng của Lâm Hòa nhưng cô bé không động đậy. Quy Sinh lại càng đưa tới gần hơn, còn nói:

- Chị, mau ăn đi! Ăn đi! Thơm lắm!

Thấy Lâm Hòa vẫn không há miệng, thậm chí còn nghiêng đầu tránh đi, một tay của nó vẫn bám lấy cánh tay Lâm Đồng Chương, vươn nửa người ra ngoài, tiếp tục quăn lấy Lâm Hòa. Lâm Hòa bị nó làm phiền, không chịu nổi nữa, hé miệng, cắn lấy quả hồ đào, rồi quay đầu đi, nói:

- Hương vị thế nào thì cũng là đồ của nhà tao, cũng không phải của mày.

Vừa dứt lời, âm thanh kết thúc trò chơi cũng vang lên, Quy Sinh thấy màn hình trò chơi bỗng nổ tung, những đám mây cùng mấy con ốc sên bay qua bay lại, vỗ tay cười ha ha, cười đến mức mặt mũi cũng đỏ bừng. Lâm Hòa bỗng nhận ra mình vừa so đo cùng nó như thế thật quá trẻ con, khề thờ dài. Lâm Đồng Chương cúi đầu, nhìn thẳng bé cười vui vẻ, cũng không cảm thấy phiền phức nữa.

Đi giúp việc gọi mấy người đi ăn sáng, nói Lâm Khương vẫn chưa xuống. Những người khác còn chưa kịp lên tiếng, Quy Sinh muốn giành lấy việc lên tầng gọi anh, lập tức chạy đi thật nhanh. Sau khi lên tầng, nó không biết phòng nào là phòng của anh trai, đành phải đi dọc hành lang, đập cửa từng phòng, gọi ‘Anh ơi mở cửa, anh ơi xuống ăn cơm’. Lâm Khương ở trong phòng, không thể chịu nổi, phải mở cửa của phòng ra. Quy Sinh đang đứng ở trước cửa phòng ngủ của Lâm Hòa bên đối diện, quay đầu lại nhìn thấy cậu, chạy hai bước đến kéo tay của Lâm Khương, nói:

- Đi thôi anh, xuống dưới tầng ăn cơm.

Lâm Khương cúi kinh đẩy nó ra, làm nó ngã xuống sàn nhà, sợ đến ngẩn người. Lâm Khương không thèm nhìn lại nó, xoay người định quay về phòng.

Ai ngờ, Quy Sinh nằm ở dưới sàn nhà bỗng khóc to lên, gọi cha tới. Lâm Đồng Chương ở dưới tầng một, nghe thấy tiếng, đi đến cầu thang thì nghe ra Quy Sinh bị ngã, anh quát một tiếng ‘Khương Tử’. Lâm Khương quay đầu lại, nhìn Quy Sinh đang nằm ăn vạ trên sàn nhà, không có lấy một giọt nước mắt, biết là sẽ có người đến nâng nó dậy. Nó lật úp người xuống, lấy từ túi quần ra mấy quả óc chó đã vỡ cho vào miệng ăn, lại sợ mấy mảnh vụn rơi xuống sàn nhà, hai bàn tay nhỏ xíu còn hứng dưới cằm, cứ nhai hai lần lại kêu một tiếng, cả hành lang dài, không phải tiếng nhai đồ ăn thì chính là tiếng

khóc la của nó. Lâm Khương cũng phải bật cười khi nhìn bộ dạng vô lại ấy, cậu nắm cổ áo, xách nó lên. Quy Sinh sợ hãi kêu mấy tiếng, sau khi được đặt xuống lại cảm thấy thích thú, đòi làm lại lần nữa. Lâm Khương lờ nó đi, bước xuống tầng. Nó đuổi theo sát sau lưng, rồi nhăm lức Lâm Khương đang đứng dưới mấy bậc cầu thang nhảy lên lưng, vòng tay ôm lấy cổ anh trai, đòi bế.

Lúc đi vào phòng ăn, tất cả mọi người nhìn thấy hai tay Quy Sinh đang ôm chặt lấy cổ Lâm Khương, hai chân ngắn tũn không vòng được qua hông của cậu, cả người chẳng khác nào chú khỉ con đang treo lơ lửng sau lưng Lâm Khương. Lâm Khương cố kìm nén, mặt đã đỏ bừng, không muốn cồng nó, nhưng cũng không dám làm nó bị rơi. Lâm Hòa phụt cười thành tiếng, Phương Nha ngồi trước bàn ăn, cười ha ha, còn Lâm Đồng Chương dờ khóc dờ cười, đứng lên bế Quy Sinh xuống. Quy Sinh muốn thân thiết hơn với Lâm Khương, nhất quyết đòi ngồi cạnh anh trai.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cô gái

Hòa Lý Thanh đang đứng dựa vào chiếc ghế chờ bên đường chạy, nhìn mấy học sinh đang chạy nhảy trong giờ thể dục và mấy cậu học sinh đang chơi đùa gần đó, trong không khí tươi mát của bãi cỏ xanh ngập tràn ánh mặt trời buổi sáng sớm. Lát sau, một cô bé buộc tóc đuôi ngựa, thắt bím dài, đi tới, vẻ mặt cứng ngắt, còn cách cô hai bước thì đứng lại. Cô bé mặc một bộ đồng phục học sinh trung học rất rộng, trước ngực có thêu tên trường màu đỏ, hai tay căng thẳng, nắm chặt ống tay áo. Hòa Lý Thanh khẽ cười, dịu dàng nói:

- Sao? Còn có những người khác đến tìm cháu hả?

Cô bé ngẩng đầu nhìn cô, nghẹn giọng nói:

- Vừa rồi, cảnh sát cũng đến trường hỏi mấy câu.

Hòa Lý Thanh không lên tiếng, chờ cô bé nói tiếp. Cô bé nói:

- Cảnh sát hỏi chi tiết lại một lần nữa. Có cả luật sư của nhà họ Lâm cũng tới, nói, nói sẽ cho cháu ra làm chứng, bảo cháu nói với cảnh sát rằng đêm hôm đó Lâm Khương chỉ đưa Lý Chi ra ngoài, chưa đầy năm phút sau đã quay lại, sau đó cũng không đi đâu nữa.

Hòa Lý Thanh quay đầu về phía trước, nhìn một thầy giáo đang chạy ven đường đưa của học sinh để bấm giây, mỉm cười:

- Cháu yên tâm đi, cô không phải là người nhà họ Lâm. Chỉ muốn hỏi cháu, cháu muốn nhận được cái gì? Bạn Đường Như Linh.

Mặt cô bé lập tức biến sắc, tức giận nói:

- Cô có ý gì? Cháu ... bạn thân của cháu bị người ta làm nhục, cháu chỉ nói ra sự thật thôi, muốn nhận được cái gì chứ? Chính ... chính là người làm chuyện sai trái thì phải bị trừng phạt.

Cô bé quá lúng túng, nói chuyện cũng ngắt ngứ. Hòa Lý Thanh nghiêm túc nhìn cô bé, gật đầu:

- Nói như vậy, cái cháu muốn nhận được là công bằng chính nghĩa?

Dứt lời, Hòa Lý Thanh cũng cảm thấy buồn cười, cười thành tiếng. Đường Như Linh nghiêm mặt, mi mắt run run cụp xuống.

- Không phải cô cố ý làm cháu phải xấu hổ. Cô nói rồi, cô không phải là người nhà họ Lâm, cháu có thể nói chuyện thoải mái, hay cháu cứ thử tin cô một lần đi.

Đường Như Linh chần chừ, hỏi:

- Cô có quan hệ gì với Lâm Khương?

- Là một người mẹ không đủ tư cách.

Hòa Lý Thanh nhẹ giọng, nói tiếp:

- Cháu cũng thích Lâm Khương?

Đường Như Linh vừa nghe thấy, lập tức lùi về phía sau một bước, nhưng lại không phủ nhận.

- Cháu ghét Lý Chi, cho nên cháu mới làm như vậy?

Đường Như Linh sợ mình sẽ nói sai, sắc mặt trắng bệch, mím chặt môi, không nói lời nào. Những ngày qua, cô bé không thể nào ngủ ngon được, cứ

nhắm mắt lại là lại thấy bóng dáng ấy hiện ra. Những lời kia, người nhà họ Lâm hay cảnh sát đều chưa từng hỏi qua, ở trong mắt cô ấy, mình rất ti tiện sao? Dựa vào cái gì mà lại nhận định như vậy?

- Đúng vậy, dựa vào cái gì đây?

Hòa Lý Thanh như đọc được suy nghĩ của cô bé, nghiêng đầu nhìn cô bé cười lạnh.

Hòa Lý Thanh đi đây đi đó nhiều năm như vậy, không chỉ quen biết hai ba người, ngẫu nhiên nhờ người hỏi thăm một chút, cũng biết Đường Như Linh nhờ người mua mấy thứ, cho vào trong rượu của Lâm Khương. Nhà họ Lâm quá ngạo mạn, không thêm điều tra, phân tích thật giả ra sao. Một đứa trẻ thì có thể hư đến mức nào chứ.

Nếu như năm đó, cô chọn cách khác để giải quyết vấn đề thi liệu kết quả có khác gì không. Sau khi rời khỏi trường học, cô không biết phải đi đâu, trong đầu thoáng qua những mảnh vụn của ký ức, xen lẫn những khoảng trống, làm chúng không còn nguyên vẹn như ban đầu. Lái xe lòng vòng trong thành phố một lúc lâu, cô mới chuyển hướng, lái về nhà.

Lúc đi qua khu vườn, Quy Sinh và Phương Nha cùng lão Trương làm vườn đang ở bên cạnh ao sen đào lươn, trên tầng hai vang lên tiếng nhạc rock chất chúa. Cô không đi đến đó mà quay trở về phòng thuốc trong căn nhà nhỏ phía sau, định tiếp tục điều chế mấy phương thuốc còn lại, mấy lọ đựng thuốc dùng tối hôm qua còn chưa được dọn dẹp. Nào ngờ, Lâm Đồng Chương đang ở bên ngoài căn nhà, anh ngồi đọc sách trên chiếc ghế tre bên dưới giàn nho, cô đành phải bước tới, đứng trước mặt anh. Lâm Đồng Chương để sách xuống, hỏi:

- Cô vừa đi đến trường học để tìm người?

Hòa Lý Thanh ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện, trả lời:

- Thông tin thật nhanh nhạy, chỉ mới đó đã biết.

- Cô đừng nhúng tay vào, không hiểu chuyện gì cả.

Tay Hòa Lý Thanh chống trên chiếc ghế đá, hai chân đứng đưa, không lên tiếng.

Hai người trầm mặc một hồi, Lâm Đồng Chương lại cầm sách lên, vừa giờ sách vừa nói:

- Cô dạy dỗ Quy Sinh rất tốt.

Hòa Lý Thanh mỉm cười:

- Đến tuổi đọc sách mới phiền phức, chỉ hơn hai năm nữa là phải cho nó đi học rồi.

Cô ngẩng đầu lên nói tiếp:

- Có thể để nó và Phương Nha ở nhà không?

Lâm Đồng Chương tức giận, ném quyển sách xuống đất, mím chặt môi. Cô làm như không thấy sắc mặt anh, nói:

- Giúp tôi chăm sóc bọn nhỏ đi, cứ đi theo tôi thì khó có thể cho chúng học hành tử tế được. Trước đây, Phương Nha chỉ được tôi dạy hoặc là nó tự học, mặc dù học thức cũng không kém nhưng dù sao được đến trường vẫn tốt hơn.

Lâm Đồng Chương đứng thẳng lên, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, cười lạnh:

- Cô phải đi sao? Được, vậy cô ngoan ngoãn nói chuyện với tôi về cha của Quy Sinh đã!

Cô vô thức há miệng, hai mắt mở to. Giống như một con mèo đang kinh ngạc. Nửa đêm hôm qua có một trận mưa lớn, vì độ ẩm cao nên không khí cũng trở nên nặng nề, những chiếc lá nho xanh biếc trên giàn được uống đủ nước, tựa như đang lấp lánh dưới ánh mặt trời. Giàn nho này là do cô và Lâm Đồng Chương dựng lên lúc cô học năm thứ nhất trung học. Khi đó, ở trước mặt anh, cô lúc nào cũng xấu hổ, nói chuyện một hai câu đã đỏ mặt, chỉ có ở bên cạnh Lâu Tuấn Bình, cô mới không ngại ngùng, luôn cười đùa vui vẻ.

Cô nào biết, Lâm Đồng Chương nhìn thấy nụ cười của cô khi ở cạnh Lâu Tuấn Bình, anh cho rằng cô thích anh ta, đau đớn tột cùng vì ghen tuông hành hạ. Nhưng, đó chỉ là những đau đớn ban đầu mà thôi.

Hòa Lý Thanh đang định mở miệng nói thì tiếng điện thoại di động vang lên, Lâm Đồng Chương không động đậy, vẫn nhìn cô chăm chăm không rời. Hòa Lý Thanh cất lời, nhắc anh nghe điện thoại, sau đó cúi đầu, nằm dài trên bàn đá. Ánh mắt Lâm Đồng Chương không thay đổi, tay lấy điện thoại nhận cuộc gọi, giọng nói nhí nhảnh của Trương Tinh truyền ra, nói một hai câu rồi cúp máy. Hòa Lý Thanh đứng lên, nhưng không có ý tiếp tục cuộc trò chuyện, anh đứng đó, suy nghĩ một lát rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bữa tiệc

Trời chuyển lạnh, ngọn núi vốn xanh biếc cũng nhanh chóng nhạt màu. Từ nhà nhìn ra, trong rừng cây, những chiếc lá vàng, lá đỏ xen lẫn nhau, đã bắt đầu rụng xuống, tạo thành một bức tranh vô cùng xinh đẹp.

Hòa Lý Thanh trở về đã được gần một tháng, cô rất ít khi đi vào thành phố, phần lớn thời gian đều ngồi lì ở phòng thuốc bên trong căn nhà nhỏ. Quy Sinh chạy chơi khắp núi cùng Phương Nha, từ khi ra đời nó đã theo mẹ đi đến rất nhiều nơi xa xôi hẻo lánh, đã quen với cuộc sống tự do, thoải mái. Lâm Hòa, Lâm Khương đã trở về trường học, vụ án cô gái kia đã bị sửa lại khẩu cung, chân tướng của sự việc cũng không có mấy người biết. Còn Lâm Hòa, sau khi nói chuyện cùng Lâm Đồng Chương, nó đã đồng ý sẽ bỏ thuốc phiện. Hàng ngày, Hòa Lý Thanh vẫn nấu thuốc bắc, bảo tài xế mang đến trường học cho cô bé để điều dưỡng cơ thể. Thỉnh thoảng, hai anh em còn đưa bạn về sườn núi này chơi vào dịp cuối tuần, không muốn thân thiết nhưng cũng không thể bỏ mặc thẳng thóc Quy Sinh bám dai như đĩa, náo loạn ồn ào. Ông lão Trương cũng cười nhiều hơn trước.

Chẳng mấy chốc đã đến trung thu, Lâm Đồng Chương gọi điện thoại về, nói có buổi dạ tiệc, hỏi xem cô có muốn đi không. Cô ở đầu dây bên này chỉ im lặng, đôi phương đoán được câu trả lời, lập tức cúp máy. Lâm lão phu nhân rất coi trọng những buổi tiệc như vậy, bà gọi điện thoại tới, quát mắng một trận, nói nếu cô không muốn làm chức vợ này nữa thì nhanh chóng nhường lại cho người khác. Mượn chuyện này, bà bắt đầu nói, bộc phát những bất mãn tích tụ trong mười mấy năm qua.

Đặt ống nghe lên mặt bàn, Hòa Lý Thanh ngồi trên ghế sofa tiếp tục chơi cờ nhảy, Lâm Hòa ở trong phòng bếp cũng có thể nghe thấy giọng trách cứ the thé của bà nội. Cô bé bẽ mặt một bát anh đào ra, chậm rãi đi qua phòng khách, cố ý đi với tốc độ ốc sên để có thể nghe xong cuộc điện thoại. Hòa Lý Thanh liếc mắt thấy, ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn cô bé. Cô bé lập tức xoay người đi lên tầng, nhưng không trở về phòng ngay mà ngồi xuống một góc cầu thang.

Hòa Lý Thanh không kiên nhẫn được nữa, cảm nệm ngồi, đập mấy cái vào tay vịn của ghế sofa, hít một hơi sâu rồi cảm ống nghe lên, nói:

- Mẹ, con sẽ dẫn bọn trẻ đi.

Lâm lão phu nhân không hài lòng, có đi hay không thì cô phải nói từ đầu, không nên để bà phải nói nhiều như thế. Hòa Lý Thanh ở bên này đã nhẫn nhịn đến không thờ nổi:

- Mẹ và cha chú ý giữ gìn sức khỏe, hẹn gặp lại.

Dứt lời cô lập tức đập máy. Lâm Hòa lắng tai nghe động tĩnh ở dưới nhà, đang định nhếch môi cười thì Quy Sinh vỗ thật mạnh vào lưng, còn lớn tiếng gọi bên tai cô bé. Lâm Hòa giật mình, hét lên một tiếng, không đợi cô bé bình tĩnh, Quy Sinh đã cười lớn, chạy xuống dưới tầng, không quên giành lấy bát anh đào trong tay cô bé. Lâm Hòa giận đến đỏ bừng mặt, nhưng nhớ đến những điều vừa nghe được, cô bé không kim được mà mỉm cười.

Sau khi đưa mấy người đến quán rượu, tài xế liền rời đi. Hòa Lý Thanh đã định bảo anh ta đợi thêm một lát vì cô chỉ vào khoảng nửa tiếng rồi về, nhưng thấy dáng vẻ hưng phấn của Quy Sinh và Phương Nha, cô đành thay đổi chủ ý. Ngược lại, Lâm Hòa, Lâm Khương không biểu lộ gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng bên cạnh, sợ Quy Sinh và Phương Nha sẽ chạy loạn.

Sau khi đi vào, vì cô ít khi lộ diện, không ít người liếc mắt về phía này. Lâm Đồng Chương đang đứng ở một góc, nói chuyện cùng mấy người, thấy bọn họ đi vào, liền vẫy tay gọi họ. Những người khác nhìn thấy Hòa Lý Thanh đang đi tới, âm thầm nghi ngờ, những dạ tiệc bình thường khác thì không nói tới, nhưng những buổi tiệc mùa xuân hay trung thu, Lâm Đồng Chương chưa từng mang theo bạn gái.

Đã nhiều năm Hòa Lý Thanh không đến những nơi như thế này, không được tự nhiên kéo chân váy ngắn xuống. Đi tới trước mặt mọi người, Lâm Đồng Chương cầm lấy tay cô giới thiệu, nói đây là phu nhân của anh, mấy bạn làm ăn trên thương trường sau mấy giây ngạc nhiên, lập tức đứng lên nhiệt tình chào hỏi. Giọng mấy đứa trẻ đùa nghịch vang lên làm mọi người chú ý, nhìn thấy Quy Sinh và Phương Nha, mặt bọn họ đều có vẻ lúng túng, có lẽ đã biết lý lịch của chúng.

Vụ án lần trước, Lâm Khương cũng đã lâu không xuất hiện, mấy người bạn vây quanh cậu, bắt đầu nói những câu thô tục, Quy Sinh mặc một bộ com lê, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, vừa ăn điểm tâm ngọt vừa nhìn chăm chăm vào bọn họ. Lâm Khương không chịu nổi ánh mắt của nó, bịt tai nó lại, xách đến chỗ Lâm Hòa, nó ha ha cười, hai tay giơ cao, chỉ sợ làm rơi đồng hồ ngọt trên tay. Phương Nha cũng múc một bát kem lớn rồi đuổi theo phía sau, vừa đi vừa nhắc “Quy Sinh không được ăn nhiều đồ ngọt, dì Thanh sẽ mắng đó.”

Hòa Lý Thanh núp vào một góc, từ cửa sổ bên cạnh có thể thấy ánh trăng bên ngoài, sáng tròn như chiếc mâm ngọc. Trung thu năm ngoái chỉ có cô và Quy Sinh, mặc dù vắng lạnh nhưng những tập tục hay những đồ cần thiết đều không thiếu, lại có Quy Sinh chơi đùa cũng thêm phần náo nhiệt. Không biết sang năm thì như thế nào.

Đang suy nghĩ thì mùi nước hoa bay tới gần, cô quay lại nhìn, thấy Trương Tinh đang đi tới. Cô ta mặc một chiếc váy màu xanh da trời, búi tóc cao, trang điểm nhẹ nhàng, để lộ chiếc cổ thon dài. Đứng trước mặt Hòa Lý Thanh ngập ngừng một lúc lâu, cô ta mới mở miệng:

- Chị là Lâm phu nhân?

Hòa Lý Thanh không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn cô ta.

- Mặc dù tôi biết là rất mạo muội, nhưng tôi có mấy điều cần nói với chị.

Hòa Lý Thanh không đáp lại những lời này mà nói một đề tài khác:

- Cô biết không? Mười bốn năm này, tôi trở về sáu lần, lần này là lần thứ bảy.

Ánh mắt cô dịu dàng, nhìn về phía cô ta:

- Lần nào cũng có những cô gái trẻ tuổi đến tìm tôi, cần nói về cuộc hôn nhân của tôi và Lâm Đồng Chương. Và cô là người thứ chín.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhường lại vị trí đó u

Sắc mặt Trương Tinh liên tục thay đổi, không khác gì tấm bảng màu, cô ta điều chỉnh thái độ, nói:

- Tôi không dám nói tôi khác với những cô gái kia, nhưng khi tôi quen anh ấy, tôi chưa hề biết đến thân phận của anh ấy.

Như được tiếp thêm dũng khí, cô ta kiên định nói:

- Ngược lại, chị thì sao, cho tới bây giờ chị chưa hề ở bên cạnh anh ấy, ngay cả khi anh ấy cần có một người ở bên làm bạn nhất ...

Hòa Lý Thanh nhíu mày:

- Sao?

Cô ta tức giận:

- Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, anh ấy đang ở một mình trong bệnh viện. Lâm Hòa, Lâm Khương đang ở trường học, anh ấy già, Lâm lão tiên sinh và Lâm lão phu nhân, anh ấy cũng già. Xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng như vậy mà người nhà không có ai biết. Chị chiếm vị trí này nhưng lại không hề làm cái gì. Không chăm sóc con cái, không làm bạn với chồng, chị dựa vào tư cách gì để là vợ của anh ấy. Chị cũng biết rồi đấy, có rất nhiều người luôn chờ đợi để được yêu anh ấy.

Dứt lời, như thể tự cảm động vì những câu nói của mình, hai mắt cô ta ửng đỏ.

Hòa Lý Thanh cảm thấy buồn cười, có nhiều người chờ đợi để được yêu anh ấy, yêu một bệnh nhân nằm trong phòng VIP sao? Yêu một người đàn ông ba sáu, ba bảy tuổi, đẹp trai, chỉ cần nhìn vào quần áo, khí chất là có thể đoán ra thân phận sao? Cô vô tình để lộ vẻ mặt không thèm chấp Trương Tinh. Sắc mặt cô ta trắng bệch lại có chút dữ dằn, đôi mắt đầy nước, trách mắng:

- Thân phận của anh ấy chỉ là một phần, những thứ anh ấy nỗ lực làm ra cũng chỉ là một phần. Tôi biết anh ấy có tiền, nhưng thấy anh ấy một thân một mình tôi còn đau lòng hơn. Anh ấy phải nhớ ngày họp phụ huynh của Lâm Hòa, Lâm Khương, phải nhớ sinh nhật của chúng. Trong mỗi cuộc họp báo, anh ấy phải ứng phó trước giới truyền thông khi bọn họ hỏi tại sao vị trí Lâm phu nhân lại để trống, có ai lại không biết vẫn tồn tại một Lâm phu nhân vô hình? Có ai lại không biết bạn gái đi cùng anh ấy trong những buổi dạ tiệc đều không phải Lâm phu nhân?

Hòa Lý Thanh bình tĩnh, nhìn cô ta oán trách. Mỉm cười, im lặng một lúc, sau đó cô cất lời, nói với cô ta:

- Các cô vẫn không hiểu, cho tới bây giờ quyền quyết định không phải ở tôi. Bốn năm trước tôi trở về một lần, lúc đó tôi đã đề nghị ly hôn nhưng anh ấy không đồng ý, lần này về lại nói nhưng anh ấy bảo, phải duy trì cuộc hôn nhân này đến khi bọn trẻ trưởng thành, đó là di nguyện của trường bối.

Cô xoay người, tựa vào thành cửa sổ, nói tiếp:

- Có vẻ như cô là người có khả năng thắng cuộc cao nhất, chỉ còn ba năm nữa là Lâm Hòa, Lâm Khương đến tuổi trưởng thành. Dĩ nhiên, với điều kiện là ba năm nữa, cô vẫn còn trụ vững ở vị trí này.

Nói xong, cô quay đầu, không để ý đến Trương Tinh nữa. Trương Tinh ngây người một lát rồi đi, trước khi rời đi còn để lại một câu:

- Chị quá ác độc, chị đúng là người vô tâm

Lâm Đồng Chương đang đứng nói chuyện ở phía xa, nhìn thấy hai người đang đứng nói chuyện, anh thậm chí còn có thể tưởng tượng ra nội dung của đoạn đối thoại này. Anh biết, luôn có mấy người như vậy tìm đến Hòa Lý Thanh, thái độ của Hòa Lý Thanh từ trước đến nay vẫn thế, không phải về ngạo nghễ của người chiến thắng, cũng không phải nét thương tâm hay tức giận mà một người vợ nên có, lần nào cũng cũng là về mặt ấy, tựa như cuộc nói chuyện đó không hề liên quan đến cô. Nhưng, lần nào anh cũng không kim được mà nhìn về phía cô, thử thăm dò nét mặt của cô, kết quả là trái tim

lại như bị những viên đá trên con đường mòn trong vườn nhà giầy xéo, tạo thành những vết thương vô cùng đau đớn.

Lúc trở về, Quy Sinh đã buồn ngủ, nằm xuống gối đầu lên đùi Lâm Khương dần ngủ thiếp đi. Lâm Khương cầm máy tính bảng chơi trò chơi, Lâm Hòa cũng ôm gối ngủ gật. Hòa Lý Thanh đỡ vai Phương Nha, để nó nằm lên ghế, Lâm Đồng Chương ngồi trên ghế trước, không nói một lời. Cả xe chỉ có âm hiệu trò chơi của Lâm Khương và tiếng va chạm của những chai rượu trong tủ lạnh thoảng vang lên.

Sau khi xuống xe, Lâm Đồng Chương bảo Lâm Hòa và Lâm Khương quay về phòng, rửa mặt rồi đi ngủ, không được đùa nghịch, sau đó anh bé Quy Sinh đi về phía nhà sau. Gần đây, Phương Nha đã cao lên, mặt mũi với chân tay cũng nhiều thịt hơn một chút, tự biết không thể để di Thanh bế, đành mắt nhắm mắt mở, được di Thanh dắt về phòng. Đi trong vườn, tiếng côn trùng kêu lại càng lớn, còn có cả tiếng ếch nhái. Trời càng về đêm càng lạnh, Hòa Lý Thanh chà xát cánh tay, định đón lấy Quy Sinh rồi đi lên tầng ba, nhưng Lâm Đồng Chương lại tránh cánh tay đang đưa ra của cô, đi thẳng lên tầng, cô đành bảo Phương Nha đi theo, dặn nó nhớ đánh thức Quy Sinh dậy đánh răng rồi mới được đi ngủ, buổi tối nó đã ăn quá nhiều đồ ngọt rồi.

Cô quay lại phòng ngủ ở tầng hai, định tắm xong sẽ đi xuống phòng bếp, rửa lại mấy lọ đựng thuốc để tiếp tục điều chế các phương thuốc khác. Vừa mới mở cửa phòng tắm ra, cô đã nhìn thấy Lâm Đồng Chương đang đứng trước giường của cô, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bóng gần mờ ảo in trên bức tường bên ngoài, bị gió lay động, vô tình in xuống bụng cửa sổ, có lúc lại che khuất ánh trăng chiếu vào căn phòng. Không biết anh đứng đó tự bao giờ. Hòa Lý Thanh đi tới, cách anh hai bước thì dừng lại, không biết phải mở miệng như thế nào, phải hỏi cái gì. Lâm Đồng Chương quay đầu lại, trong mắt ánh lên những tia sáng mờ hồ, không nhìn ra. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, ở bên tai cô thở dài.

Hai người đứng im như vậy rất lâu, Lâm Đồng Chương cất giọng nói:

- Cha của Quy Sinh, em có yêu anh ta không?

Khóe miệng Hòa Lý thanh hơi cong lên, mắt mông lung nhìn về phía trước, nói:

- Yêu, rất yêu. Anh ấy rất tốt với tôi, rất cưng chiều tôi. Anh ấy cũng chỉ có một mình tôi, không hề có những người phụ nữ khác.

Cả người Lâm Đồng Chương cứng đờ, cánh tay đang ôm lấy cô cũng buông lỏng. Anh im lặng nhìn vào mắt của cô, muốn tìm kiếm trong mắt cô những tháng ngày mà anh đã bỏ lỡ.

Cô không cười, nhìn vào mắt anh:

- Nhưng, anh ấy chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lâu Tuấn Bình

Quy Sinh đặt con gấu bông lên trên chiếc ghế gỗ, còn nó thì giả làm tài xế, kéo chiếc ghế nhỏ đi xung quanh phòng khách, chiếc ghế ma sát với sàn nhà tạo ra âm thanh rất lớn. Lâm Khương đang chơi điện tử, nói mấy lần mà nó không chịu nghe, khiến cậu phải quát lên:

- Lâm Quy Sinh!

Nó giật mình, bàn tay đang kéo chiếc ghế lập tức buông ra, cái ghế đổ ầm xuống sàn nhà. Quy Sinh dựng cái ghế dậy rồi lại tiếp tục kéo về phía anh trai, bé Gấu Nhỏ bị ngã xuống cũng mặc kệ. Nó lắc lắc cánh tay của Lâm Khương, nói:

- Anh!! Anh gọi tên em một lần nữa đi! Chưa có ai gọi em là Lâm Quy Sinh bao giờ cả! Anh!

Lâm Khương tức giận, cau mày trừng mắt với nó, nó bĩu môi:

- Anh không gọi thì em sẽ ghét anh.

Lâm Khương mắng:

- Mày nghĩ là anh thích mày lắm hả?

Quy Sinh phì cười, ném cái ghế sang một bên, vừa khúc khích cười, vừa chạy đến chỗ Phương Nha và Lâm Hòa ở gần đó, quần lấy hai đứa:

- Phương Nha, chị, hai người mau nói đi, nói hai người ghét em đi.

Hai đứa cũng không thèm ngẩng đầu lên, vừa chơi xếp hình, vừa trả lời qua loa, đồng thanh:

- Anh/ chị ghét em.

Quy Sinh to giọng nói:

- Hai người nghĩ là em thích hai người lắm hả!

Nói xong, nó khúc khích cười một mình. Lâm Hòa chột thấy, đứa em trai này của mình thật quá ngu ngốc.

Cười xong, nó lại nhớ đến Gấu Nhỏ, quay đầu lại tìm, cầm lấy tai của Gấu Nhỏ, kéo lê trên mặt đất. Thấy tất cả mọi người đều bận rộn, nó vừa hát đồng dao, vừa kéo Gấu Nhỏ đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn nghe thấy Lâm Hòa gọi, dặn nó không được chơi ở gần ao nước, ông Trương đã đi xuống núi, không có ai trông nó. Nó và Gấu Nhỏ đi qua vườn, tiến về phía cổng, cuối cùng ngồi bên cánh cổng sắt, vừa nhìn ra bên ngoài, vừa nói chuyện với Gấu Nhỏ. Một lát sau, nó lại ôm Gấu Nhỏ đứng dậy, bàn tay nhỏ bé tét vào mông Gấu Nhỏ, rồi giờ lên cao, hét to:

- Gấu Nhỏ, sao mày lại ngốc thế hả?

Bỗng nhiên, nó nghe thấy có tiếng người cười, quay đầu lại, nó thấy có một chú đang đứng ở cạnh cổng. Các chú bảo vệ chỉ khi nào nhà có tiệc hay không có người thì mới đến, sao ở đây lại có người.

Lâu Tuấn Bình đứng ngoài cổng cười, đoán cậu bé này có thể là Quy Sinh, anh ta ngồi xuống, mỉm cười hỏi:

- Cháu là Quy Sinh à?

Quy Sinh giấu Gấu Nhỏ ở sau lưng, nghiêng đầu, mở to hai mắt hoài nghi, nói:

- Cháu chào chú, nhưng mà chú là ai, sao chú lại biết cháu?

Lâu Tuấn Bình nhẹ nhàng nói:

- Chú là bạn tốt của mẹ cháu. Cháu đi vào nói với mẹ được không?

Quy Sinh suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Nó không chạy vào nhà mà chạy ngay vào phòng an ninh ở bên cạnh, sau khi đứng lên chiếc đệm ngồi, nó giơ tay với lấy điện thoại cố định, ấn một dãy số, gọi về căn nhà phía sau.

Chỉ một trong chớp lát, Hòa Lý Thanh đã chạy ra, vui mừng hét to một tiếng, sau khi mở cửa lập tức chạy đến trước mặt Lâu Tuấn Bình. Lâu Tuấn Bình ôm lấy cô, hai người cùng cười tươi như lúc chiến thắng trong trận thi đấu bóng rổ thời niên thiếu.

Quy Sinh đứng bên cạnh, nhìn chăm chăm.

Khi Lâu Tuấn Bình lái xe vào nhà để xe, Quy Sinh ngẩng đầu lên hỏi mẹ:

- Mẹ, chú này là ai vậy?

Hòa Lý Thanh cười nói:

- Đây là chú Lâu, học cùng với mẹ, cùng mẹ trưởng thành.

Quy Sinh a một tiếng, tự dưng cảm thấy chán nản, ôm Gấu Nhỏ quay trở lại nhà chính.

Lâm Hòa nghe thấy tiếng xe, cảm thấy kỳ lạ, cha đã đi nước ngoài, không còn ở nhà, vậy ai lái xe vào, bảo Phương Nha đi ra ngoài xem. Phương Nha vừa đi ra cửa đã thấy ba người đi về hướng này, Quy Sinh đi sau mấy bước, môi bùi ra.

Phương Nha chạy vào phòng, báo với Lâm Hòa là có khách tới. Lâm Hòa liếc nhìn Lâm Khương thắc mắc, chưa kịp đứng lên xem rốt cuộc là ai đến thì Hòa Lý Thanh đã dẫn Lâu Tuấn Bình đi vào. Sau khi chào hỏi, mấy đứa trẻ giải tán, cùng đi lên tầng.

Lâu Tuấn Bình đi một vòng quanh tầng một, gần mười năm rồi anh ta không tới đây, chiếc thảm cạnh ghế sofa cũng đã được thay mới, chỉ còn chiếc đồng hồ cổ và khay pha trà là những thứ ông nội yêu thích, nên vẫn được giữ lại. Hòa Lý Thanh ở bên cạnh anh ta, vừa kể về những kiến thức mình học được trong mấy năm qua, những nơi cô đã đặt chân đến, những điều tốt xấu, vừa hỏi tại sao anh ta lại biết cô đã quay về, cuộc sống ở Thượng Hải thế nào. Lâu Tuấn Bình dừng lại ở ban công, mỉm cười nhìn Hòa Lý Thanh đang thao thao bất tuyệt. Mấy năm trước cô có đi qua Thượng Hải, hai người cũng đã gặp nhau một lần, lúc ấy cô đang mang thai Quy Sinh, không chịu kể bất kỳ chuyện gì, chỉ nói phải đi đến huyện Cam Túc một chuyến rồi về nhà dưỡng thai. Hòa Lý Thanh khi đó không khác gì một cái cây bị mất gốc, mà khi ở nhà như bây giờ, dáng vẻ này mới đúng là Hòa Lý Thanh.

Quy Sinh được phép vào phòng của Lâm Khương, nhưng thái độ của nó lại khác hẳn bình thường, không ca hát, cũng không nói chuyện cùng Gấu Nhỏ. Lâm Khương cảm thấy kỳ lạ, đứng trước kệ để mô hình xe nhìn nó. Nó bùi môi, đầu mũi ửng đỏ, ngẩng mặt lên nhìn, lúc này Lâm Khương mới phát hiện hốc mắt nó đã trang bị đủ nước, thấy có người chú ý đến mình, từng giọt từng giọt lớn lập tức rơi xuống. Lâm Khương ngạc nhiên hỏi:

- Lại làm sao thế?

Quy Sinh sụt sịt, vừa khóc vừa nhỏ giọng nói:

- Anh ơi, cái chú Lâu kia, có, có phải là muốn cùng cha tranh giành mẹ không? Em chưa từng thấy mẹ cười đùa vui vẻ cùng với cha như thế.”

Sụt sịt vài cái, nó lại nói tiếp:

- Còn, còn có, lần đầu tiên em thấy chú Lâu kia, em đã cảm thấy không thích chú ấy. Có phải em đã trở nên rất xấu không?

Dứt lời, nó ôm chầm lấy Gấu Nhỏ, khóc toáng lên, vừa khóc lại vừa nói:

- Gấu Nhỏ à, ta hư quá!

Lâm Khương chỉ muốn ném nó vào trong ngăn kéo.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cha của Quy Sinh

Lâm Hòa gọi điện thoại cho Lâm Đồng Chương, làm nũng cha, đòi cha mang cái này cái kia về, còn phải mua bộ mô hình nhân vật hoạt hình mà Quy Sinh thích. Đợi mãi vẫn chưa thấy con gái đi vào chủ đề chính, Lâm Đồng Chương miễn cưỡng nói:

- Hòa Nhi, mấy năm nay cha thường xuyên phải đi công tác, không ở nhà, nhưng có lần nào con gọi điện cho cha đâu. Được rồi, nói thật đi, trong nhà có chuyện gì?

Lâm Hòa lè lưỡi cười, lúng túng mãi chưa biết nên mở lời như thế nào thì nghe thấy tiếng Quy Sinh khóc ở phòng đối diện, khóc to đến nỗi Lâm Đồng Chương cũng nghe thấy. Lâm Hòa chạy sang, thấy Quy Sinh đang ôm Gấu Nhỏ, nước mắt nước mũi rơi hết lên khuôn mặt đáng thương của chú gấu bông. Lâm Hòa đi tới, trêu trọc:

- Quy Sinh, em bắn quá!

Dứt lời, Lâm Hòa đưa điện thoại đến bên tai nó. Hai mắt và mũi của Quy Sinh đã đỏ ửng vì khóc, nghe thấy tiếng Lâm Đồng Chương nói ở đầu dây bên kia, nó lập tức ngừng đầu, kẹp điện thoại trên mặt Gấu Nhỏ. Thấy điện thoại của mình bị đặt trên cái mặt đầy nước mắt nước mũi của Gấu Nhỏ, Lâm Hòa nổi cáu, nhéo vào má của Quy Sinh hai cái. Quy Sinh không thêm để ý, mách lại với cha những chuyện vừa xảy bằng giọng trẻ con, lộn xộn không đầu không đuôi.

Ở bên này, Lâm Đồng Chương cũng không hề vui vẻ, Lâu Tuấn Bình đã trở lại rồi.

Khi anh quay về, Lâu Tuấn Bình đã làm khách ở đây được mấy ngày, lúc ấy anh ta đang ngồi trong nhà kính trồng hoa cùng Hòa Lý Thanh. Quy Sinh thấy bộ mô hình cha mang về, vui mừng đến mức quên luôn những chuyện làm nó không vui định kể với cha, cũng quên luôn ý định đi xem Gấu Nhỏ vừa được tắm ướt sũng, đang treo ở ban công trên lầu, ngồi luôn ở đó cùng Phương Nha nghiên cứu hộp đồ chơi. Lâm Đồng Chương định hỏi Hòa Lý Thanh đang ở đâu, chưa kịp mở miệng thì Lâm Hòa đang ngồi cầm ngược cuốn tạp chí, không ngẩng đầu lên, chỉ tay về phía nhà kính trồng hoa.

Trong nhà kính, những loài hoa đủ màu sắc đang đua nở. Trước kia, nơi đây là do ông nội chăm sóc sau khi về hưu, sau đó ông thuê lão Trương ở dưới chân núi để đỡ một tay. Đến khi ông nội qua đời, Hòa Lý Thanh cũng bỏ đi, nơi này chỉ còn lại lão Trương. Cứ sáng sớm, vòi phun nước sẽ tự động mở ra, tạo thành tia nước hình vòng cung, tưới đến bụi hoa hồng trong góc, những giọt nước đọng lại làm chúng càng thêm kiều diễm. Bụi hoa hồng đó là do Hòa Lý Thanh trồng từ ngày mới đến nhà họ Lâm, nhớ trước kia Lâu Tuấn Bình vẫn thường giễu cợt cô, nói cô vụng về, chỉ xới đất thôi mà cũng để đầm đìa đầy tay.

Hai người cùng nhớ đến đoạn ký ức ấy, không hẹn mà cùng phá lên cười. Lâu Tuấn Bình nén cười, hỏi:

- Lần này quay về, định ở lại bao lâu?

Hòa Lý Thanh không trả lời câu hỏi đó mà nói:

- Quy Sinh còn phải đến trường học hành cho nghiêm chỉnh, lại còn cả Phương Nha nữa. Bọn chúng đang tuổi học hành, cứ đi theo tớ nay đây mai đó cũng không tốt.

Lâu Tuấn Bình mỉm cười:

- Nói như vậy, cậu không đi nữa?

Cô lắc đầu:

- Đi chứ, tớ định để chúng ở nhà, nhưng mà lão Lâm còn chưa đồng ý.

Lâu Tuấn Bình điều chỉnh nét mặt, nhìn những đóa hoa đủ màu sắc, thờ dài nói:

- Không biết cậu đang chơi trò gì nữa. Năm đó, hai người đột nhiên kết hôn, không báo trước một tiếng, rồi mới mười mấy tuổi đã sinh con. Tớ còn cho là đó là sự đền bù mà cậu mong muốn.

Anh ta quay đầu nhìn gò má cô, ánh mặt trời chiếu xuống nóc nhà, xuyên qua tấm thủy tinh, chiếu đến người cô, khiến cô trở nên đầy sức sống, tựa như thời niên thiếu.

- Kết quả là chưa sống cùng nhau được bao lâu đã bỏ nhà đi, sau đó lại về cùng anh ta đi đăng ký kết hôn. Còn những tháng ngày hiện tại gọi là cái gì?

Hòa Lý Thanh cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu, cười cười nói:

- Tớ cũng không biết.

Lâm Đồng Chương không đi đến nhà kính mà trở lại thư phòng, ngồi dựa lưng trên ghế.

Ban đầu, anh cùng bọn trẻ sống ở khu đô thị trong thành phố, nhưng sau hai lần, Hòa Lý Thanh quay về là về luôn khu vườn trên sườn núi này, anh đã hình thành thói quen, cứ không có khách là lại trở về đây. Dần dần, ngôi nhà ở khu đô thị lại ít khi về. Anh không biết mình sẽ đợi được cái gì, hai năm đầu, nửa đêm cứ có tiếng động gì là anh lại tỉnh giấc, cứ ngỡ rằng cô quay về. Số lần thất vọng quá nhiều, khiến anh không thể tiếp tục được nữa. Nếu không có ai thì trong nhà chỉ còn bảo vệ, quản gia và di giúp việc đều đến ngôi nhà trong thành phố của Lâm gia. Vì vậy mà có một năm, cô bị một bảo vệ mới ngăn lại, đánh trèo tường đi vào rồi bị ngã treo chân. Khi được quản gia thông báo, anh đã nghĩ, cuộc sống như thế thì có ý nghĩa gì, ngôi nhà chung cũng chỉ như nhà trọ, có cần phải duy trì một gia đình như vậy không? Lúc ấy, Lâm Hòa, Lâm Khương đã năm sáu tuổi, lớn hơn Quy Sinh mấy giờ. Hai đứa bị kéo đến trước mặt Hòa Lý Thanh, bị bắt gọi cô là mẹ, không biết tại sao hai đứa lại khóc toáng lên. Trong trí nhớ không hề có mẹ, bây giờ đột nhiên xuất hiện, đối với bọn chúng mà nói, đó là đại sự, chứng cho rằng chúng đã bị bỏ rơi. Hòa Lý Thanh khi ấy cũng không cư xử như cô đối với Quy Sinh bây giờ, kiên nhẫn, nhẹ nhàng dạy nó phải lễ phép, dạy nó về y học, dạy nó không được nói dối.

Cha của Quy Sinh là một đối thủ như thế nào, anh không biết, mà bây giờ, Lâu Tuấn Bình còn trở lại.

Lâu Tuấn Bình cũng đang hỏi Hòa Lý Thanh chuyện này, cha của Quy Sinh là người như thế nào. Người ngoài còn loáng thoáng nghe được chuyện của bọn họ sau khi kết hôn, hướng chỉ là người lớn lên cùng với họ. Hòa Lý Thanh cau mày, cười nhạt:

- Là một người như thế nào nhỉ...

Cha của Quy Sinh là Lâm Đồng Chương, sự thật này e là trên đời chỉ có một mình Hòa Lý Thanh biết.

Năm ấy, khi ở Liêu Ninh, đoàn xe tình nguyện bị cơ quan y tế huyện yêu cầu xuất trình thư giới thiệu của thành phố hoặc giấy tờ chứng minh, mà cán sự phụ trách vấn đề này đã đi Thượng Hải lo chuyện tiền bạc, cô đành dẫn theo một người trong đoàn, xưng phong đi Phủ Thuận. Sau khi giải quyết xong chuyện này, cô lại một mình đi đến huyện Trầm Dương gần đó để sửa lại một số dụng cụ.

Lúc từ hiệu sách Thái Nguyên đi ra, trời đã tối, cô đi dạo xung quanh, bỗng nhìn thấy Lâm Đồng Chương đi vào quán rượu phía đối diện. Đã hơn một năm trời chưa gặp lại anh, cô ngồi ở thềm đá bên ngoài quán rượu, lấy quyển sách vừa mua ra, vừa đọc vừa chờ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn vào trong. Cô mặc một chiếc áo gió ngắn, đi đôi giày cao cổ, người ra ra vào vào giả bộ lơ đãng lên nhìn cô. Đôi giày cao cổ này là do Lâm Đồng Chương nhờ người mang từ trong quân đội ra, lần trước lúc chuẩn bị đi, anh bảo di giúp việc để vào trong hành lý của cô. Đợi hơn một tiếng đồng hồ, cô đi vào khu ăn uống của quán rượu, đang ăn buffet hải sản thì thấy Lâm Đồng Chương bước ra từ căn phòng trên tầng hai, đang cùng mấy bạn làm ăn mặt đỏ bừng bừng nói chuyện rất lâu rồi mới đi vào thang máy. Hòa Lý Thanh cười ranh mãnh, đi theo lên tầng. Phong cách uống rượu của người Đông Bắc làm cho Lâm Đồng Chương bây giờ mới cảm thấy men rượu bốc lên đầu, đầu đau như muốn nổ tung, lại bị men say không chế, rất muốn làm cái gì đó để giải tỏa. Đúng lúc đó, Hòa Lý Thanh cười hi hi, đứng chặn ở cửa, anh nhìn thấy bóng hình cô, không biết có phải mình nằm mơ không, đi tới, ôm chặt lấy cô rồi hôn cô...

Giường rất lớn, nửa đêm Hòa Lý Thanh tỉnh dậy, mái tóc dài đã che lấp khuôn mặt, Lâm Đồng Chương nằm nghiêng, quay lưng về phía cô, tựa như cách cô rất xa. Cô rất vui mừng, quãng thời gian mấy năm một mình bôn ba ở bên ngoài, cô đã tự kiểm điểm rất nhiều, đã tha thứ rất nhiều, cô muốn cùng anh bắt đầu lại một lần nữa. Cô nghĩ đến đây, mi mắt cong lên, mỉm cười. Đang định xoay người nhìn anh thì chợt nghe tiếng anh nói:

- Tiền ở trên bàn.

Từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn cô lấy một cái.

Anh say rượu, xem cô như gái bán hoa, anh nghĩ đây chỉ là cuộc mua bán.

Hòa Lý Thanh lặn lội ở bên ngoài nhiều năm, cũng gặp rất nhiều khó khăn, nhưng chưa bao giờ cô tui thân đến thế. Khuôn mặt cô ướt đẫm nước mắt, cô từ từ ngồi dậy, nhặt quần áo vương vãi trên sàn lên, mặc vào rồi đi ra khỏi quán rượu. Cô chẳng khác gì gái gọi, đêm hôm trước tới, xong việc lại rời đi. Cô chưa bao giờ có cảm giác giống như lúc ấy, hy vọng không bao giờ gặp lại anh nữa, vĩnh viễn.

Rồi sau đó, cô mang thai Quy Sinh, đứa bé này là cô cam tâm tình nguyện sinh ra. Vì anh không nhớ, nên Quy Sinh là của một mình cô. Anh không biết rằng, mỗi lần anh nói cô ngoại tình, cô đều mỉm cười, nhưng đằng sau nụ cười ấy là nỗi lòng tan nát.

Lúc trước, cô chỉ có một mình anh, nhưng sau này, cô chỉ còn Quy Sinh. Người mà cô yêu đó, chẳng khác nào đã chết, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tranh chấp

Lúc ăn cơm trưa, Lâm Đồng Chương mới gặp Lâu Tuấn Bình.

Bởi vì anh lớn hơn mấy tuổi, cho nên trước kia cũng ít khi gặp mặt. Anh chỉ biết, hồi đó, Lâu Tuấn Bình nói chuyện với Hòa Lý Thanh rất hợp, ông nội cũng đã từng khen Lâu Tuấn Bình chừng chạc, hiểu chuyện, mới mười bốn tuổi đã xác định lĩnh vực đầu tư tài chính là con đường tương lai, so sánh với đứa cháu đã hai mươi tuổi rồi mà vẫn cùng đám công tử bột ăn chơi đàn đúm như Lâm Đồng Chương, đúng là một ví dụ tiêu cực điển hình. Khi đó biểu hiện của Hòa Lý Thanh tựa như ông nội đang khen cô, vừa kiêu ngạo lại vừa xấu hổ. Bị ông nội giễu cợt, cô ôm lấy cánh tay ông làm nũng. Lâm Đồng Chương ngồi bên cạnh nghe thấy, trên trán nổi gân xanh.

Đúng vậy, trong mắt của ông nội, Lâu Tuấn Bình mới là cháu rể mà ông muốn nhờ cậy.

Lâu Tuấn Bình và Lâm Đồng Chương ngồi trên bàn ăn, trò chuyện qua loa về việc kinh doanh, không hỏi han đối phương. Lâu Tuấn Bình nhìn Hòa Lý Thanh chỉ biết ăn ngồi bên cạnh, vẻ mặt khinh bỉ, gấp món hàu chưng nước dừa, đặt vào trong bát của cô. Hòa Lý Thanh đang suy nghĩ về mấy phương thuốc kia, bỗng giật mình, đã bao nhiêu năm rồi không có ai gấp thức ăn cho cô như vậy. Cô cười, lại nhỏ giọng hỏi han về công việc Tổng giám đốc ngân hàng nước ngoài của anh ta.

Mỗi người ngồi một chỗ, mỗi người một tâm tư khác nhau. Ăn cơm xong, Hòa Lý Thanh gọi Lâm Đồng Chương lại, bảo rằng có chuyện muốn nói.

Lâm Đồng Chương cũng lờ mờ đoán được chuyện gì sắp đến. Nhiều năm qua lăn lộn trên thương trường, nhưng anh chưa từng sợ như lúc này, anh cố gắng khống chế cảm xúc sắp bùng nổ, gạt đầu, sau đó kêu người chuẩn bị trà, ba người cùng đi đến bàn trà ngoài ban công.

Lâm Hòa khẽ nháy mắt ra hiệu cho Lâm Khương, ánh mắt ẩn chứa rất nhiều lời muốn nói. Lâm Khương cố ý không nhìn nhưng vẫn bị kéo ra bên ngoài.

Ban công này cao hơn sân vườn bên ngoài khoảng hơn một mét, có cả một sân bóng rổ nhỏ, được bài trí giống như một tiệm cà phê ở trong thành phố, gần cửa có mái hiên và bên ngoài không có mái che, ba mặt lan can được bày những bồn hoa lấy ra từ nhà kính. Mặc dù ngôi nhà này đã được xây dựng từ rất lâu, nhưng hàng năm Lâm Đồng Chương vẫn cho người sửa chữa, trang trí lại, khi ra ngoài, thấy có thứ gì mới mẻ, anh đều mua về. Hòa Lý Thanh lớn lên ở đây, ngày trước, cô đã chăm chút cho từng cọng cây ngọn cỏ, từng chiếc bàn đá, ghế gỗ nơi này. Có lần, một người bạn của anh làm báo, còn muốn chụp mấy tấm hình ở đây để làm bìa cho tạp chí du lịch. Lâm Đồng Chương nhìn quanh một lượt, cảm thấy nói chuyện đó ở đây thật mỉa mai.

Lâm Hòa lôi kéo Lâm Khương đến bãi cỏ bên ngoài lan can của ban công, ngồi dựa vào tường, chỗ người đứng trên không thể thấy được.

Hòa Lý Thanh mở lời trước:

- Lúc trước tôi nói với anh, việc đề Quy Sinh ở lại đây, anh thấy thế nào?

Tay đang rót trà của Lâm Đồng Chương dừng lại, nói:

- Cô đã hỏi ý của Quy Sinh chưa? Sao? Cô cần đi gấp như vậy hả?

Vừa nói, anh vừa liếc nhìn Lâu Tuấn Bình đang ngồi bên cạnh như không có chuyện gì xảy ra.

Cô không thấy ánh mắt của anh, vẫn nhìn cột đá ở cạnh cửa ban công, nói:

- Vẫn chưa hỏi, nhưng nó rất nghe lời.

Cô đảo mắt nhìn anh:

- Anh sống cùng nó một thời gian rồi, chắc cũng biết, tuy nó rất nghịch ngợm nhưng chỉ cần anh nói mấy câu, nó sẽ nghe lời ngay.

Lâm Đồng Chương cảm thấy con tức giận anh đang cố kìm nén bỗng bùng nổ:

- Còn cô, cô lại định đi đâu?

Lâu Tuấn Bình ngồi bên cạnh, nói:

- Tôi phải về Thượng Hải, cô ấy thấy cùng đường, muốn đi nhờ xe, sau đó trở về đoàn tình nguyện.

Lâm Đồng Chương chưa kịp nói gì thì chợt nghe thấy tiếng Quy Sinh la lên:

- Anh chị, hai người đang làm gì vậy?

Hòa Lý Thanh đi đến bên lan can, nhìn thấy Quy Sinh với Lâm Hòa, Lâm Khương đang ngồi dưới ban công. Ba đứa cùng lấy tay che miệng, tư thế giống nhau như đúc.

Sau khi Lâu Tuấn Bình đi vào trong thành phố, Lâm Đồng Chương lạnh lùng gọi cô vào phòng. Vừa tới cửa, cô đã bị anh kéo vào, cửa thư phòng bị đóng rầm một cái. Ở dưới tầng, mấy đứa trẻ sợ hết hồn, đưa mắt nhìn nhau.

Cổ tay Hòa Lý Thanh bị nắm chặt, Lâm Đồng Chương giận tái mặt, anh không biết mình đã dùng sức lực rất lớn để ghi chặt vai Hòa Lý Thanh. Cô đau đến cau mày, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đã đỏ lên của anh, giọng nói của anh lạnh băng, gần từng chữ:

- Hai chúng ta vẫn chưa ly hôn, cô phải nhớ lấy, ngày nào chúng ta vẫn chưa ly hôn thì cô vẫn chưa có tư cách bỏ rơi con cái. Lâu Tuấn Bình là cái gì, cô là cái gì, sao cứ làm nhục tôi hết lần này đến lần khác như vậy.

Hòa Lý Thanh đang cố thoát ra khỏi đôi tay của anh, nghe được những lời này, cả người như bị rút hết sức lực, cúi đầu xuống. Lâm Đồng Chương buông bỏ vai của cô ra, một tay nâng mặt cô lên, nói:

- Cô không biết xấu hổ nhưng tôi biết, đừng cố làm những việc khiến tôi không còn mặt mũi nào nhìn người khác.

Dứt lời, anh buông mặt cô ra rồi kéo mạnh lấy tay cô khiến cánh tay kia va vào kệ sách bằng sắt bên cạnh. Hòa Lý Thanh chỉ kịp kêu lên một tiếng đã bị Lâm Đồng Chương đẩy ra ngoài cửa, khiến cô ngã trên mặt đất. Cánh cửa lại bị đóng rầm một cái từ bên trong.

Hòa Lý Thanh che vết thương đang không ngừng chảy máu lại, hít thở thật sâu, mỗi lần hít vào lại tự nói với mình, đừng khóc, đừng khóc...

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Rời đi

Lâu Tuấn Bình một mình trở về Thượng Hải.

Mấy ngày sau, đợt những người khác cũng trở về thành phố, phải đi làm thì đi làm, phải đi học thì đi học, Hòa Lý Thanh mang theo Quy Sinh và Phương Nha, đem hành lý đã sắp xếp xong để vào cốp xe, từ từ đi xuống núi. Ông lão Trương ở phía sau, đuổi theo mấy bước, nhìn theo bằng ánh mắt đã vẫn đục. Hòa Lý Thanh cảm thấy rất đau lòng.

Cô định để Quy Sinh và Phương Nha ở lại, vừa mở miệng nói, chưa kịp dụ dỗ, nước mắt của nó đã rơi xuống, cho rằng mẹ đi lần này sẽ không trở lại nữa. Một ngày này, Hòa Lý Thanh đi đâu nó cũng bám dính sau lưng, sợ bị bỏ lại. Từ khi sinh ra tới giờ, nó chưa từng sống xa mẹ, đi học là cái quái gì chứ, nó không cần, cũng không cần phải ở lại đây, nơi nào có mẹ thì nơi ấy chính là nhà.

Quy Sinh ngồi ở phía sau có vẻ không vui, cô nhìn vào gương chiếu hậu, hỏi:

- Quy Sinh?

Nó lí nhí:

- Con quên không mang Gấu Nhỏ theo, cũng chưa nói tạm biệt cha nữa.

Hòa Lý Thanh không nói nữa, nhìn thẳng về phía trước, vô thức xoa xoa tay lái.

Lâm Đồng Chương đang xem tài liệu, bỗng thấy bồn chồn không yên, từ sau lần tranh cãi hôm trước, không khí trong nhà thay đổi hẳn. Lâu Tuấn Bình đi rồi, Hòa Lý Thanh quay lại đáng về vô tâm vô phách, mặt lúc nào cũng lạnh lùng, bọn trẻ cũng không dám đùa giỡn nữa.

Anh biết trong lúc nóng giận, anh đã nói sai khiến cô khó chịu, nói ra những lời đã nín nhịn từ lâu cũng không làm anh cảm thấy tốt hơn. Tại sao họ không thể giống như các cặp vợ chồng bình thường khác, chỉ to tiếng một lần rồi thôi, cuộc sống mà ngày ngày hoà nghi nhau như bây giờ, chẳng khác nào châm cứu, vừa đau nhưng lại không thể nào tách rời.

Anh gọi điện thoại về nhà, không ai nghe máy. Chuyển đến số điện thoại chỗ lão Trương hay ngồi, lập tức có người nhận. Một lúc lâu sau, Lâm Đồng

Chương một mới đặt ống nghe xuống, vội đặt vào lòng bàn tay.

Mỗi buổi sáng thức dậy, anh đều thấp thỏm lo lắng, liệu có phải hôm nay cô sẽ đi? Ở trên bàn ăn nhìn thấy cô, anh lại cảm thấy tất cả đều đáng giá, anh còn có thể nhìn thấy cô. Đến hôm nay... Lần này lại là mấy năm đây?

Cuối tuần, Lâm Hòa trở về nhà, mới biết ngôi nhà vắng đi nhiều người. Ngây ngô đứng ở phòng khách rất lâu, cô bé mới quay trở về phòng, cơm tối cũng không xuống ăn, đi giúp việc lên gọi còn bị cô nổi cáu. Lâm Khương mở cửa, thấy cô bé đang nằm ngửa trên giường, dang rộng tay chân, mắt nhìn chăm chăm bức tranh màu nhạt trên trần nhà. Lâm Khương đi đến tủ sách đối diện giường cô bé, ngồi xuống sàn nhà, với một quyển truyện tranh lật giờ mấy trang, cảm thấy nhàm chán lại ném sang một bên, suy nghĩ rất lâu rồi nói:

- Bà ta là người không đáng tin. Khi chúng ta mới sáu tuổi, bà ta trở lại rồi bị đau chân, ở lại nhà dưỡng thương ba tháng, cha bảo chúng ta ở với bà ấy, bà ấy chỉ ngồi ở đó đọc sách. Em quần lấy làm nũng, bà ấy cũng chỉ ngồi đó đọc sách, không thèm ngẩng đầu lên. Bốn năm trước trở lại cũng là để sinh Quý Sinh. Nếu như không phải vì thằng nhóc Quý Sinh kia, việc gì bà ấy phải quay về. Lần này trở về, lại là vì chuyện ly hôn.

Quay đầu nhìn về phía Lâm Hòa:

- Bà ấy không coi chúng ta là con đẻ. Nếu như không còn hi vọng thì sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.

Lâm Hòa nằm nghiêng sang một bên, chiếc gối ướt đầm nước mắt.

Hòa Lý Thanh cùng bọn trẻ đi trước đến một thôn ở Quê Bắc, chờ đoàn tình nguyện đi qua. Trường thôn sắp xếp cho ba người họ ở một căn phòng trống của một người bà con. Leo lên nửa ngọn núi, xuyên qua mấy rừng trúc, bức tường đất màu nâu vàng, lợp mái ngói màu tro đen, trước nhà có giếng nước, đường từ khu rừng vào đến cửa nhà được lát gạch vuông giống như lối vào của những gia đình khá giả. Tinh thần Quý Sinh vẫn còn uể oải, từ nhỏ đến lớn, nó đã đi theo mẹ như đi đánh du kích, nay đây mai đó, không ở lâu một chỗ bao giờ, thay đổi hoàn cảnh liên tục đã sớm thành thói quen. Nhưng, bây giờ nó lại muốn về nhà.

Hòa Lý Thanh nhìn vào mắt nó, không nói gì. Phương Nha đã sớm thích nghi, dọn dẹp vệ sinh, đi nhặt củi khô, cuộc sống ngắn ngủi ở thành phố không ảnh hưởng gì tới nó.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hỏi

Người phụ nữ trung niên, đen gầy này thường bị nhói đau ở chân, là biểu hiện của thấp khớp, Hòa Lý Thanh vừa viết đơn thuốc vừa nói với chị ta:

- Đoàn tình nguyện của chúng tôi vẫn chưa tới nên hiện tại, tôi không có thuốc ở đây, nếu như đau quá, chị có thể lên thị trấn bốc thuốc.

Sợ chị ta không hiểu, cô cố ý nói thật chậm, rõ ràng từng chữ một:

- Trên đường tới đây chúng tôi có đi qua thị trấn, tôi đã hỏi qua tiệm thuốc, ở đó thiếu mấy thứ như tục đoạn, lạc thạch, chị có thể đến bệnh viện để bốc thuốc. Mấy ngày nay, không khí vừa lạnh lại ẩm ướt, chị nhớ phải dán cao hoặc bóp rượu thuốc. Chú ý giữ ấm.

Người phụ nữ này nói tiếng địa phương, đại khái có ý muốn đưa cơm tới đây. Trường thôn cũng đã nói qua, mấy ngày nữa, đoàn tình nguyện sẽ tới, được liệu cũng được phát miễn phí. Ở đây muốn khám bệnh rất phiền toái, phải đi lên thị trấn, mà bệnh thì dễ tái phát, thầy thuốc trên thị trấn cũng không giỏi, chỉ là do đời trước truyền lại cho đời sau, nhiều khi bệnh nhẹ lại chữa thành bệnh nặng. Bây giờ có người quan tâm đến họ, thật là quá tốt.

Hòa Lý Thanh cười cười, xua tay, nói chỉ cần họ chỉ cho cô chỗ mua rau quả, thịt cá tươi ngon là được. Ở đây không có phương tiện gì, chỉ có thể mua lại của dân trong thôn.

Sau khi tiễn người phụ nữ kia ra về thì đã chạng vạng tối, Quý Sinh và Phương Nha đang ở cạnh giếng nước kéo dây để lấy nước, chuẩn bị đun nước tắm. Hòa Lý Thanh đi đến, bế Quý Sinh lên, đặt sang một bên, Phương Nha tự giác đến đứng cạnh. Cô nghiêm mặt nói:

- Mẹ nói bao nhiêu lần rồi, phải đi giày, đi tất vào, ngày ngày xem mẹ khám bệnh, không biết không khí ẩm ướt ở trên núi rất dễ làm ảnh hưởng đến xương khớp, sau này không cao lên được thì hai đứa phải làm sao.

Quý Sinh thanh minh:

- Mấy hôm nay trời mưa, giấy ướt rồi, không đi được.

Phương Nha khẽ đẩy nó một cái, Hòa Lý Thanh làm như không thấy, nhìn chằm chằm hai đứa:

- Tại sao giấy lại ướt?

Còn không phải vì hai ngày trước, trời mưa khiến đường lầy lội, hai đứa tự ý chạy ra cổng thôn đùa nghịch, lúc trở về một lớn một nhỏ bẩn bê bết, làm nước tắm cũng chuyển thành màu nâu.

- Vội lại, có phải mỗi đứa chỉ có một đôi giày đâu, còn mấy đôi nữa đủ chất đầy một vali kia, sao không lấy ra mà đi?

Quy Sinh ra vẻ nghiêm túc nói:

- Đôi thì có con mèo nhỏ màu hồng, đôi thì màu vàng bóng thêu hình con bò, đôi còn lại thì đen thui, không có họa tiết gì, rất xấu xí.

Phương Nha gật đầu đồng tình.

Hòa Lý Thanh cấp hai đứa lên, bế vào phòng, để chúng ngồi trên chiếc ghế gỗ dài, lau khô tay chân, đi tất, rồi phủ thêm một tấm thảm nhỏ, đưa thêm mấy quyển truyện tranh để cầm chân chúng. Hai bên căn phòng kê hai chiếc giường gỗ, bốn phía có cột gỗ cao để treo màn. Mặc dù nơi đây ở phương Nam nhưng không khí trong núi vẫn rất lạnh, mùa đông đến một con kiến cũng không có, cho nên cả căn phòng đều trống không. Chăn chiếu đều là những thứ theo cô đã nhiều năm, những thứ trong nhà bếp cũng được mua lúc đi qua thị trấn. Hai đứa trẻ ngồi trên ghế, chân đung đưa, đầu gật gù đọc sách.

Hòa Lý Thanh ngồi rửa rau cạnh giếng nước, xa xa bên ngoài rừng trúc cũng có mấy nhà đang nấu cơm, một luồng khói mang theo mùi của củi đốt, từ ống khói bò ra, bay lên giữa không trung, hòa lẫn vào bóng tối nặng nề. Chưa tới mùa trồng trọt, hơn nửa đất trồng vẫn chất đầy rom rạ, chỉ còn một phần nhỏ trồng rau cải, đường đất phì nhiêu để vụ sang năm thu hoạch được nhiều hơn.

Lúc Trương Tinh tìm đến phòng làm việc, Lâm Đồng Chương đang đứng quay lưng về phía cửa, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô ta rón rén bước tới, che mắt anh lại không lên tiếng, Lâm Đồng Chương kéo tay cô ta xuống, quay đầu lại cười. Trương Tinh xoay người ngồi vào ghế, nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp. Anh đẹp những suy nghĩ trong đầu, dịu dàng hỏi:

- Sao?

Trương Tinh xoay chiếc ghế da, dựa lưng lên ghế, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà:

- Anh nói anh bận rộn, vậy mà lúc em đến tìm anh, anh lại ngăn người ở đây.

Lâm Đồng Chương trấn tĩnh lại, đang định nói thì Trương Tinh ngắt lời:

- Anh cũng nói chuyện với chị ta như vậy sao? Cũng không đổi sắc mặt, muốn nói gì thì nói. Anh nói chuyện cũng Hòa Lý Thanh như thế sao?

Sắc mặt Lâm Đồng Chương thoáng thay đổi, nói:

- Chuyện của chúng tôi, em không hiểu đâu.

Trương Tinh liếc mắt nhìn anh:

- Sao lại không hiểu, trên mặt anh viết rất rõ ràng: ‘Tôi yêu cô ấy, rất yêu cô ấy.’

Cô ta không nhìn sắc mặt của anh, nói tiếp:

- Chị ta không xứng đáng làm một người vợ, nhưng anh yêu chị ta, vậy anh còn e ngại gì, sao không đuổi theo chị ta hỏi cho ra nhẽ? Chuyện của hai người, hai người phải cởi mở, nói chuyện với nhau thì mới giải quyết được, sao lại có nhiều hận nước thù nhà như vậy.

Vừa nói, chính cô ta cũng căng thẳng, ánh mắt cũng đỏ hơn:

- Em rất yêu anh, nhưng anh không yêu em, mà chị ta lại xinh đẹp như vậy. Em không có lấy một phần trăm chiến thắng, cứ như vậy rồi thua cuộc thì có ý nghĩa gì.

Lâm Đồng Chương nghe cô ta nói xong, phì cười, véo gò má lắc lắc mặt cô ta, cô ta cũng cười, nói tiếp:

- Anh đuổi theo chị ta đi, hỏi chị ta nghĩ thế nào, chị ta muốn cái gì thì cho cái đó, muốn trình tiết của anh thì càng tốt, bảo chị ta về mà giữ lấy. Anh cũng đừng được ba đời bốn. Nhớ chuẩn bị sẵn hành lý, hộ chiếu để ra nước ngoài, nếu muốn tự do, anh lập tức đưa chị ta đi khắp nơi chơi cho thỏa thích.

Nụ cười của Lâm Đồng Chương nhạt đi, trầm giọng nói:

- Quả đúng là thù nhà.

Trương Tinh không nghe, nghi ngờ hỏi:

- Anh thật sự không biết cha đẻ của đứa bé kia? Cũng chưa từng nghĩ đến việc đi điều tra?

Mắt Lâm Đồng Chương tối đi, suy nghĩ về ý tưởng này.

Về đến nhà, Lâm Hòa vẫn rất ít nói, ăn cơm xong, buông bát xuống là lập tức lên tầng, cũng không chơi trò chơi nữa. Lâm Khương nhìn cô bé, không nói gì, tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Lâm Đồng Chương nghĩ, anh phải nói chuyện với cô bé một lần nữa mới được.

Lâm Hòa cuộn tròn trong cái ghế hình vỏ xò ngoài ban công trên tầng hai, bên cạnh đặt một khay trà hình cánh hoa bằng thủy tinh, bên trên đặt một ít đồ ăn vặt, cầm máy tính bảng lướt web. Lâm Đồng Chương kéo ghế trúc, ngồi xuống bên cạnh, không nói chuyện. Đợi lúc lâu sau, Lâm Hòa mới để máy tính xuống, anh nói:

- Nhớ Quy Sinh sao?

Lâm Hòa không trả lời, cô bé hỏi lại:

- Hai người có đúng là vì cổ phần công ty nên mới không chịu ly hôn không? Vậy nên cha mới không dứt khoát được?

Lâm Đồng Chương cười nói:

- Sao, hôm nay con nói câu nào cũng giống đám nhà báo thế, hay là học tập Tri Tâm tỷ tỷ(1)?

Bị cha trêu chọc, Lâm Hòa không nói gì nữa, ném gối ôm trên đầu gối xuống, mặt lạnh lùng quay trở về phòng.

Nụ cười trên mặt Lâm Đồng Chương nhạt dần, cảm thấy đầu mùa đông năm nay thật lạnh lẽo.

(1): Tri Tâm tỷ tỷ là một danh xưng xuất hiện trên chuyên mục của một tờ báo thiếu niên của Trung Quốc từ đầu những thập niên 60, đến nay vẫn rất quen thuộc với tất cả các lứa tuổi. Tri Tâm tỷ tỷ với hình tượng chị cả thân thiện, dễ gần rất được trẻ em yêu thích. Bọn trẻ sẽ viết thư cho Tri Tâm tỷ tỷ, kể về những thắc mắc của mình để được chia sẻ, giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đuổi theo

Quy Sinh đứng trước mặt cô, hỏi:

- Mẹ ơi, con lạc đà trông như thế nào?

Hòa Lý Thanh ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt nó ửng đỏ vì hơi nóng của bếp lò, cô kéo nó ra xa, lấy kem dưỡng ẩm xoa lên mặt nó rồi mới trả lời:

- Sao con lại biết con lạc đà?

Phương Nha đang quần chăn, ngồi ở một góc giường kêu lên:

- Là quyển sách này, quyển sách này!

Quyển sách có bìa màu vàng nhạt, chuyện xưa ở Thành Nam của Lâm Hải Âm, bên trong sách được minh họa bằng những hình ảnh giống trong sách giáo khoa hồi cô còn nhỏ, phong cách vẽ kiểu cũ này rất đẹp, khiến người xem cảm thấy ấm áp.

Từ chiếc cửa sổ gỗ trên tường đất, Hòa Lý Thanh nhìn ra bên ngoài, bầu trời đêm giống như một tấm vải nhung đen tuyền điểm xuyết những viên kim cương màu vàng, không có ánh đèn như thành phố, mặt trăng tựa như thiếu nữ uống say, khuôn mặt tươi cười soi sáng ngôi nhà ngói nhỏ trong rừng trúc, mấy con ếch đang kêu ồm ộp bên cạnh giếng nước và tổ chim trên mái hiên nhà cũng được chiếu sáng. Thời tiết ngày mai chắc sẽ rất đẹp.

-o0o-

Lâm Hòa uể oải dựa lưng vào chiếc ghế trên khán đài của sân đá bóng phơi nắng, cuộn tạp chí bằng tiếng Anh che trên mặt, đôi chân dài gác lên lưng

ghế của hàng trước, dù mặc bộ đồng phục học sinh rộng thùng thình nhưng vẫn nhìn ra thân hình với tỷ lệ chuẩn của cô bé.

Giờ nghỉ giải lao giữa hiệp đấu, Lâm Khương ngồi trên bậc thang của sân bóng rổ nghỉ ngơi, mồ hôi đầm đìa. Nhìn về phía em gái đang ngồi ở đằng xa kia, cậu chỉ có thể thở dài. Đúng là làm cho người ta phải ngạc nhiên, em gái của cậu lại thích người mẹ đó. Cậu có thể giúp em gái nấu cơm, đánh nhau, ngăn cản đám người theo đuôi, đánh đuổi lưu manh, chẳng lẽ bây giờ còn phải giúp nó đi tìm mẹ về nữa? Kể cả cậu có muốn đi cầu xin cũng không được. Lâm Khương chống cằm suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy ai đó đang nhìn mình, cậu quay đầu, nhìn về phía Lâm Hòa, thấy khuôn mặt ủ rũ của Đường Như Linh hiện ra ở phía sau cô bé. Thấy cậu nhìn về phía mình, Đường Như Linh ngẩng đầu lên, khiêu khích liếc nhìn cậu một cái rồi xoay người bước đi.

-o0o-

Lâm Đồng Chương rất hiếm khi quay trở về nhà họ Lâm, đó là căn chung cư đã cũ nằm trong khu đô thị, rất nhiều hàng xóm trước là đồng nghiệp cũ đã chuyển đi chỗ khác, nhưng vì danh tiếng, Lâm Hưng An nhất quyết không chịu rời đi. Mỗi lần Lâm Đồng Chương trở về đều thăm mắng ông cố chấp.

Lâm Đồng Chương được sinh ra ngay trước khi chính phủ ban hành quy định kế hoạch hóa gia đình, phía trên còn hai anh trai và một chị gái. Hiện tại trong nhà chỉ có anh hai tính cách ôn hòa nên bị ép làm chính trị, còn anh cả đã ra nước ngoài hoạt động nghệ thuật, chị gái thì làm nhà sản xuất cho đài truyền hình.

Kể từ khi biết Lâm Hưng An lợi dụng mình để đồ theo dõi vào nhà của Hòa Lý Thanh, khiến gia đình cô tan của nát nhà, Lâm Đồng Chương đã không còn coi nơi này là nhà của mình, mỗi khi bước vào đây, anh đều có cảm giác giống như đập lên hải cốt của người khác để sống, rất bẩn thỉu, ghê tởm.

Lâm lão phu nhân cũng đã sáu bảy, sáu tám tuổi nhưng mái tóc vẫn được chăm sóc rất kỹ càng, uốn thành từng lọn xoắn rồi búi cao lên. Tóc mái cũng hất ngược lên, tạo phồng. Có một lần, mọi người đang ngồi xem tivi, Lâm Hòa với Lâm Khương cùng thấy thắc mắc, tại sao phu nhân của các quan chức đều thích làm phồng tóc mái để lộ trán như vậy, chẳng lẽ là để đường quan trường của chồng được rộng mở? Nghe được mấy câu này, Lâm Đồng Chương cũng phì cười, ném chiếc gối tựa về phía hai đứa, hai anh em phá lên cười, tiếp tục đùa nghịch.

Nhớ tới đó, Lâm Đồng Chương đang định cười thì Lâm Hưng An bỗng nghiêm mặt, ném chiếc đĩa xuống, anh lập tức làm mặt lạnh, chờ cha lên tiếng. Nếu không phải là bắt anh phải ly hôn thì cũng là bắt anh tham gia hoạt động chính trị, hay là bảo anh theo đuổi con gái của ai đó, để anh có thể dựa vào mà leo cao, giúp anh leo cao hơn nữa. Lúc này, anh rất hiểu suy nghĩ của Hòa Lý Thanh, anh cũng muốn vứt bỏ tất cả rồi rời đi.

-o0o-

Lâm Đồng Chương lái xe, một tay gác lên cửa xe, nhìn ra ngoài, một bên là vách núi, một bên là cánh đồng dưới thung lũng. Trời hôm nay có sương, ẩn trong làn sương mù mờ ảo là mấy vùng nước lớn, bên cạnh có mấy con ngựa bờm nâu đang uống nước hoặc lững lờ đứng nhai cỏ. Ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy toàn là mây trắng, còn đỉnh núi có lẽ đang vũng vàng ngời ẩn trong những đám mây kia, không sâu lo.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hai ngày trước, Lâm Đồng Chương cho người dò hỏi điểm dừng kế tiếp của đoàn tình nguyện, sau đó tính toán lên đường đi tìm Hòa Lý Thanh. Lúc ăn cơm, anh thuận miệng nhắc tới việc này, báo cho bọn trẻ biết, đợi khi bọn chúng quay trở lại trường học, anh sẽ đi. Lâm Hòa mặt mày nhăn nhó không nói gì, còn Lâm Khương thì cúi gằm xuống. Anh bắt đấm dĩ buông đũa, bảo chúng muốn cười thì cứ cười đi. Lâm Hòa che miệng, mắt cong lên như vầng trăng khuyết, lắc đầu nói:

- Đâu có, đâu có, chúc cha mã đáo thành công!

Sau đó, Lâm Hòa lấy ra rất nhiều đồ ăn vặt, để cha mang đi cho Quy Sinh, còn mở ngăn kéo tủ lấy Gấu Nhỏ ra, suy nghĩ một lát rồi lại nhét vào, nói:

- Để lúc nào nó về rồi chơi, mang đi để nó nghịch không biết sẽ thành cái dạng gì.

Rồi đổi thành một con chó lớn cho Quy Sinh.

Sau khi xuống máy bay, anh tìm người bạn là người địa phương mượn một chiếc xe sau đó lái xe về phía ngọn núi, lái xe gần hai tiếng đồng hồ cũng

không thấy một ngôi nhà hay một bóng người nào, quả là dân cư thưa thớt. Không biết mấy năm qua, Hòa Lý Thanh đã đi đến bao nhiêu chỗ như thế này rồi.

Cha của Quy Sinh, anh không điều tra. Hôm đó, khi Trương Tinh nhắc tới, đúng là anh đã có suy nghĩ như vậy, nhưng tra được rồi thì thế nào, hắn đã không còn trên đời nữa. Chẳng lẽ có thể để hắn chỗ mình, sau đó biến thành hắn, như vậy những rào cản giữa anh và cô sẽ kết thúc, hai người sẽ lại ở bên nhau?

Rốt cuộc thì nên làm thế nào, không có gợi ý, anh chỉ có thể đi tới đây, phá vỡ tình trạng đã duy trì nhiều năm nay, còn hơn là cứ để nó như vậy.

Sau khi đổ đầy xăng ở thị trấn, anh đi thẳng đến thôn làng kia, ai ngờ vừa đi đến cổng thôn thì chiếc xe bị hỏng, xem xét một lượt thì thấy có mấy linh kiện phải thay mới. Bên cạnh chính là trường tiểu học của thôn, đang trong giờ nghỉ trưa, chưa lên lớp, mấy đứa trẻ nhà ở xa mà trường học lại không có ký túc xá, giữa trưa đứng ở cổng trường chờ đến giờ học, cười đùa huyền ảo. Chúng thấy có người và xe lạ ở đó, thỉnh thoảng cũng có đứa lấy hết dũng khí, chạm vào thân xe một cái, rồi cả lũ la lên, đùn đẩy nhau. Ông chủ tiệm tạp hóa gần đó nghĩ một lát rồi hỏi anh có phải người trong đoàn tình nguyện đến khám bệnh không, dù giọng nói nặng tiếng địa phương cùng Quế Bắc nhưng Lâm Đồng Chương nghe qua lập tức hiểu ngay.

Cuối cùng, Lâm Đồng Chương để xe ở cửa tiệm tạp hóa, ông chủ quán tìm một người địa phương giúp anh mang hành lý, mặc dù thời tiết cũng đã tốt hơn một chút nhưng đường đi vẫn còn rất lầy lội.

-o0o-

Con đường trải đầy sỏi đá, ánh mặt trời lười biếng rắc trên những tán cây vải, Hòa Lý Thanh cùng mấy người trong đoàn tình nguyện đã đủ điều kiện hành nghề y ngồi bên chiếc bàn dài, mấy người cao tuổi trong thôn ngồi ở phía đối diện. Cứ gần đến tết Nguyên Đán, có vài người sẽ đến đây bán thịt cá cho dân trong thôn, chiếc bàn này là để cho bọn họ dùng, bình thường không dùng gì đến, bây giờ dù đã rửa qua bằng xà phòng, trải thêm khăn trải bàn rồi mà vẫn không ngăn nổi mùi tanh. Có mấy chiếc xe chất đầy dược liệu cũng đỗ ngay bên cạnh, dân trong thôn chỉ cần cầm đơn thuốc đến cửa xe, mấy thanh niên học y sẽ xem đơn rồi bốc thuốc cho họ.

Lúc Lâm Đồng Chương đến, Hòa Lý Thanh đang cúi đầu viết đơn thuốc trên chiếc bàn dài, cô ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy anh, đôi giày leo núi cao cổ bám đầy bùn đất, để giày dính thêm một tầng đất dày, ống quần cũng không ngoại lệ. Lâm Đồng Chương chưa bao giờ có bộ dạng chật vật như vậy.

Cô nghĩ người một lúc lâu, không nghĩ rằng anh sẽ xuất hiện ở nơi này, người đưa anh tới nói đây là người từ trong thị trấn đến tìm đoàn tình nguyện, cô lấp ba lấp báp, muốn trả lời nhưng không biết phải nói cái gì, đành nói:

- A, đây là ... à, cảm ơn!

Lâm Đồng Chương phì cười, nhiều năm không được thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô em gái nhỏ ngày nào, là Hòa Lý Thanh của anh.

Không đợi Lâm Đồng Chương mở miệng, một dáng người nhỏ bé chạy đến, ôm chầm lấy chân của anh làm anh phải lão đảo. Quy Sinh vui mừng cười to, gọi cha, cha mấy tiếng, sau đó nhìn quanh, hỏi:

- Anh và chị có tới không? Có tới không?

Lâm Đồng Chương bế nó lên, cười nói:

- Nhóc con, từ từ nào. Anh và chị phải đến trường học, không tới được.

Quy Sinh ôm lấy cổ cha, miệng bĩu ra, sau đó lại bật cười:

- May quá, cha không phải đi học.

Hòa Lý Thanh thở dài, để cho Quy Sinh dẫn Lâm Đồng Chương mang hành lý về chỗ ở, rồi tiếp tục khám bệnh cho người dân. Lâm Đồng Chương đi ở phía sau, giúp Quy Sinh cầm giày của Phương Nha, quay đầu lại thấy dáng vẻ tập trung làm việc của Hòa Lý Thanh, anh mỉm cười, cảm thấy mọi chuyện có vẻ dễ dàng hơn tưởng tượng.

-o0o-

Được Quy Sinh dẫn đường, chẳng mấy chốc đã đi đến khu rừng trúc trước nhà.

Ngôi nhà rất nhỏ, chỉ có một phòng ngủ ở bên trái cửa ra vào, bếp lò đặt ở một góc của phòng ngoài, cạnh bếp dựng mấy bó củi và rom rạ đã phơi khô, phía sau là phòng tắm được ngăn bằng bức tường xi măng. Đối diện cửa có kê một chiếc bàn ăn, bên trên đã có sẵn mấy món ăn dân dã với dưa muối và thịt gác bếp.

Lâm Đồng Chương cẩn thận quan sát một lượt, năm xưa, khi anh đi du lịch, đã đi qua rất nhiều nơi nhưng đều là ở phương Bắc, chưa từng thấy những ngôi nhà nông thôn với tường đất đặc trưng của phương Nam này.

Đi theo Quy Sinh vào phòng ngủ, trong phòng cũng có rất ít đồ đạc, quần áo cũng để luôn trong đồng hành lý đặt trên bàn, trên giường trống không, chỉ có một chồng sách ở đầu giường, có sách tập tô của Quy Sinh, có sách giáo khoa của Phương Nha và mấy quyển sách về y dược. Khí hậu đã tốt hơn nhiều, mấy ngày trước trời đều mưa rả rích, không khí khiến chân gối cũng có vẻ ẩm ướt, Hòa Lý Thanh đã mang hết ra ngoài phơi.

Lâm Đồng Chương đứng ở cạnh giếng, thử gọi điện cho Lâm Hòa, Lâm Khương để báo bình an nhưng không có tín hiệu nên đành thôi. Lúc vẫn còn ở thị trấn, anh cũng đã nhắn tin cho Lâm Hòa rồi.

Lâm Hòa ngồi trên cửa sổ, dựa người vào thành cửa, đung đưa đôi chân, vừa ăn đồ ăn nhẹ vừa đọc tạp chí. Trên hành lang mấy đứa con trai đang vây lấy Lâm Khương, bàn tán sôi nổi về trận bóng rổ tối hôm qua, Lâm Khương lơ đãng nhìn xuống tầng dưới, cậu luôn có cảm giác có người đang theo dõi cậu hoặc Lâm Hòa, thậm chí là theo dõi cả hai người.

-o0o-

Trời sẫm tối Hòa Lý Thanh mới trở về. Việc chiếu sáng trong nhà đều nhờ cả vào ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn đã cũ, lúc cô đi vào, thấy Quy Sinh đang khua khoắng chiếc đĩa, làm bộ như đang đánh nhau, Lâm Đồng Chương đang bung một đĩa thức ăn từ bếp đi tới, chiếc áo gió màu xám tro đã dính thêm mấy vệt đen, trán đầy mồ hôi, mỉm cười ngượng ngùng nói:

- Nhiều năm rồi không đụng vào bếp núc, quả thật ... không dễ dàng.

Hòa Lý Thanh cúi đầu nhìn đĩa rau cải chổ xanh chổ đen, thảm nhũ đúng là không dễ dàng. Sau khi anh đặt xuống mặt bàn, Phương Nha và Quy Sinh cũng xúm lại nhìn, Quy Sinh ngẩng đầu lên hỏi:

- Cha, món này không phải có độc chứ, màu sắc của nó kỳ lạ quá.

Lâm Đồng Chương lúng túng:

- À, không phải có độc đâu, là lớn tuổi quá ... già quá thôi.

Phương Nha đặt đĩa xuống, trề môi, tỏ vẻ khinh bỉ.

Phải đợi đến ngày hôm sau, thị trấn lân cận có chợ phiên, khi đó mới có thể nhờ dân trong thôn đi mua giúp bọn họ ít thịt cá tươi, Hòa Lý Thanh đành đem thịt gác bếp thái nhỏ, từng miếng từng miếng rất thành thực, Lâm Đồng Chương xấu hổ đứng một bên. Hòa Lý Thanh tay chân thoăn thoắt vừa làm cái này cái kia, vừa cúi đầu hỏi anh:

- Anh đến đây có chuyện gì sao?

Một lúc lâu sau mới nghe tiếng anh trả lời:

- Có vấn đề cần giải quyết.

Hòa Lý Thanh mỉm chặt môi, không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chợ phiên và bạn học

Mới đến được hai ngày, mấy đứa trẻ người địa phương cùng với Quy Sinh, Phương Nha đã chơi thân với nhau. Hôm chợ phiên mở, mấy đứa trẻ dẫn Lâm Đồng Chương đến chợ chơi. Trước lúc đi, anh nói sẽ đến chợ phiên mua thức ăn tươi cho đoàn tình nguyện, Hòa Lý Thanh còn nhìn anh nghi hoặc, tựa như đây không phải Lâm Đồng Chương mà cô vốn biết, anh quan tâm đến chuyện của những người khác từ khi nào. Từ nhỏ đến lớn, Lâm Đồng Chương luôn được mọi người vây quanh, chỉ cần một cái hắt hơi của anh cũng làm cho cả nhà náo loạn, bởi vì cả gia đình, kể cả các anh chị em đều cưng chiều anh, anh muốn gì được đó, các anh chị được mua thứ gì mà anh vừa mất, mọi người sẽ tìm mua những cái tốt hơn để làm anh vui.

Thình thoảng, khi đến ngôi nhà bên sườn núi, anh cũng sẽ mang cho cô mấy thứ đồ chơi, có lẽ đó chỉ là những thứ anh không thích, không cần đến, nhưng hồi đó, nhận được những thứ này cô đã cảm thấy rất vui.

Hòa Lý Thanh không tỏ thái độ gì, chỉ nói chú ý an toàn, anh liền lái xe đưa lũ trẻ đi.

Xe đã được Hòa Lý Thanh tìm các linh kiện cần rồi sửa xong. Lúc mang những đồ ăn nhẹ và đồ chơi mà Lâm Hòa chuẩn bị từ cốp xe ra, mấy đứa trẻ òa lên, Quy Sinh vênh mặt, nếu có đuôi chắc cũng dựng thẳng lên rồi. Phương Nha nhìn chằm chằm vào chiếc bánh ngũ cốc, chỉ chờ Quy Sinh ra lệnh.

Lúc chiếc xe đến thị trấn nhỏ thì đã hơn hai giờ, sau khi đỗ xe ở cửa nhà của họ hàng một đứa bé đi cùng, anh để mặc Quy Sinh kéo mình vào trong chợ. Lâm Đồng Chương cao một mét tám, chiều cao rất hiếm thấy ở các tỉnh phương Nam, đã có khuôn mặt thư sinh lại thêm dáng người cao gầy như vậy rất gây chú ý. Vừa đứng vào trong chợ, người đi qua đều quay lại nhìn một cái.

Anh đưa lũ trẻ đi loay quanh, khi đi qua quán bán đồ ăn vặt, Quy Sinh và Phương Nha lập tức ôm lấy chân anh. Dù sao cũng không phải là người nhà, những đứa trẻ khác không dám đòi hỏi, nhưng vẫn không giấu được ánh mắt thèm thuồng. Lâm Đồng Chương đành dẫn chúng đi vào.

Người bản xứ gọi đây là Xã Miếu, trước kia là đền thờ tổ tiên của dòng tộc lớn trong vùng, khi phong trào ‘Phá bốn cũ’(1) nổ ra, dân trong thôn kéo đến đập phá, sau đó người trong dòng tộc này di cư ra nước ngoài, người dân địa phương đã phá đi bốn bức tường, dựng quầy hàng bán các loại cháo thịt, canh ốc, dần dần hình thành chợ phiên trung tâm của thị trấn. Trước cửa Xã Miếu có dựng một bia đá cao hiếm thấy, bên trên chạm khắc một bức tượng cổ, không biết là vị thần tiên nào, hai bên cửa cũng được khắc đôi câu đối bằng chữ phồn thể. Những ngôi nhà ngói xung quanh cũng đã rất lâu đời, hai ngôi nhà bên cạnh được xây từ bảy mươi năm trước, đã từng là nhà nghỉ của chính quyền địa phương, nơi tiếp đón các đoàn công tác.

Cháo thịt cũng không phải quá ngon, nhưng rất đẹp mắt, giống như nơi này vậy.

-o0o-

Lâm Hòa ngồi trong phòng ăn trên tầng hai, vừa ăn cơm, vừa nhìn vào màn hình máy tính. Bình thường, khi ở nhà, cha sẽ giới hạn thời gian dùng máy vi tính và điện thoại di động, vì vậy lúc ở trường khó tránh được sẽ tự do hơn.

Đang xem, chợt thấy có người ngồi xuống bên cạnh, Lâm Hòa ngẩng đầu lên nhìn, là một cô gái.

Trước kia, chuyện của Lý Chi được coi như không có gì, những người lớn đều không nói chuyện đó được giải quyết như thế nào, chỉ có Hòa Lý Thanh, sau bữa cơm lơ đãng nói với hai đứa:

- Chuyện này không phải cứ dựa vào giàu có, quyền thế là có thể giải quyết được, hai đứa nghe lấy, không được có lần sau.

Sau đó, cô ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm hai đứa, nói thêm một câu:

- Phải học cách nhìn người.

Mặc dù những lời này khiến người nghe khó chịu nhưng cuối cùng lại tỏ phả nhẹ nhõm. Sau đó, Lâm Khương cũng không đến những bữa tiệc như vậy nữa, hướng chỉ chuyện chỉ lan truyền trong đám bạn thượng lưu của cậu. Rồi Lý Chi lại xin nghỉ học, cho dù chuyện được giải quyết như thế nào thì người khác cũng đoán ra được chuyện mờ ám, lúc đi ra ngoài không tránh được những lời chế nhạo. Lâm Khương cũng không quan tâm khi bị mọi người đem ra làm trò cười.

Mà Lâm Hòa từng lên hỏi Lâm Khương, cậu chỉ nói đêm đó đúng là đã uống một chút, đám con ông cháu cha bỏ thuốc vào rượu là chuyện bình thường, đêm đó chắc là có đứa mang theo.

Mà Đường Như Linh này là bạn tốt của Lý Chi, khi ấy cũng ở cùng bọn họ.

Đường Như Linh buộc tóc đuôi ngựa cao, để lại phần tóc mái rất dày, nhìn chằm chằm xuống mặt bàn, nét mặt rất kỳ quái. Sau đó, cô bé bình tĩnh lại, mỉm cười nói:

- Lâm Hòa, máy tính của bạn tốt nhỉ.

Không đợi Lâm Hòa trả lời, đã cúi đầu ăn, một lúc sau lại quay sang oán hận thầy giáo dạy văn chung của hai đứa, rồi nói đến kiểu tóc mới của thầy vật lý thật khó coi như thế nào. Lâm Hòa không thể nói được câu gì nhưng cũng không tỏ ra chán ghét. Bọn họ luôn như vậy, từ nhỏ không thiếu người muốn dựa vào việc làm bạn với cô bé để tiếp xúc với giới thượng lưu, Lâm Hòa đều đối xử lạnh nhạt.

Đường Như Linh vừa nói chuyện, vừa nhìn Lâm Hòa đang cắm đầu vào máy tính tỏ ý coi thường, lên cười lạnh, rồi miệng lại tiếp tục nói về chuyện của người nào đó lớp bên cạnh.

-o0o-

Đến buổi chiều tối, tầm năm sáu giờ, trời đã sẩm tối, từ sớm đã có người già trong thôn đem mấy món thịt tới, Hòa Lý Thanh nhận lấy rồi để trên mặt bàn, trời trở lạnh, món ăn cũng nguội rất nhanh, chỉ còn nghe thấy tiếng cười đùa của Quy Sinh và Phương Nha.

(1): Phong trào ‘Phá bốn cũ’ là một phong trào nổ ra sau cách mạng văn hóa năm 1966 ở Trung Quốc, trong đó bốn cái cũ được chỉ ra là ý tưởng cũ, văn hóa cũ, phong tục cũ và thói quen cũ. Phong trào này được chính phủ đưa ra nhưng lại không nói rõ cách thực hiện. Chính vì vậy mà sau đó, rất nhiều nơi bị đổi tên, các di tích lịch sử, đền chùa, tượng Phật bị phá hủy, các sách của các nhà Nho lớn như Khổng Tử, Mạnh Tử, các sách về đạo Phật, những bức tranh cổ, trang phục truyền thống và đồ thủ công mỹ nghệ ... đều bị thiêu hủy, các hoạt động tôn giáo bị cấm, các nhà sư, ni cô bị đuổi khỏi đền chùa...

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thần tiên cũng mắc bệnh

Trước khi đi ngủ, Quy Sinh vừa ngồi trước giường để lau khô chân, vừa liến thoắng kể lại những thứ học được lúc ban ngày, Phuong Nha ngồi bên cạnh đọc sách, thỉnh thoảng trả lời nó một hai câu.

Quy Sinh quỳ gối, bò đến cuối giường, treo chiếc khăn vừa lau chân lên cái đinh trên thành giường rồi ngẩng đầu hỏi Hòa Lý Thanh:

- Mẹ ơi, lúc đi về, bọn con thấy có người đổ thuốc ra ngoài đường, xe cộ qua lại đều đi lên, tại sao lại thế? Thuốc mà chú Ngự cho họ, họ không cần sao?

Cô cúi đầu sắp xếp lại đồng quần áo bọn trẻ mặc ngày hôm nay, nói:

- Bọn họ có bệnh, đem thuốc rải ra ngoài đường, mong rằng sẽ có vị thần tiên tốt bụng đi qua, mang những bệnh tật đó đi.

Quy Sinh trừng mắt ngạc nhiên, hỏi lại:

- Như vậy có lây bệnh cho vị thần tiên đó không?

Phuong Nha bật cười, chế nhạo nó:

- Thần tiên sao có thể mắc bệnh được?

Quy Sinh rất nghiêm túc nói:

- Có thể!

- Không thể!

- Có thể!

- ...

Hai đứa tranh cãi náo loạn cả lên. Hòa Lý Thanh xoa đầu chúng, nói:

- Được rồi, được rồi, ngày mai sẽ tiếp tục thảo luận chuyện của các vị thần tiên, đến giờ ngủ rồi.

Tiếng nói chuyện của hai đứa nhỏ dần, nhưng vẫn còn rất kiên định, thậm chí vấn đề có thể hay không thể.

Hòa Lý Thanh bước ra khỏi phòng, định đi giặt quần áo thì Lâm Đồng Chương từ phòng tắm bước ra, đã thay bộ quần áo thể thao rộng rãi, đang định vào phòng lau khô tóc. Thấy Hòa Lý Thanh, anh đứng lại, há miệng muốn nói gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Cô không nhìn anh, đi thẳng đến cạnh giếng nước, bắt đầu giặt quần áo. Mùa đông, nước giếng rất lạnh, mà quần áo của Quy Sinh và Phuong Nha lại dính đầy cỏ cây và bùn đất, rất khó giặt sạch, cô luôn phải mua cho bọn trẻ những quần áo tối màu hoặc làm bằng vải dễ giặt. Cô vừa giặt vừa nghĩ, Lâm Hòa Lâm Khương không có mẹ ở bên cạnh, cuộc sống tuy sung sướng hơn những đứa trẻ khác, ngoài đồng phục học sinh, quần áo đều là những thứ tốt nhất, đẹp nhất, nếu mà cũng nghịch ngợm như Quy Sinh thì mấy tú quần áo cũng sẽ hỏng hết, nhưng, chúng lại không vui vẻ được như Quy Sinh. Cô là mẹ, biết rõ mình đã làm sai nhưng vẫn tiếp tục cuộc sống như thế này, lúc gần đi cũng không nói với chúng một tiếng, không biết khi nào sẽ gặp lại, không biết còn có thể đầu khẩu với chúng nữa không.

Đang phơi quần áo lên cây sào trúc bỗng có người từ phía sau, ôm chầm lấy lưng cô. Cô giật mình, đang định giãy giụa thì nghe thấy tiếng Lâm Đồng Chương ở sau lưng nói:

- Em gái, là anh.

Cô nhìn về phía trước, ngẩn ngơ, nước từ quần áo vừa phơi tí tách rơi xuống mặt đất, văng lên giày của cô, văng đến cả chân anh.

Giọng anh trầm thấp, nghiêm túc, ghé bên tai cô thì thầm:

- Quên quá khứ đi được không? Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.

Người Hòa Lý Thanh chợt cứng đờ, im lặng không trả lời.

Lâm Đồng Chương trong lòng hoảng hốt, anh xoay bả vai Hòa Lý Thanh lại, đối mặt với cô, nhìn thẳng vào mắt cô, trong đêm tối chỉ thấy vài tia sáng lấp lánh, không biết ánh mắt đó có nghĩa là gì.

Trong đầu anh lặp lại những câu nói đã chuẩn bị từ trước một lần nữa rồi mới nói ra miệng:

- Trước đây là do anh sai lầm, vì anh thấy em không quan tâm đến anh nên mới làm ra những chuyện ngu xuẩn ấy.

Anh lúng túng, ngược nhìn mái tóc đen lộn ngược trước mặt, nói tiếp:

- Chỉ một lần sai lầm nào ngờ lại kéo theo nhiều năm ngu xuẩn như vậy, chuyện của Quy Sinh cứ như cái gai trong tim anh, mỗi lần nhớ đến lại rất đau.

Anh háng giọng rồi quay sang nhìn thẳng vào cô:

- Nhưng thằng bé rất hiểu chuyện, anh, anh và Lâm Hòa, Lâm Khương cũng thích nó, rất thích nó, chúng ta là người một nhà. Nếu, nếu như em không quên được cha của Quy Sinh, em cứ thử quay về sống với anh, anh cũng sẽ đối xử với em thật tốt, cũng sẽ cưng chiều em, sẽ chỉ có một mình em, chỉ chung sống với một mình em.

Anh nói một mạch, vì căng thẳng nên lời nói cũng hơi ngắt quãng, nhưng Hòa Lý Thanh đứng trước mặt vẫn không nhúc nhích.

Cô bình tĩnh nhìn anh, khiến anh cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, lâu đến mức cảm giác thất bại đang cận kề. Rất lâu sau, Hòa Lý Thanh lên tiếng:

- Em không biết, em có lẽ, có lẽ không thể làm được.

Lâm Đồng Chương lo lắng, khóe mắt giật giật. Anh tranh đấu trên thương trường đã nhiều năm, đã từng làm ăn với những người Mỹ thích nói luật pháp, đã từng đàm phán với đám người Nhật Bản xảo quyệt, nhưng chưa từng lo lắng chờ một đáp án giống như bây giờ, cũng chưa từng vì một đáp án mà muốn ngã quỵ.

Anh mỉm cười gượng gạo:

- Em cứ từ từ, anh sẽ chờ.

Dứt lời, anh lập tức xoay người đi vào trong nhà. Hòa Lý Thanh lặng người đứng bên giếng, gió lạnh lướt qua rừng trúc, bóng trúc nhẹ nhàng lay động.

Sau khi nằm xuống bên cạnh Quy Sinh, anh trầm nghĩ, không sao cả, cứ từ từ.

-oOo-

Lâm Hòa ngồi trước bàn ăn, vừa ăn cơm vừa nghiêng đầu hỏi Lâm Khương:

- Anh nói cha bây giờ đang làm gì? Cũng đã đi được hơn một tuần rồi.

Lâm Khương đang xem trận đấu bóng rổ trên tivi, lơ đãng nói:

- Không biết, chắc cha sẽ thành công thôi.

Chợt nhớ ra cái gì đó, cậu xoay người lại, kéo cổ áo xuống, để lộ ra bả vai, làm ra vẻ quyến rũ, nói:

- Nếu không được, cha có thể dùng đến sắc đẹp.

Lâm Hòa nhếch môi, cười khinh thường, Lâm Khương đang ngồi trên ghế sofa cũng cười ha ha, nói thêm:

- Cha còn có cơ bụng nữa, cứ theo cách đó là được rồi.

Lâm Hòa lại nghĩ đến chuyện khác, nói với anh trai:

- Cô bạn tên Đường Như Linh kia, anh có biết không? Gần đây cô ta cứ bám lấy em.

Lâm Khương lập tức cười lạnh, nói:

- Anh không quen con bé đó nhưng cô ta hay chơi với Lý Chi, đêm bọn anh cưỡng hiếp Lý Chi, cô ta cũng có mặt.

- Liệu có phải là tay chân của Lý Chi không?

Lâm Hòa nghiêm túc nói. Lâm Khương tỏ vẻ coi thường:

- Cô ta ư, cho thêm mấy lá gan nữa cô ta cũng không dám, lúc nào cũng ngoan ngoãn vâng lời.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sân trời

Trưởng phòng Nhạc gọi điện thoại đến phòng thư ký, hỏi Tiểu Diệp khi nào tổng giám đốc Lâm sẽ trở về, Tiểu Diệp suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tổng giám đốc nói sẽ vắng mặt ít nhất nửa tháng. Những công việc khẩn cấp thì gửi vào điện thoại của anh ấy, những chuyện khác thì tự quyết định.

Trưởng phòng Nhạc còn hỏi cận kề, trước khi đi anh có cười không, vẻ mặt như thế nào, tâm trạng ra sao, tám chuyện chẳng khác nào đàn bà con gái.

Kể từ khi Lâm Hòa, Lâm Khương lớn lên, không còn quần lấy cha mỗi khi anh nghỉ phép nữa, Lâm Đồng Chương chưa từng nghỉ lâu như vậy, hơn nữa bây giờ cũng không phải là ngày lễ ngày nghỉ gì, không thể là để dẫn các con đi chơi. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến cho ngày nghỉ của tổng giám đốc kéo dài như vậy, hẳn thật sự rất tò mò, không chỉ hẳn mà cả phòng thư ký cũng vậy. Đặt vé máy bay đến Quảng Tây nhưng lại chỉ có một vé, sao có thể không tò mò cho được.

-o0o-

Lâm Đồng Chương ở trong phòng bếp, cùng hai đứa trẻ chuẩn bị làm đậu phụ thịt, lấy nắm hương, thịt nạc và gạo nếp nhồi vào bên trong miếng đậu phụ lớn, còn cho thêm mấy miếng khô quạ và ớt xanh rồi đặt trong lồng hấp bằng trúc, cho vào nồi hơi.

Không bao lâu sau bắt đầu ngửi thấy mùi thơm. Món này là do Phương Nha nhớ lại các bước mà trước kia bà nội đã làm, chỉ huy Lâm Đồng Chương nấu nướng. Ngoài ra còn nấu thêm cả cháo trắng.

Quy Sinh ôm mấy món đồ chơi Lâm Hòa gửi cho, lão đảo đi ở phía trước, Phương Nha hai tay gắng sức bê khay bát đĩa và đĩa đậu phụ nhồi thịt đi ở phía sau, còn phải tránh không đụng vào Quy Sinh vì sợ làm đổ, Lâm Đồng Chương bê nồi cháo trắng đi sau cùng.

Chỗ mấy người Hòa Lý Thanh khám bệnh cách nhà không xa, đi bộ mấy phút đã đến. Có người trong đoàn tình nguyện từ xa đã thấy bọn họ, chạy lại gần, đỡ lấy khay đồ trên tay Phương Nha rồi cùng đi tới. Hòa Lý Thanh thấy bọn họ đã an toàn đặt đồ ăn xuống, không nhìn sang nữa, cúi đầu tiếp tục viết đơn thuốc.

Thật ra thì thôn làng này không quá lớn, người cũng chỉ có bấy nhiêu, bọn họ không cần thiết phải dừng lại ở đây lâu như vậy, nhưng họ còn muốn quan sát công hiệu của thuốc, hướng chi bệnh của nông dân thường là bệnh mãn tính, rất hay tái phát, cho nên đoàn tình nguyện mới quyết định ở lại đây lâu hơn.

Chú Ngụy là người thành lập đoàn tình nguyện này, hiện tại đã có đến bốn năm đoàn xe như thế này, tính ra cũng sắp được mười năm, rất ít người có thể kiên trì được như vậy.

Gia cảnh của chú Ngụy rất khá giả, ngày trước lại từng làm giám đốc điều hành cho một công ty nước ngoài ở Thượng Hải, quan hệ rất rộng, ngày nào cũng phải đấu trí với người khác, tranh giành dự án, có nhiều rồi lại muốn nhiều hơn nữa, lên cao rồi lại muốn cao hơn nữa. Sau đó thì ly hôn, vợ cùng các con đi di dân, anh em trong nhà vì việc làm ăn cũng trở nên xa lạ, nhưng ông chưa từng nghĩ rằng mình làm sai. Chỉ luôn nghĩ, mình ở bên ngoài cực khổ như vậy, người nhà lại không có một ai hiểu mình.

Ai ngờ, đúng lúc người ta tự mãn, bắt đầu buông lỏng cảnh giác thì trời cao lại đưa tay tung hứng, trêu ngươi số mệnh. Ông bị bệnh bạch cầu cấp tính, đến Ba Mã ở ẩn một thời gian, cùng một nhóm bệnh nhân đi tìm thảo dược cứu mạng. Uống nước ở đó, cùng dân bản xứ trồng trọt chăn nuôi, ông bỗng cảm thấy muốn được sống, muốn được sống đến trăm tuổi.

Ông đã mất một thời gian quá dài để thức tỉnh, để nhận ra mình đã sai lầm, nếu như có một cơ hội, ông muốn thay đổi mục tiêu tương lai, thay đổi thái độ sống, để biết thế nào là cuộc sống.

Sau đó, vợ cũ đưa các con về nước, ở bên giường bệnh chăm sóc ông, các con và anh trai cũng đi xét nghiệm máu, may mắn là đứa con cả có tùy hợp với ông, ông mừng như phát điên, không biết phải cư xử như thế nào cho phải.

Sau đó, nhờ câu chuyện của chính bản thân mình, ông muốn làm một chuyện gì đó, để giúp đỡ những người cũng tuyệt vọng như ông.

Hòa Lý Thanh là người vào tổ sớm nhất, mấy người bạn cùng vào ban đầu cũng đang ở trong những đoàn tình nguyện khác. Đoàn tình nguyện phân công rất rõ ràng, vì cô mang theo trẻ con lại không giỏi giao tiếp, cho nên chỉ phụ trách chuẩn bệnh, việc quyết định đoàn tình nguyện khi nào đến, khi nào đi, và ở lại nơi nào đã có người khác chuyên phụ trách.

Nghĩ tới đây, cô nhìn sang Lâm Đồng Chương đang ngồi bên cạnh, hỏi:

- Khi nào thì anh trở về?

Lâm Đồng Chương liếc sang cô rồi nhìn những tình nguyện viên đang ngồi nghỉ ngơi phía trước, giọng giễu cợt:

- Sao, em sợ anh à?

Hòa Lý Thanh cau mày, cúi đầu húp cháo:

- Chuyện của công ty, chắc anh chỉ sắp xếp được trong vòng một tháng.

Lâm Đồng Chương nghiêm túc nói:

- Đúng ra là chưa đến một tháng, tuy lần trước nói thời gian không hạn chế nhưng anh còn phải kiếm tiền nuôi vợ con, không thể chỉ lo làm vợ vui vẻ.

Đúng lúc Hòa Lý Thanh vừa ăn cháo xong, chiếc đĩa gỗ mạnh xuống bát một cái, khiến Quy Sinh chú ý, quay đầu lại nhìn sau đó lại cười hi hi, xoa người chạy đi chơi.

- Khi em đến một thôn làng ở Quảng Đông, lúc rảnh rỗi có đi xem một căn nhà ngôi cổ, lối vào chính của ngôi nhà được xây ở trên sườn núi.

Hòa Lý Thanh ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng nhìn anh, Lâm Đồng Chương không hiểu dụng ý của cô, cũng không ngắt lời.

- Từ cửa chính đi vào là một đại sảnh bỏ trống, bốn bức tường đều đã bong tróc, mở cửa phía trong ra là sân trời rộng gần chín mét vuông, không có nóc, đầu tường được gắn với mái hiên bằng trúc lợp ngói đã vỡ lát. Qua cái sân trời này, rồi xuyên qua một lối đi tầm hai mét, lại thấy một cái sân trời khác giống y đúc, em cứ đi cứ đi như vậy, đi qua mười mấy cái sân như thế mới nhìn thấy cửa ra. Sau khi bước ra khỏi đó, em mới phát hiện mình đã ở chân núi.

Anh không hiểu, hỏi:

- Căn nhà như thế để làm gì?

Hòa Lý Thanh mỉm cười, lắc đầu đáp:

- Không biết, có lẽ trước kia là một cái xưởng chế tạo. Bọn em chỉ đi ngang qua, cũng không có ai hỏi thăm.

Cô hít một hơi sâu rồi nói:

- Lúc đi vào, bên ngoài mặt trời rất gay gắt nhưng em lại cảm thấy như có gió lạnh từ nền nhà thổi lên, rõ ràng sân trời rất rộng, ánh mặt trời lại như trực tiếp chiếu vào. Điều đó dễ dàng là người ta run sợ, nhưng vẫn muốn đi về phía trước.

Cô nhìn vào mắt anh, hỏi:

- Anh cảm thấy nơi đó có giống cuộc hôn nhân của chúng ta không? À không, phải nói là giống sự quen biết của hai chúng ta, dù đứng ở đâu cũng cảm thấy đau nhưng vẫn muốn nhắm mắt đi tiếp. Cứ ngỡ rằng sẽ nhìn thấy phong cảnh tuyệt đẹp, cuối cùng lại quay trở lại điểm xuất phát.

Lâm Đồng Chương tái mặt, nhìn cô một lúc lâu rồi hỏi:

- Em có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Mở lòng

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, đôi mắt tràn ngập nỗi bi thương, cô nheo mắt khó hiểu. Một lúc lâu sau, cô bật cười, nói:

- Có thể anh cảm thấy trước đây chưa từng có chuyện gì xảy ra, đối với anh, quả thật là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đầu mũi cay cay, đôi mắt ngập nước, cô cúi đầu, bình tĩnh lại rồi nói tiếp:

- Trước kia anh đem đồ để vào nhà tôi, cha anh, Lâm Hưng An làm ra những chuyện kia, khiến cho cha mẹ tôi, anh trai tôi chết ở trên đường. Lúc đó tôi còn rất nhỏ, sáu hay bảy tuổi? Ông nội kéo tay tôi đi, đi nhận thi thê.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mở to hai mắt, nước mắt vẫn rơi xuống từng giọt từng giọt:

- Cả nhà chỉ còn lại một mình tôi, sau đó ông nội đưa tôi về nhà, cha mẹ anh còn coi tôi như một đứa ăn xin.

Mặt Lâm Đồng Chương cứng ngắc, đôi môi mím chặt, không nói lời nào.

- Còn nữa, mùa đông năm ấy, tôi cố sức đẩy anh ra ngoài, tôi nói đi ra ngoài, anh, anh đã làm cái gì?

Cô nhú mày, nước mắt rơi xuống cổ áo. Anh căng thẳng nói:

- Anh cũng biết em hận anh, nhiều năm trôi qua vẫn luôn hận. Năm đó, tại sao em không nói, em cứ im lặng như vậy, anh làm sao có thể biết được em nghĩ cái gì?!

- Từ sau khi tôi bước chân vào nhà họ Lâm, đâu có ai lắng nghe xem tôi muốn gì!

Hòa Lý Thanh trầm giọng gắt lên, thờ hờn hờn nói:

- Cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai lắng nghe những gì tôi nói! Ông nội cho người chăm sóc quần áo và chuyện ăn uống của tôi, sẽ hỏi tôi muốn ăn cái gì, sẽ cho người chuẩn bị cho tôi, nhưng anh có biết đi quần gia mắng tôi như thế nào không? Tôi đã từng hỏi ông nội một lần, tại sao có người gọi tôi là tiểu súc sinh, ông nội giận tái mặt, cho đuổi hết người làm trong nhà, sau đó cả tối ông ngồi trong thư phòng, không nói chuyện cũng không ăn cơm. Tôi chịu ơn của ông, từ đó về sau, tôi không dám nói bất kỳ chuyện gì với ông nội nữa.

Lâm Đồng Chương nghe đến đó, đầu ngón tay bắt đầu không khống chế được, nắm thành nắm đấm bên người.

Hòa Lý Thanh dùng mu bàn tay, nhẹ lau đi nước mắt trên mặt, cô vẫn cúi đầu nhìn lũ kiến đang bò cạnh rễ cây:

- Đối người nào cũng vậy, chỉ cần có mẹ của anh ở đó, sẽ không có ai dám nói chuyện với tôi, không có ai dám chơi cùng tôi, chỉ có ông nội. Bà ta đúng là một con quỷ. Anh không biết được tôi hận bà ta đến nhường nào.

Khuôn mặt cô đầy vệt nước mắt, nhìn về phía anh:

- Anh cũng như vậy, lúc nào cũng coi tôi như một món đồ chơi, muốn gì chỉ cần thuận miệng dụ dỗ, nhưng thực tế lại chưa từng làm được. Lâm Hòa, Lâm Khương còn chưa tròn một tuổi, anh đã dẫn đàn bà vào phòng cưới của chúng ta, anh không cảm thấy bẩn sao!

Lâm Đồng Chương luống cuống, vội vàng nói:

- Anh rất xin lỗi em. Anh vẫn muốn nói những lời hôm trước, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, không nghĩ về quá khứ nữa, có được không em?

Anh nhìn Hòa Lý Thanh, lần đầu tiên trong mắt hiện lên sự mềm yếu, cầu khẩn, nhưng cô không lên tiếng.

Lâm Đồng Chương lại có cảm giác đó, cô đứng ở nơi ấy, anh có thể thấy cô đang mỉm cười, hai người bị ngăn cách bởi một lớp sương mù rất dày, trong tay anh không có gì cả, chỉ biết liều mạng dùng tay gạt ra nhưng đám sương mù ấy không nhúc nhích. Anh chỉ biết trơ mắt nhìn đám sương mù càng ngày càng dày, càng ngày càng nặng, cho đến khi nổi tuyệt vọng như hơi lạnh len lõi vào tận xương tủy, anh cũng không tìm được cô.

Trong đầu anh chợt nảy ra một ý nghĩ đen tối, anh muốn nói, ‘Tôi yêu em, khi tôi ở cùng những người khác, không lúc nào tôi không nghĩ đến em. Nhưng chính em cũng hèn hạ như thế, vì một người đàn ông mà ở bên ngoài bao nhiêu năm, lại còn sinh con cho hắn. Tôi rất có lỗi với em nhưng không phải em cũng đối xử với tôi như vậy sao, em dựa vào đâu mà không chịu tha lỗi cho tôi.’ Cuối cùng anh lại tự nói với chính mình, ‘Câm miệng! Mày không thể làm tổn thương cô ấy! Câm miệng!’.

Cuối cùng, cả hai đều im lặng.

Rất lâu sau, Lâm Đồng Chương mới hỏi một câu cuối cùng:

- Rốt cuộc thì chúng ta nên làm thế nào?

Đúng lúc đó, Quy Sinh chạy tới, đứng sau lưng ôm cổ Hòa Lý Thanh cười hi hi, muốn trốn Phương Nha đang đuổi theo phía sau. Cô ôm con về phía trước, đặt nó trên đầu gối, phúi chỗ bụi bẩn bám vào tay áo của nó, mỉm cười theo thói quen:

- Chuyện quá khứ không phải là quần áo, nếu bẩn thì đem giặt là được, có cách nào để có thể quên, làm thế nào để tìm ra cách ấy.

Bình thường, chú Ngụy rất ít khi đi cùng đoàn tình nguyện, phần lớn là đi liên hệ trong ngành giải trí để lo chuyện tiền bạc, cho dù là người hảo tâm thực sự muốn tài trợ, hay chỉ để dựng một chương trình làm màu, ông cũng cảm kích, cũng có biện pháp xử lý thỏa đáng.

Mà mấy năm trước, trong một bữa tiệc từ thiện, ông được gặp Lâm Đồng Chương, nói đến các tình nguyện viên học y, trong nhiều người như vậy, Lâm Đồng Chương lại chỉ để tâm hỏi thăm đến Hòa Lý Thanh.

Lúc ấy, chú Ngụy còn ca ngợi:

- Ai nha, Tiểu Hòa sao, là hoa khôi trong đội đó, ngoại hình đẹp, tuổi còn trẻ, y thuật lại cao nữa.

Sau đó ông còn hỏi Lâm Đồng Chương:

- Sao, là bạn của tổng giám đốc Lâm?

Còn cách trả lời của Lâm Đồng Chương, anh kéo tay bạn gái vòng qua khuỷu tay mình, cô gái nở một nụ cười yêu kiều, rồi anh nhìn sang mấy người đang chờ câu trả lời của mình với vẻ mặt mĩa mai.

Sau đó từ những người khác, chú Ngụy mới biết được những mâu thuẫn của hai người. Vì mối quan hệ với Hòa Lý Thanh, ông quyết định mời anh một bữa để khuyên nhủ, cuối cùng không khuyên nhủ được gì, lại kiếm được một nguồn tài trợ ổn định.

Các giấy tờ liên quan đến chi phí sửa chữa dụng cụ, mỗi quý lại được chú Ngụy gửi tới văn phòng của Lâm Đồng Chương, đặt trên bàn làm việc của anh. Anh vừa vào phòng, lập tức nhìn thấy những giấy tờ này, anh nghĩ, mấy tháng nay, những chỗ kia là nơi em gái nhỏ của anh đi qua, rồi lại ngồi thần thờ rất lâu.

Chú Ngụy gọi điện thoại tới để hỏi lịch khám bệnh tiếp theo, nghe được cán sự phụ trách tình cờ nói đến chuyện bữa ăn gần đây được cải thiện, lúc đó mới biết là có một ông chủ đuổi theo đoàn tình nguyện để lấy lòng Hòa Lý Thanh, không khỏi toát mồ hôi lạnh, tưởng rằng không giúp Lâm Đồng Chương giữ Tiểu Hòa được nữa. Kết quả, sau khi nghe ngóng mới biết là nhà từ thiện lớn đuổi theo vợ.

Ông gọi điện cho Lâm Đồng Chương, chế giễu một trận, anh cố kìm nén trong lòng, không để ý chú Ngụy nói những gì, để mặc ông giễu cợt. Một lát sau, anh đột nhiên ngắt lời:

- Chú Ngụy, khoảng bốn năm trước, chú có biết Hòa Lý Thanh gặp gỡ ai không, người gần gũi với cô ấy nhất ý?

Chú Ngụy nhớ lại thời gian anh hỏi, suy nghĩ một lúc lâu cũng không có đáp án, ông hỏi ngược lại:

- Bây giờ cậu mới nhớ tới việc hỏi thăm cha đẻ của Quy Sinh sao?

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Những bức ảnh

Lúc tan học, Lâm Hòa chờ Lâm Khương ở cổng trường.

Từ nhỏ, hai đứa đã được đăng ký vào trường học tư thục, nơi được coi là trường của quý tộc. Từ cổng trường đi vào là một hồ nước nhân tạo khổng lồ, bên trong là mười mấy tòa nhà dùng làm lớp học và ký túc xá nhưng mỗi tòa chỉ có ba tầng, tất cả đều được sơn màu trắng, lợp ngói lưu ly màu xanh xám, thanh tịnh tựa như Giang Nam ngày trước.

Lâm Đồng Chương từng định đăng ký cho chúng vào một trường trung học công lập, nhưng lại sợ đôi khi quần áo, thức ăn và đồ dùng của chúng không giống các bạn học khác, sẽ làm cho hai đứa trẻ sinh lòng tự mãn, cho nên chỉ có thể thường xuyên nhắc nhở chúng, chớ lấy gia sản ra để kiêu ngạo, những thứ cha mẹ để lại là để con cái có cuộc sống tốt hơn, đừng chà đạp lên sự kỳ vọng đó.

Mỗi lần nghe những lời này, Lâm Hòa đều lén trợn mắt nhìn Lâm Khương, cứ cho là có nhiều nguy công tử, nguy tiểu thư thì hai đứa có chỗ nào giống người như vậy chứ. Tuy cũng có lúc ra ngoài chơi nhưng cũng chỉ đi với mấy người bạn thân, lúc ở bên ngoài, trước mặt người khác, chúng vẫn cư xử như người bình thường mà.

Đường Như Linh đứng bên cạnh cùng Lâm Hòa, tiện thể chờ xe buýt.

Ấn tượng của cô với cô bạn này không giống như Lâm Khương nói, ngoan ngoãn nhu nhược, nhưng tính tình lại rất bình thản. Sau một thời gian, Lâm Hòa cũng quen với việc thấy cô ta ở bên cạnh. Lúc hai người đang trò chuyện về bộ phim mới chiếu thì Lâm Khương đi tới, vừa đúng lúc đó, xe buýt cũng tới, Đường Như Linh quay đầu nhìn hai đứa, vẫy vẫy tay rồi lên xe.

Lâm Khương nhú mồm, quay đầu hỏi em gái:

- Sao em vẫn chơi với cô ta?

Lâm Hòa học theo kiểu phương Tây, nhún vai, hai tay xòe ra, nói:

- Chơi với cô ta một thời gian, em thấy cô ta cũng không có gì. Có lúc em quên mang đồ, làm sai đề, cô ta thường nhắc nhở em.

Nói xong, Lâm Hòa kéo dây ba lô xuống, hỏi:

- Anh bảo em chờ anh ở chỗ này làm gì? Ngày mai mới là thứ sáu mà, ngày mai mới về nhà.

Lâm Khương không lên tiếng, đưa Lâm Hòa tới một quán ăn gần trường học, gọi đồ ăn, sau đó nhìn xung quanh, vẫn không lên tiếng. Lâm Hòa mất kiên nhẫn, vỗ vỗ bàn hỏi:

- Làm sao, làm sao vậy?

Lâm Khương cúi đầu, lấy từ trong ba lô ra một phong thư, là phong thư màu vàng nhạt, loại phong bì dùng để lưu trữ hồ sơ khiếu nại trong phong thư tín của trường. Lâm Hòa giơ tay cướp lấy, không quên chế nhạo:

- Ái chà, còn nhận được thư tình nha, phong cách cổ điển quá đi.

Suy luận quá bất hợp lý. Lâm Khương trề môi, ai lại đi lấy loại giấy chuyên để viết đơn khiếu nại để viết thư tình. Lâm Hòa rút từ trong phong thư ra một tập giấy A4 được gấp thành một xấp dày, khoanh khắc khi mở xấp giấy đó ra, mắt Lâm Hòa lập tức mờ to, tay đập loạn lên mặt bàn, sau đó lập tức nhìn về bốn phía, thấy không có ai chú ý đến hai đứa, mặt Lâm Hòa đỏ bừng lên, hưng phấn nói:

- Lâm Khương! Anh bị người ta chụp lên à!

Người anh trai này bị chọc tức đến nổi gân xanh đầy trán, có đứa em gái nào thấy ảnh giường chiếu của anh trai mà lại phản kích xem trò hay như vậy

không.

- Em lật về phía sau đi!

Lâm Khương nhắm mắt lại, ôm lấy hai cánh tay dựa vào lưng ghế. Cậu nghe thấy tiếng em gái khúc khích cười, mấy tiếng lật giờ giấy, sau đó bỗng yên lặng, mở mắt ra, thấy Lâm Hòa như bị đóng băng không nhúc nhích, mặt mũi tái nhợt. Trên tờ giấy là bức ảnh chụp từ màn hình máy tính, trong đó là cảnh Lâm Hòa đang hút cần sa, xung quanh tràn ngập khói thuốc. Lâm Khương lắc đầu nói:

- Cười nữa đi, chúng ta đang bị tổng tiền, là tổng tiền đó.

Đôi vai Lâm Hòa run run, hai tay đặt lên mặt bàn, nắm chặt đến nỗi đầu ngón tay cũng trắng bệch. Mấy phút sau, cô bé mới hắng giọng hỏi:

- Anh nhận được từ khi nào?

Lâm Khương nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Sáng sớm hôm qua. Chỉ có những bức hình này, một chữ cũng không có. Vừa nhìn là biết được lấy từ hộp thư điện tử rồi in ra.

Lâm Hòa cúi đầu nhìn lại, gượng cười nói:

- Phương pháp này đúng là ngu ngốc, gửi e mail trực tiếp luôn không được sao?

Không nghe thấy tiếng trả lời, tay cô bé run run, đem chỗ giấy tờ cất đi, căng thẳng đến mức xem cả dưới gầm bàn gầm ghế, sợ có tờ nào rơi xuống. Lâm Khương không động đậy, nói:

- Tối nay gọi điện báo cho cha đi.

-o0o-

Chú Ngụy không cung cấp được thông tin gì cho Lâm Đồng Chương, chỉ nói ông rất ít khi đi cùng đoàn tình nguyện nhưng cũng biết Hòa Lý Thanh thường chỉ ở một mình, cũng không nghe nói có người đàn ông nào gần gũi với cô. Cuộc sống của tình nguyện viên trong đoàn quả thật rất thanh đạm, nếu có người có quan hệ tốt với cô, chuyện lớn như thế chắc chắn sẽ có người nói cho ông biết.

Ý định ban đầu của Lâm Đồng Chương không phải là muốn biết người đàn ông kia là ai, nếu đúng như lời Hòa Lý Thanh nói, người đó đã không còn trên nhân thế thì truy cứu còn có ích gì. Nếu Hòa Lý Thanh lừa anh, vậy càng không có ý nghĩa, mười năm nay, cuộc sống của hai người luôn bất đồng, người đàn ông kia chắc chắn anh cũng không quen biết, chẳng lẽ anh lại muốn như những người trẻ tuổi, chạy đến đánh nhau với người kia một trận sao.

Có lẽ trước đây nếu anh suy đi nghĩ lại, tìm hiểu kỹ càng mọi chuyện, thì sẽ không có mười năm xa cách như thế này.

Quy Sinh nằm sấp bên cạnh anh, đôi tay, đôi chân nhỏ bé giang rộng, chiếm gần nửa chiếc giường, tiếng ngáy khe khẽ cũng mang hương vị ngọt ngào của trẻ thơ. Hòa Lý Thanh cũng đã ngủ thiếp đi, cô ngủ rất an tĩnh, rất ít khi trở mình, tiếng hít thở cũng rất nhẹ. Lúc còn trẻ, hai người khi ấy vẫn ngủ chung giường, anh luôn có cảm giác cô không có ở bên cạnh.

Trước kia ông nội cũng đã nói, cô ngủ rất an tĩnh, sau này lớn lên sẽ nhiều tâm tư, trong cuộc sống, hạnh phúc sẽ rất ngắn ngủi.

Đúng vậy, rốt cuộc cũng có một người cô yêu thật lòng, sinh Quy Sinh cho hắn nhưng lại chỉ có thể nuôi nấng nó một mình. Mà toàn bộ nhà họ Lâm bao gồm cả anh, lại luôn mang đến cho cô những bất hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Về nhà 1

Nước giếng buổi sáng sớm lạnh như băng, Quy Sinh và Phương Nha tựa như hai chiến sĩ đánh giặc, cùng ngồi trên chiếc ghế dài để đánh răng. Hòa Lý Thanh đứng bên cạnh, thỉnh thoảng lại cất tiếng nhắc nhở chúng cẩn thận, không được làm ướt áo, ướt bát tát. Tối hôm qua, Lâm Đồng Chương nhận được một cuộc điện thoại từ nhà gọi đến, nhưng tín hiệu bị ngắt giữa chừng, có vẻ như cũng không có chuyện gì gấp gáp, anh liền gửi tin nhắn, bảo rằng ngày mai sẽ gọi lại. Bây giờ, anh đã đi đến nhà trường thôn để gọi nhờ điện thoại bàn.

Đợi gần nửa giờ sau, Hòa Lý Thanh và hai đứa bé đang ngồi ở bàn ăn húp cháo nóng thì Lâm Đồng Chương trở lại, sắc mặt nghiêm trọng, làm dấu tay

gọi Hòa Lý Thanh ra ngoài. Hai người đứng bên cạnh giằng nói chuyện, Hòa Lý Thanh nhìn sắc mặt của anh, lo lắng hỏi:

- Trong nhà có chuyện gì sao?

Anh cúi đầu, lại nghịch điện thoại di động, nói:

- Cũng không có gì.

Anh ngẩng đầu lên, khóe miệng kéo ra, gượng cười nói:

- Không có chuyện gì, sắp đến năm mới rồi, anh cũng nên về nhà xem hai đứa nhỏ.

Như chợt nghĩ đến cái gì, anh hỏi:

- Đoàn tình nguyện của các em định bao giờ sẽ rời đi? Sang năm mới, em ...

Anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt rất bình tĩnh, cô lắc đầu một cái, nói để xem tình hình thế nào, nếu cô về nhà thì sẽ gọi điện báo cho anh. Ánh mắt Lâm Đồng Chương tối đi, nhưng thế này còn tốt hơn nói thẳng rằng năm mới cô sẽ không về.

Quy Sinh biết cha định đi, nó xoay người úp mặt vào lưng Phuong Nha, Lâm Đồng Chương đứng bên cạnh khuyên thế nào nó cũng không chịu ló mặt. Hòa Lý Thanh quay lưng về phía bọn họ, thu dọn đồ đạc cho Lâm Đồng Chương, sửa sang mọi thứ xong xuôi, thấy ba người vẫn còn giằng co, cô thờ dãi, quát một tiếng:

- Quy Sinh.

Quy Sinh giật mình một cái, ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ửng, bị Lâm Đồng Chương kéo ra, bế lên dụ dỗ. Nó phồng má, hai bàn tay để trước ngực, ngón trỏ duỗi ra chạm chạm vào nhau, ập a ập ứng, không ai nghe được nó nói cái gì, nước mắt cũng không ngừng tuôn ra.

Sương mù dày đặc, Hòa Lý Thanh một tay ôm Quy Sinh đang khóc thành tiếng, tay kia dắt Phuong Nha, nhìn theo chiếc xe của Lâm Đồng Chương dần đi xa, trong chốc lát chỉ còn lại đám sương mù, ánh mắt cô cũng tối dần.

Bây giờ đã là cuối đông, chỉ còn chưa đến một tháng nữa là tới mùa xuân, tuy những năm trước, nhà họ Lâm đều đón năm mới ở trong thành phố, nhưng bà quản gia đều phải cho người dọn dẹp cả mấy ngôi nhà, đến khi xong xuôi thì cũng đã cuối năm.

Những ngày này, thời tiết rất đẹp, ga trải giường, chăn gối đều được mang đi giặt, phơi ở trên tầng thượng.

Ánh mặt trời rất ấm áp, những chiếc ga trải giường đủ màu sắc bị gió thổi nhẹ, Lâm Khương dựa vào chiếc bàn gỗ gần đó, nhắm mắt nghỉ ngơi, bên cạnh để máy tờ giấy A4 bị điện thoại đè lên, thỉnh thoảng có con gió thổi qua, tiếng giấy chạm vào nhau loạt soạt.

Khi Lâm Khương từ tầng thượng đi xuống, đúng lúc thấy Lâm Đồng Chương đã về đến nhà, vừa đi vào phòng khách. Có thể nhìn ra tâm tình của cha không tốt, nhưng không có công việc phiền toái, ở nông thôn hơn một tháng tinh thần có vẻ sung mãn hơn.

Lâm Hòa thấy cha đi vào, vươn dài cổ nhìn về phía trước, thấy phía sau cha không còn ai khác, chép miệng, không bước đến làm nũng như mọi khi. Lâm Đồng Chương đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô bé, xoa đầu, hỏi:

- Hòa Nhi, có nhớ cha không?

Nghe thấy cha hỏi như vậy, tựa như đã có rất nhiều điều tủi thân, mắt cô bé ửng đỏ, đầu mũi cũng cay cay. Lâm Đồng Chương mỉm cười, ôm con gái vào trong lòng.

Ba người ngồi bên chiếc bàn gỗ ngoài ban công, trên mặt bàn là mấy tấm hình được gửi đến mấy ngày trước. Lâm Đồng Chương cầm từng tờ nhìn kỹ một lượt, Lâm Khương ngồi bên cạnh mặt không biểu cảm, còn Lâm Hòa thì xấu hổ, lo lắng, úp mặt xuống bàn. Cô bé hỏi hận, nếu mình không làm những chuyện kia thì làm sao người khác có thể bắt được điểm yếu, bây giờ đến mục đích của đối phương cũng không biết.

Hơn mười phút sau, Lâm Đồng Chương để chỗ ảnh xuống, nước mắt Lâm Hòa cũng đã sắp rơi xuống. Anh nhìn hai đứa trẻ, dịu dàng nói:

- Không sao, sau này không tái phạm những lỗi này là được rồi.

Lâm Hòa mở to hai mắt, không dám chớp mắt vì sợ nước mắt sẽ rơi. Lâm Khương kể lại cận kề quá trình nhận được những bức ảnh kia, đem những người cậu nghi ngờ là người chụp ảnh nói ra, đều là những đứa trẻ con nhà giàu, chơi với cậu từ bé. Lâm Đồng Chương không cho là mấy đứa trẻ kia ngu xuẩn như vậy, phơi ra chuyện mà mình cũng tham dự.

Cứ ngỡ là chuyện không nghiêm trọng như thế này nên Lâm Đồng Chương mới quyết định về đến nhà rồi giải quyết, không gọi điện cho người đi thăm dò trước, nào ngờ lại bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để ngăn chặn.

Đúng lúc anh đang chuẩn bị cho người phân tích, điều tra chi tiết thì những bức ảnh kia đã bị người ta tung lên mạng. Tiêu đề rất khiêu khích, “Con em nhà giàu sau chín lần(1), hút thuốc phiện, lộ ảnh giường chiếu”. Mặc dù đôi mắt và những chỗ quan trọng đều đã được làm mờ, nhưng không ít bạn học của Lâm Hòa Lâm Khương vẫn có thể nhận ra, Lâm Đồng Chương cũng vậy, chỉ nhìn thoáng qua đã biết.

(1): Sau chín năm là cách người Trung Quốc gọi lớp trẻ sinh từ năm 95 đến 99.

Lúc bấy giờ người đối địch với Lâm Khương phát hiện ra hình ảnh bị tung lên diễn đàn thì đã là buổi tối, việc đầu tiên là gửi đường dẫn cho cậu, dựa vào hình dáng của chiếc ghế sofa trong bức ảnh cũng có thể biết được đó là nhà ai. Lâm Đồng Chương sầm mặt, đi ra ngoài gọi điện thoại. Lúc này, Lâm Hòa trái lại không hề căng thẳng, tình huống xấu nhất cũng chỉ như vậy, còn cái gì phải lo sợ nữa chứ.

Ngay sau đó, Hòa Lý Thanh cũng biết được chuyện này. Vì chuyện những bức ảnh của Lâm Hòa, Lâm Khương, không khí trong nhà cũng khác ngày thường, Lâm Đồng Chương trầm ngâm chờ kết quả.

Những năm gần đây, cho dù ở bên ngoài, công việc có xảy ra vấn đề gì thì về đến nhà, anh lập tức trở thành người cha mẫu mực, cùng trò chuyện với hai con về những chuyện gặp phải ở trường học, gần đây có chuyện gì vui, có chuyện gì mới mẻ. Cho nên nhìn không khí trong nhà lúc này, ông Trương lập tức nhìn ra, trong nhà đã xảy ra chuyện, bởi vì người làm không ai dám bàn tán nên ông cũng không biết chuyện nghiêm trọng đến mức nào, bèn gọi đến số điện thoại của Phương Nha, nói chuyện với Hòa Lý Thanh.

Hòa Lý Thanh suy nghĩ một lúc, nhớ tới về mặt của anh lúc gần đi, quyết định gọi điện thoại cho Lâm Đồng Chương.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Về nhà 2

Nhận được điện thoại của cô, Lâm Đồng Chương rất kinh ngạc, hỏi mấy câu mới biết là có người trong nhà tiết lộ tin tức. Anh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi, anh có thể giải quyết tốt.

Sau một thoáng chần chừ, cô nói:

- Các anh chọn cách xử lý chuyện này nhớ để lại cho người ta một con đường lui. Đây dù sao cũng là chuyện Lâm Hòa, Lâm Khương đã làm, có nhân có quả, không nên để cho hai đứa bé cảm thấy chuyện quá dễ dàng, sau này rất dễ tái phạm.

Nghe cô nói những lời này, anh trầm mặc, cảm thấy có chút tức giận thay hai đứa bé, cô không hề quan tâm đến cảm xúc của các con khi gặp phải chuyện như vậy mà lại đi lo lắng cách giải quyết của nhà họ Lâm sẽ tổn thương đến người ngoài. Một lát sau anh mới phản ứng được, giọng nghiêm túc hỏi cô:

- Để cho ai đường lui? Em có biết đã xảy ra chuyện gì không?

Hòa Lý Thanh thả bao được liệu trên tay xuống, nghiêng đầu nói:

- Em cũng không biết rõ, trực giác mách bảo chuyện có liên quan đến cô bạn học họ Đường gì đó của Lâm Khương.

Cô nhìn vào trong phòng, nói tiếp:

- Lúc ban đầu giải quyết chuyện này, người của anh không điều tra cô bé kia vì cái gì mà đổi lời cung sao?

Lâm Đồng Chương nghi ngờ, không biết hai chuyện này có liên hệ gì với nhau:

- Đã hỏi qua rồi, cô bé không chịu nói, tiền cũng trả lại.

Ở chỗ này, Hòa Lý Thanh im lặng suy nghĩ rồi cười nhạt, thì ra anh sống ở nơi ấy, những chuyện như vậy không hề có chút tác động nào đến cuộc sống của anh, ngay cả ý tưởng tìm hiểu nguyên nhân cũng không có, có nhân có quả là cái gì, thái độ của anh luôn cao ngạo, lấy đầu ra thói quen suy luận những chuyện kia.

Nghĩ tới đây, không còn động lực để tiếp tục nữa, cô chỉ nói:

- Vậy anh cứ điều tra đi, như vậy nhé.

Cô đang định cúp điện thoại thì ở đây bên kia, Lâm Đồng Chương hô lên 'từ từ'.

Anh thở dài, dịu dàng nói:

- Em có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, có thể thói quen làm việc của anh khiến cho em khó chấp nhận, em không nói thì sao anh biết được.

Hòa Lý Thanh im lặng một lúc lâu sau đó mới nói:

- Hãy điều tra kỹ càng nguyên nhân Lý Chi thay đổi khẩu cung, và cả cô bạn Đường... đúng rồi, Đường Như Linh, đúng là cái tên này, cô bé đó cũng không đơn giản.

Suy nghĩ một chút, cô lại nói thêm:

- Bảo hai đứa nhỏ tạm thời đừng đến trường, nói không chừng lại có cái bẫy thứ hai.

Anh nói đồng ý sau đó lại hỏi cô có về nhà đón năm mới không. Anh cũng biết, dịp năm mới, đoàn tình nguyện sẽ có hơn nửa tháng nghỉ ngơi, các tình nguyện viên cũng trở về nhà, không biết năm ngoài cô và Quy Sinh ở đâu trong cái không khí tràn ngập hương pháo ngày tết.

Không đợi được câu trả lời của cô, điện thoại đã bị ngắt.

Hòa Lý Thanh cúi đầu nhìn Quy Sinh đang đứng cạnh cô. Tiểu Quy Sinh ôm lấy chân mẹ lắc qua lắc lại, vẻ mặt không vui, cũng không nói lời nào.

Cô ngồi xồm xuống, cười híp mắt hỏi Quy Sinh đang nghĩ gì.

Quy Sinh lắc lắc đầu, vẫn không chịu nói, buông mẹ ra, cầm bó mía ở bên cạnh, kéo ra ngoài, trường thôn ở phía sau, dùng tiếng địa phương gọi:

- Quy Tử, Quy Tử, không cầm được lên thì đừng cầm, kéo ngã xuống cháu lại khóc ầm lên.

Cô xốc bao được liệu kia lên, đi tới bảo Quy Sinh đặt xuống rồi đợi Phương Nha đang ở trên sân phơi xuống, ba người cùng trở về căn nhà trong rừng trúc.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Đồng Chương xuống tầng ăn cơm trưa, ngồi vào bàn ăn, anh hỏi Lâm Khương có phải có cô bạn học tên là Đường Như Linh không? Lâm Khương dừng lại, cau mày hỏi:

- Sao cha lại hỏi đến người này? Chuyện này có liên quan đến cô ta sao?

Lâm Đồng Chương dựa lưng vào ghế ngồi, lặng người nhìn bức vẽ bằng màu nước của Lâm Hòa lúc mười tuổi, hai phút sau mới quay đầu lại, nét mặt dịu dàng:

- Mẹ các con trước đây có giấu chúng ta đến trường gặp cô bé ấy, có chút nghi ngờ.

Lâm Khương đặt đĩa xuống, suy nghĩ cẩn thận một lúc lâu rồi mới nói:

- Gần đây cô ta rất hay ở cạnh Lâm Hòa, hơn nữa trước kia cô ta cũng chủ động làm quen với Lý Chi, nhờ vậy mà chúng con mới chú ý đến cô ta. Người này rất khó hiểu. Ấn tượng của con với cô ta là tính tình nhút nhát, không có chủ kiến, Lý Chi nói gì thì làm đó, không biết phản đối chỉ biết phục tùng. Nhưng đối với Lâm Hòa lại khác, Lâm Hòa nói Đường Như Linh rất chu đáo và cẩn thận, giúp đỡ nó rất nhiều việc.

Cậu vừa nhớ lại vừa trả lời, rồi lại cầm đĩa lên:

- Hai cái này không hẳn là mâu thuẫn với nhau, nhưng con cảm thấy cô ta tiếp cận bọn con là có ý, không biết động cơ là gì.

Nói xong, cậu còn gật đầu một cái, tựa như rất tán thành với kết luận này của mình, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Kết quả đi thăm dò của người Lâm Đồng Chương phái đi đã chuyển đến hộp thư của anh. Vào thư phòng, anh ngồi trước máy vi tính, ánh sáng từ màn hình phản chiếu khiến đôi mắt của anh như phát ra những tia sáng màu lam.

-o0o-

Quy Sinh và Phương Nha ngồi một bên, hát bài đồng dao sai lời, “Mưa to rào, nước ngập đường”(1), Hòa Lý Thanh cúi đầu cười, đóng gói đồ đạc, chuẩn bị để ngày mai quay về.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Về nhà 3

Lái xe về nhà mất đến hơn hai ngày, Hòa Lý Thanh cùng Quy Sinh cứ đi một đoạn lại dừng một chút, đến bữa ăn hay buổi tối thì dừng lại trung tâm phục vụ ven đường, may là còn khoảng hai mươi ngày nữa mới đến năm mới, mặc dù trên đường có nhiều xe hơn so với ngày thường nhưng vẫn coi như thông suốt, cứ đi như vậy suốt hai ngày, cảnh sắc mùa đông dọc đường đi cũng thật tiêu điều, ảm đạm.

Từ lúc khởi hành đến trạm dừng chân cuối cùng chỉ có vài giờ là không ở trên xe hơi. Khi đó là khoảng bảy, tám giờ sáng, Quy Sinh và Phương Nha ngồi xe rồng rã hai ngày, tinh thần cũng đã uể oải, Hòa Lý Thanh an ủi chúng, nói rằng chạng vạng tối là về đến nhà rồi. Nghe vậy, hai mắt Quy Sinh sáng rực lên, cả khuôn mặt cũng bừng sáng.

Cũng giống như bốn tháng trước, từ chân núi cô lái xe thẳng lên sườn núi, quên không báo trước cho Lâm Đồng Chương. Lúc lên đến sườn núi, thấy ngôi nhà sáng ánh đèn cách đó không xa, cô biết là có người ở nhà. Cứ nghĩ rằng phải gọi người ra mở cửa, ai ngờ lại có bảo vệ ở đó. Lúc này, bảo vệ lập tức nhận ra xe của cô, từ xa đã mở cửa, bước thấp bước cao chạy tới, gọi Lâm phu nhân. Cô thắc mắc hỏi anh ta:

- Không có ai ở nhà sao? Hay là lại mở tiệc?

Anh bảo vệ áp ứng mấy tiếng, không trả lời.

Cô không để ý tới nữa, quay người đánh thức Quy Sinh và Phương Nha vì mấy ngày đi đường mệt mỏi mà đang ngủ trên xe. Hai đứa lười kéo nhau xuống xe, nghe thấy đã về đến nhà, hai mắt lập tức mở to, tỉnh táo hẳn, chạy về phía nhà chính. Chúng vừa chạy vừa la hét, dường như những nhánh cây tit trên cao kia cũng nghe thấy tiếng cười đùa của hai đứa.

Không đợi hai đứa chạy vào, lâm Hòa và Lâm Khương đã chạy ra từ hàng lang của nhà chính, lớn tiếng hỏi:

- Có phải Quy Sinh không?

Mấy đứa đâm sầm vào nhau, cười hi hi ha ha, nằm trên sàn nhà đùa nghịch huyền ảo. Chưa cần Hòa Lý Thanh phải cau mày, Quy Sinh tự biết sàn nhà rất lạnh, tay chân linh hoạt, nằm lên lưng của Lâm Hòa. Lâm Hòa không chịu nổi, đang định mắng nó thì nó đã bò sang lưng của Lâm Khương, chẳng khác nào một chú khỉ con. Phương Nha tựa như hưởng ứng một loại hiệu lệnh không lời, cũng nằm lên trên, hai đứa như tháp người, đè chặt Lâm Khương ở dưới cùng. Tiếng la mắng tức giận của Lâm Khương bị sàn nhà cản lại, chỉ còn nghe thấy tiếng hai đứa bé nằm trên ha ha cười.

Hòa Lý Thanh nhìn bọn chúng đùa nghịch, lắc đầu cười nhẹ, đang định đi vào trong thì Lâm Hòa chợt nhớ ra cái gì đó, từ dưới sàn nhà bật lên, đứng cản trước mặt Hòa Lý Thanh, áp ứng vài tiếng nhưng cuối cùng lại không nói được gì. Hòa Lý Thanh hỏi:

- Sao vậy?

Lâm Hòa không dám nhìn ánh mắt của cô, cúi đầu nhìn chằm chằm xuống sàn nhà không động đậy. Dường như nhớ đến điều gì, Hòa Lý Thanh gạt Lâm Hòa sang một bên, đi vào trong.

Thấy Trương Tinh đang từ trên cầu thang đi xuống, cô không đổi sắc mặt, đứng ở ngoài phòng khách, nhếch khóe miệng mỉm cười.

Trương Tinh nhìn thấy cô, lúng túng nói:

- Lâm phu nhân, đừng hiểu lầm, tôi có chút chuyện, phải ở lại đây một lúc.

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu rồi bảo đi giúp việc đứng bên cạnh đi chuẩn bị cơm tối.

Sau đó cô quay lại hành lang, bảo Quy Sinh và Phương Nha đi tắm rửa để chuẩn bị ăn cơm. Không hề để ý đến Trương Tinh tay chân luống cuống đang đứng ở bên cạnh.

Đến tối, Lâm Đồng Chương quay về mới biết những chuyện này, đi theo anh về còn có Lâm lão phu nhân. Anh gọi điện thoại đến ngôi nhà nhỏ phía sau, bảo Hòa Lý Thanh qua nhà chính, cùng bàn bạc chuyện của Lâm Hòa, Lâm Khương.

Trên tầng hai của nhà chính, tường được ốp bằng đá trắng đen theo kiểu bàn cờ, sàn nhà lát gạch màu xanh dương lạnh lẽo, duy chỉ có giá sách trong góc tường là có màu sắc ấm áp, trên chiếc ghế sofa màu tro đen cũng để đầy gối ôm hình các nhân vật hoạt hình, nhưng không hề làm mất đi tính thẩm mỹ mà ngược lại, mang đến một cảm giác hài hòa, thoải mái.

Lâm Hòa đang tập yoga, còn Lâm Khương cùng với Quy Sinh và Phương Nha đang ngồi trên tấm thảm trải giữa ghế sofa và bàn trà, chơi điện tử. Vóc dáng Quy Sinh vốn nhỏ bé, ngồi xuống thì cằm vừa đúng chạm tới bàn trà. Lâm Hòa nhìn ba nhân vật ngốc nghếch trên màn hình bị bắn hạ, đặt điện thoại đi động ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại mỉm cười.

Lúc Hòa Lý Thanh vào phòng khách dưới tầng một, mới biết Lâm lão phu nhân cũng ở đây, sắc mặt cô nghiêm túc ngồi xuống chiếc ghế sofa cách xa mọi người. Lâm lão phu nhân thấy cô không chào hỏi, lại còn ra vẻ lạnh lùng, sắc mặt lại càng khó coi. Lâm Đồng Chương hắng giọng nói:

- Em mới quay về, chắc cũng chưa biết trong nhà xảy ra chuyện.

Hòa Lý Thanh không ngắt đầu, chỉ ồ một tiếng, tỏ ý đã nghe thấy.

Anh thở dài, đặt cuốn tạp chí trên tay xuống mặt bàn. Là tạp chí “Chuyện bên đường Quảng Đông”, chuyên khai thác đời tư của giới giải trí để tăng doanh số. Lâm Đồng Chương không phải là người trong giới giải trí nhưng lại xuất hiện ở trang bìa.

Bạn đang đọc truyện *Hòa Lý Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

